

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IT'S NOT OVER UNTIL SOMEONE SAYS, "I DO."

Crashing the Altar

Rust Canyon Series BOOK THREE

SIENA TRAP

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Crashing the Altar

SIENA T RAP

Telif hakkı © 2025 Red Diva Publishing LLC

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Acacia at Ever After Cover

Design Editör: Katie Kulhawik

Düzeltilme: Romantik Editör, Nina Fiegl, s.p. www.ninafiegl.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere, olaylara veya yerlere benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçinde

[Önsöz Adanma](#)

[Playlist](#)

[Önsöz](#)

[1. Tripp](#)

[2. Penny](#)

[3. Tripp](#)

[4. Penny](#)

[5. Tripp](#)

[6. Penny](#)

[7. Tripp](#)

[8. Tripp](#)

[9. Penny](#)

[10. Penny](#)

[11. Penny](#)

[12. Tripp](#)

[13. Tripp](#)

[14. Penny](#)

[15. Tripp](#)

[16. Tripp](#)

[17. Penny](#)

[18. Tripp](#)

[19. Tripp](#)

[20. Penny](#)

[21. Penny](#)

[22. Tripp](#)

[23. Penny](#)

[24. Tripp](#)

[25. Tripp](#)

[26. Tripp](#)

[27. Penny](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Siena Trap'ın Diğer Kitapları](#)

Önsöz

İhtiyacı olanlar için kapsamlı bir tetikleyici uyarı listesi web sitemde bulunabilir: www.sienatrapbooks.com

Komşunuzun oğluna veya kızına özlemle bakıp "Ya eğer?" diye merak edenler için.

Tripp ve Penny bunu öğrenmek üzeredir.

Tripp ve Penny'nin alma Listesi }

Marry Me
Thomas Rhett

Ne Yapabilirdin

03:32

Why Wait
Rascal Flatts

Faravar ve Evar ono Atwoya

Q1:20

aeiang Birlikte
Mark Ambor

Miles On It

Sadece biz
Carrie Underwood & Dan + Shay

03 IS

Neden Dünya Bgma
Etrafında

o\ bir conno olarak

Prolog

Penny

"DİLE BİR ŞEY, ŞANSLI."

En iyi arkadaşım Tripp'in zengin tınılı sesi bacaklarımın arasında yankılandı. Bu ses, yere düşen bir peni bulmanın iyi şans getirdiğini öğrendiğinde bana taktığı çocukluk lakabıyla birleşince, yanaklarım kızardı.

Bugün yirmi birinci yaş günümdü. Küçük kasabamızdaki tek bar olan Watering Hole'un bar tezgahının üzerine konulan kekin üzerindeki mumu üfleme için dudaklarımı büzüştürdüğümde, on bir yaşımdan beri, hatta muhtemelen daha da öncesinden beri dilediğim dileği tekrar ettim.

Tripp Sullivan'ın sonsuza kadar benim olmasını diledim.

Nefesimle söndürmeden önce alev titredi ve havaya bir duman bulutu yükseldi. Dumanın izini kaybolana kadar izledim ve onunla birlikte Tripp'in benim olabileceğine dair tüm umutlarım da kayboldu.

Hiçbir dilek, beni arkadaşlık bölgesinden çıkarmaya yetmezdi. Ve bu sıradan bir arkadaşlık bölgesi değil, *en iyi arkadaşlık* bölgesiydi.

Tripp ve ben birlikte büyüdük, sadece üç ay arayla doğduk ve aynı çiftlikte, onun ailesinin çiftliğinde yaşadık. Arkadaşlığımız çok doğal gelişti. Neredeyse her günümüzü birlikte geçirirdik, ortak oyun parkından, anaokulunun ilk gününde kan dolaşımını kesecek kadar sıkı sıkı el ele tutuşmaya kadar.

Büyüdükçe bağımız daha da güçlendi. Tripp neredeyse ben de oradaydım, tersi de geçerliydi. Mıknatıslar gibi birbirimize çekiliyorduk; bizi ayırmak imkansızdı. Annelerimiz, sabahları yataklarımızda birimizin eksik olduğunu fark edip, gizlice kaçıp diğerinin yatağına girdiğimizi öğrendiklerinde çok üzülürdü.

sabahları yataklarımızda olmadığımızı fark edip, gizlice çıkıp birbirimizin yatağına girdiğimizi öğrendiklerinde çok üzüldü.

Ergenliğe girdiğimizde, komşumuzun oğluna umutsuzca aşık olmuştum. Ne yazık ki, bunu göremeyen tek kişi oydu.

Böyle olmasının daha iyi olduğuna kendimi ikna etmişim. Eğer o hiç bilmezse, arkadaşlığımız değişmezdi. Tek taraflı bir aşk, en iyi arkadaşımı kaybetmeye değmezdi. Şu anda benim yanımdaki bar taburesinde oturan, bana bir shot verirken en güzel gülümsemesini gösteren, ben de acıyla yüzümü buruşturarak hızlıca içtiğim en iyi arkadaşım.

Lanet olsun, çok yakışıklıydı. Siyah saçları, mavi gözleri ve sakallarıyla babasının tıpatıp aynısı olan bu çocuk, bu bardaki tüm kadınları elde edebilirdi. Yine de gözleri benden hiç ayrılmıyor, bakışları sabit bir şekilde bana odaklanmıştı.

Düşündüm de, onu başka bir kadına bakarken hiç görmemiştim. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez hemen kafamdan attım. Muhtemelen rodeo sezonu boyunca yollarda olduğu için kadınlarla ilgilenmeyi sonraya bırakmıştı.

Memleketimiz Rust Canyon, Oklahoma, küçük bir kasabaydı. Gerçekten küçüktü. Sadece altı yüz nüfusu vardı, herkes herkesi tanırdı, bu yüzden Tripp kasabada biriyle çıkmaya cesaret ederse, üçüncü buluşmada tüm kasaba düğün hazırlıklarına başlardı. Eğer yerleşmeye hazır değilse, hayatının o kısmını gizli tutması mantıklıydı.

Dirseklerini bara dayayarak bana yaklaştı. Kolonyasının karanfil kokusu duyularımı sardı ve ağzı kulağıma bir nefes uzaklıkta durduğunda inlememek için kendimi zor tuttum.

"Ne diledin?" Bu kelimeleri söylerken sesi kısıldı.

Lanet olsun, ayak parmaklarım botlarımın içinde kıvrıldı. Bunun en tatlı işkence olduğunu bilmiyor muydu? Ona bu kadar yakın olmak, onu hayatımda görmek, ama istediğim şekilde değil?

Nefes nefese, "Söyleyemem, yoksa gerçekleşmez" diye cevap verdim.

Kocaman eli uyluğumun üzerine kondu. Kalbim hızla çarpmaya başlamış olsa da, kafam fazla heyecanlanmamamı söylüyordu. Sürekli birbirimize dokunuyorduk ama bu cinsel bir şey değildi. En azından o öyle görmüyordu. En iyi arkadaşımın ellerinin üzerimde olduğunu hatırlayarak, tamamen platonik bir şekilde kendime dokunduğumu itiraf etmekten utanıyordum.

"Hadi Penny. Söylesene, belki gerçekleşmesine yardım edebilirim." Uyluklarımı sıktı, küçük parmağı artık zonklayan merkezime doğru yaklaştı.

Keskin bir nefes aldım ve Tripp'in okyanus rengi kararmış gözlerine bakmak için yeterince geri çekildim. Başım dönüyordu, ama göğsünün hızlıca inip kalkmasıyla flanel gömleğinin düğmelerinin hayatı pahasına tutunduğuna yemin edebilirim.

O da aramızdaki bu çekimi hissediyor muydu? Hayatım boyunca görmezden gelemediğim, kendimden uzaklaştıramadığım çekimi?

Tripp yutkundu ve ben boğazındaki adem elmasının hareketini takip ettim. "Söyle bana." Emri yumuşak bir sesle verildi.

Kendi iyiliğim için fazla batıl inançlı olmasam da, gerçeği itiraf ederek her şeyi kaybetmekten çok korkan bir korkaktım. Bu yüzden, sınırları aşmamaya karar verdim ve ona biraz değiştirilmiş bir versiyonunu sundum.

"Yalnız kalmak istemiyorum."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri alabilmeyi diledim. Özellikle Tripp geri çekilip gözlerini genişletince.

"Ne? Nasıl yaparsın... Yani..." Hafifçe başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Penny, sen inanılmaz, güzel, ama inanılmaz derecede dürtüsel bir kızsın." Bu sözler beni titrek bir kahkaha attırdı, çünkü bu konuda haklıydı. "Bir gün, bir adamla evlenmeyi kabul ettiğinde, o adamı dünyanın en mutlu adamı yapacaksın."

Bunu isteyen tek erkek sensin.

Ugh. Bu saçma takıntımdan ne zaman vazgeçecektim? Kalbim her gün acıyordu, beni asla bir arkadaştan fazlası olarak görmeyecek bir adamı özleyerek.

"Penny." Adım bir iç çekişle söylendi. Bakışları çok yoğun, sanki kalbimin derinliklerini görebiliyordu.

Elini yanağıma koyduğunda kirpiklerim kapandı. Gözlerim kapalıyken, sadece birkaç saniye de olsa bunun daha fazlası olduğunu hayal edebiliyordum.

Birlikte geçireceğimiz geleceğin görüntüsü zihnimde o kadar netti ki, uzanıp dokunabileceğimi hissediyordum. Büyüdüğümüz çiftlikte yaşayacaktık, arazide kendi evimizi inşa edecektik. Jett Sullivan emekli olup karısı Daisy ile altın yıllarını geçirmek istediğinde, Tripp babasının at yetiştirme imparatorluğunu devralacaktı. Ben de Tripp'in yanında çalışacak, hayvan bakımı eğitimiimi bitirdikten sonra hayvanlara bakacaktım. Birkaç çocuğumuz olacaktı, ona istediği kadar çocuk verecektim

ve sevdiğimiz kırsal yaşam tarzında yetiştirirdik. Kahkahalarla dolu aile yemekleri, şömine başında kıvrılıp geçirdiğimiz akşamlar ve sadece ikimizin olduğu geceler olurdu, kelimeler yerine bedenlerimizle konuşurduk.

Bu rüya o kadar mükemmeldi ki ağlayabilirdim.

"Penny?" Bu sefer Tripp benim adımı çağırdığında, sesinde artan bir endişe vardı.

Gözlerim hala kapalıyken, boğazımdan bir yutkunma geldi. "Hmm?"

İkinci eli de ilkinde katıldı ve yüzümü avuçladı. Başparmakları yanaklarımın üzerinde hızla gezdirdi. "Neden ağlıyorsun?"

Kahretsin. Hemen kapatmazsam her şeyi mahvedecektim.

Kirpiklerimi kaldırdığımda, Tripp'in yüzündeki yıkımı görünce kalbim sıkıştı ve yeni gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı.

Tabureden kalkıp onun elinden kurtuldum, elleri düşerken gözlerinde parıldayan acıyı izledim.

"Tuvalete gitmem lazım." Titreyen sesime lanet ettim. "Bana bir shot daha sipariş eder misin?"

Dudakları inceldi, reddedişimden hoşnut olmadığını belli etti ama başını salladı.

Ondan uzaklaşarak, tuvalete giden arka koridora koştum, ama kadınlar tuvaletinin kapısını itmek yerine, barın arka çıkışından dışarı çıktım.

Bu bahar gecesinde hala serin bir hava vardı, ama takvim Mayıs ayına girerken bu hava da yakında yok olacaktı. Isınan cildim anında soğudu ve rahat bir nefes aldım.

Sadece kafamı toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı, sonra kutlamaya geri dönebilirdim.

Oda dönüyor olabilir, ama ben *iyi* hissediyordum.

Bir süre sonra kaç shot içtiğimi saymayı bırakmıştım. Tripp'in kaşlarını çatmasını engelleyecek kadar içtiğimi biliyordum, artık bu beni rahatsız etmiyordu.

Bırakın kızsın, hayal kırıklığına uğrasın ya da her ne halinderse. Bu benim doğum günümdü ve onun, ve ona olan karşılıksız duygularımın

keyfimi kaçırmamasına izin vermeyecektim.

Canlı müzik grubu en sevdiğim country şarkısının ilk akorlarını çaldı ve ben ellerimi havaya kaldırıp diğerleriyle birlikte tezahürat yapmaya başladım.

"Hadi dans edelim!" diye bağırdım ve bar taburesinden atladım. Ne kadar sarhoş olduğumu hesaba katmadığım için, yere basamadım ve yere düştüm.

"Tanrım, Penny," diye mırıldandı Tripp, önümde çömelerek. "Sana su alıp eve gidelim mi?"

Yüzümü hissetmiyordum, ama beynime ona umduğum gibi bir kaş çatma ifadesi vermesi için emrettim. "Hayır. Dans etmek istiyorum. Bugün benim doğum günüm ve benim doğum günümde kural nedir?"

Elini çenesinin üzerinden geçirdi ve homurdandı, "Doğum günü kıızı ne isterse onu alır."

"Doğru." Başı m, boynumun taşıyamayacağı kadar ağır hissederek sallandı. "O yüzden, lütfen bana yardım eder misin? Çok minnettar olurum."

 yi bir taşralı delikanlı olarak, tavırları otomatikti ve tek kelime etmeden, yapışkan zeminden beni kaldırmak için elini uzattı. Evet, sabah bu anı kesinlikle utanarak hatırlayacaktım.

Tek eliyle beni kaldırmaya çalıştığında, k ım yerden yaklaşık sekiz santim kadar kalktıktan sonra vazgeçip tekrar oturdum. Tripp dizlerini bükerek iki elini uzattı. Kemiklerim yerinden çıkmış gibi olduğum için, tüm işi benim için en iyi arkadaşım yaptı. Göğsüne çarptığında homurdandı, bana göre daha çok tuğla duvara çarpmış gibi hissettim.

Beynim yavaş çalışıyordu, bu yüzden avu larımı o göğüs kaslarının üzerinde gezdirirken hiç tereddüt etmedim ve bunu yaparken inledim.

Boğazımdan hayranlık dolu bir ses  ıktı. "Tanrım, çok g  l s n."

"Sen de sarhoşsun." Sıcak kahkahası bal gibi üzerime döküldü.

Tanrım, *onun*  zerimde yuvarlanması için neler vermezdim. Kahretsin, onu altıma, arkama, her yere alırdım, gerçekten.

Ayakları mın üzerinde sallanarak, iki kolumu boynuna doladım. "Böyle daha iyi," diye iç geçirdim.

Tripp iki elini belime sıkıca bastırdı. "Burada dans edelim mi?"

Yanağı ı göğsüne bastırdım. "Mmm. Olabilir."

Şarkının temposu hızlı olmasına rağmen yavaşça sallanarak, onu tüm kalbimle sevdiğimi bilmeyen adama sarıldım. Sarhoşluğumun cesaretiyle, bir elimi sırtına kaydırdım ve arka cebine soktum. Bu bir sahiplenme hareketi idi ve kulaklarımın uğultusu arasında, sanki kalbinin kulağımın altında daha hızlı atmaya başladığını duydum.

"Seni eve götürmeliyiz." Tripp'in dudakları başımın üstüne değdi.

"Parti bozucu," diye mırıldandım.

"Dansını yaptım, doğum günü kızı. Zaten, seni çok içki içmene izin verdiğim için baban beni öldürecek. Bu gece sana bakmam için bana güvendi."

Gözlerimi ona dikip bakmak için kaldırdım ve kirpiklerimi kırptım, bu hareketin istediğimi elde etmek için işe yaradığı kanıtlanmıştı. "Bu gece senin yatağında yatabilir miyim?"

Tripp'in kaşları çatıldı. "Yatakhane mi?"

"Hayır." Yavaşça başımı salladım. "Büyük evin yatak odasında." Orası Sullivan Çiftliği'nin ana eviydi, ailesi orada yaşıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Penny..."

"Lütfen? Bu son doğum günü isteğim. Söz ver."

İnleyerek başını salladı. "Tamam."

Yerinde zıplayarak çığlık attım.

O mezun olduktan sonra yatakhane sine taşındığından beri birlikte yatmamıştık. Çiftliğin sahibi olarak, kimsenin kendisine ayrıcalıklı muamele edildiğini düşünmesini istemediği için, diğer çiftlik çalışanlarıyla birlikte ortak yatakhane de yaşamayı tercih etmişti.

Alkolle dolu beynim, çocukluk ritüelimizin yetişkin versiyonunu kendi lehime kullanmanın yollarını bulmaya başlamıştı bile. Belki yüz yüze uykuya dalmak yerine, kaşık pozisyonunda yatabilirdik. Sonra da tesadüfen kıcımlı geriye doğru kaydırıp, onun kasıklarına değdiğinde tepkisini ölçebilirdim.

Benim şansına, sertleşmek yerine, her zamanki gibi "iyi adam" olarak beni itip, sarhoş halimden yararlanmak istemeyecek.

Bu gece en son istediğim şey, en iyi arkadaşımın bana saygı duymasıydı. Hayır, kıyafetlerimi yırtıp, sanki dünyadaki son günümüzmüş gibi beni becermesini istiyordum.

"Hadi, Lucky." Tripp kolunu belime doladı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Hadi gidelim."

Onun kamyonetine vardığımızda, yolcu kapısını açtı ve beni koltuğa kaldırdı, kemerimi takmak için zaman ayırdı. Bana her zaman çok iyi bakardı. Bir gün inanılmaz derecede özenli bir koca olacağına şüphe yoktu. Ve Tanrı yardımcım olsun, onun gelecekteki karısını şimdiden nefret ediyordum.

"Hey." Tripp başparmağıyla kaşlarımın arasını okşadı. "Mutlu sarhoşum nereye gitti?"

Kahretsin, duygularımı kontrol altında tutmayı gerçekten öğrenmem gerekiyordu. Çünkü dikkatli olmazsam, içki sonunda dilimi çözüp en derin sırrımı açığa çıkarabilir ve bu da arkadaşlığımızı sonsuza dek değiştirebilirdi.

Ama ya gerçek duygularını itiraf etmek, istediğin her şeye kavuşman anlamına gelirse?

Onun önünde yine ağlamaya başlamak için gözlerimi sıkıca kapattım, başımı koltuğa yaslayıp "İyiym" diye mırıldandım.

Tripp'in mırıldanması, onu kandıramadığımı açıkça gösterdi, ama o konuyu kapatıp kapıyı kapatarak kaputun etrafından dolaşıp direksiyona geçti.

Main Street'ten Sullivan Ranch'e arabayla sadece on dakika sürerdi, ama yolun yarısında düşüncelerimi kafamın içinde tutma yeteneğimi kaybettim.

"Senin yüzünden." Sesim karanlık kabinde fısıltı kadar alçaktı.

"Ne dedin?" Tripp bana bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi.

Damarlarımda dolaşan sıvı cesaret sayesinde, "Sen şanslı adamsın" diye açıkladım.

Yanımdaki adam içini çekti. "Penny, saçmalıyorsun. Şanslı olan sen, ben değilim."

Sinirim tavan yaptı ve uyluklarıma vurdum. "Anlamıyorsun!"

"Tamam." Bu kelimeyi sakın ve yavaşça söyledi. "O zaman neden bana açıklamıyorsun?"

Hırlayarak yüzümü buruşturdum ve anlamımı tam olarak aktarmak için doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

Nasırlı parmaklar, dizlerimin üzerinde sıkıştırdığım ellerimi ayırdı. Birini eline aldı ve orta konsolun üzerinde birleştirdi. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Bu sözde o kadar çok inanç vardı ki, benim söyleyeceğim hiçbir şeyin onun bana olan hislerini değiştiremeyeceğine gerçekten inanıyordu.

Bu algıyı gerçekten yerle bir edecek miydim? Arkadaşlığımıza bir el bombası atıp en iyisini umacak mıyım?

Başımı çevirip, o sürerken profiline baktım. Tripp birçok şeydi: kararlı, sakın, tanıdığım en nazik adam. Bu iş ters gitse bile, hayatımdan asla çıkmayacağını biliyordum.

Aynı evde yaşadığımız için başka seçeneği yoktu ama yine de.

Bu tek şansım, denemem gerek. Hayatımın geri kalanını "ya olsaydı" diye düşünerek geçirmekten iyidir.

"Tripp." Adı boğazımdan kısık bir sesle çıktı, itirafımı yapmaya hazırlanırken boğazım düğümlendi.

Elimi sıktı. "Buradayım."

Fiziksel bağımız cesaretimi artırdı ve sözler boğazımdan fırladı: "Sen benim birlikte olmak istediğim adamsın."

Bütün vücudu kaskatı kesildi ve kalbim onun tepkisini beklerken durdu.

"Tekrar söyler misin?"

Ağzımı açtım, ama bu sefer kelimeler yerine çok daha hoş olmayan bir şey çıktı. Midem bulandı ve Tripp'in tertemiz kamyonunun içini kusmukla dolduran kusmuğu durduramadım. Kusmayı da durduramadım, bu akşam çok fazla içtiğim zehir, yani alkolün son damlasına kadar kusana kadar kusmaya devam ettim.

"Siktir."

Tripp'in küfürü yumuşaktı, saçımı tutmak için uzandı ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

"Tanrım. Çok üzgünüm."

Ağzından duyulur bir şekilde nefes alan Tripp, sırtımı yatıştırıcı hareketlerle ovuşturdu. "Sorun yok. En azından kendini daha iyi hissettiğini söyle."

Hıçkırarak, boğazımdan akan sümük boğazıma kaçınca öğürdüm. Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. "Mm-hmm."

"Neredeyse eve vardık, oraya varınca seni temizleyip yatağına yatıracağız, tamam mı?"

Hem fiziksel hem de duygusal olarak bitkin düşmüş bir halde, karanlık beni içine çekmeden önce son hatırladığım şey, onaylayarak mırıldandığımdı.

Gözlerimi araladım ve hemen pişman oldum. Pencereden içeri giren güneş ışığı, buz kıracağıyla beynime saplanmış gibi kafatasıma deldi.

Karnımın üstüne döndüğümde, hassas midem protesto ederek bağırdı ve acı içinde inledim.

Lanet olsun, bu ne tür bir işkenceydi?

Tek rahatlatıcı şey, yüzümün altındaki yastığın üzerindeki karanfil kokusuydu. Tripp'i düşününce dudaklarım gülümsedi. O, tartışmasız en sevdiğim insandı.

Sersemlemiş beynimin, yastığının onun gibi kokmayacağını anlaması biraz zaman aldı.

Bu tek bir anlama gelebilir.

Tripp'in odasıındaydım.

Dün gece bulanıktı ve buraya nasıl geldiğimi tam olarak hatırlayamıyordum. Ama en yakın arkadaşına ona olan hislerimi dökmek istediğimi düşündüğümü hatırlıyordum.

Boğazımdan bir çığlık çıktı ve yatakta doğruldum. "Aman Tanrım."

Yüzümü kapattım ve dün geceki anılar bir anda aklımda canlanınca inledim. Tripp'in kamyonetinin her yerine kusmuğumu saçtığım anlar gözümün önüne geldi. Hem de ona onunla birlikte olmak istediğimi söyledikten *sonra*.

Bu çok, çok kötüydü.

Parmaklarımın arasından baktığımda, Tripp'in tişörtlerinden birini ve onun boxer şortunu giydiğimi gördüm. Karışık saçlarımı nazıkçe yokladığımda, ıslak saçlarla uyuduğumu anladım.

Hangisi daha kötüydü bilemedim: Tripp'in beni sarhoşken yıkayıp giydirmesi mi, yoksa annesinden yardım istemesi mi? Daha fazla utanamazdım.

Yataktan kalkıp, komodinin üzerinde bir bardak su ve ağrı kesici buldum. Hapları birden yuttum ve ağzımın kurumasını gidermek için susuzluğumu gidermek için suyu açgözlülükle içtim. Sonra, dün gece giydiğim kıyafetlerin temiz, kuru ve pencere kenarına katlanmış olduğunu fark ettim.

Tabii ki öyleydi. Zavallı Tripp, muhtemelen bütün gece uyumamış, benim dağınıklığımla temizlemekle meşgul olmuştu.

Hızla giyinip yatak odasının kapısının aralığında burnumu dışarı çıkardım. Ortalık sakin görünüyordu, bu yüzden koridora sızdım ve onun ebeveynleriyle karşılaşmamak umuduyla merdivenlerden aşağı süzıldüm. Güneş gökyüzünde bu kadar yüksekten, Daisy'nin kasabadaki okulda, müdür olarak görev yaptığı yerde olması ve Jett'in burayı ayakta tutan milyonlarca işten birini yapmak için arazide bir yerlerde olması ihtimali yüksekti.

Botlarım ön kapının yanında düzgünce duruyordu, ben de dışarı çıkmadan önce onları giydim. Ancak ana çiftlik evinin etrafını saran verandaya adımımı attığımda, Tripp'in kamyonetini hortumla yıkadığını görünce, dün geceki davranışından duyduğum utanç daha da arttı.

Derin bir nefes alıp, ayaklarımla verandanın basamaklarından aşağı inerek en iyi arkadaşımın arabanın içinden kustumuk kokusunu çıkarmak için uğraştığı yere yaklaştım.

Ayaklarının dibindeki çakıllara sıçrayan su sıçramalarından uzak durarak, kamyonetin ön tarafında durdum ve güneşin ısıttığı kaputa yaslandım.

Hareketim onun dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü Tripp başını kaldırdı ve beni görünce bakışları yumuşadı.

Karnımda milyonlarca kelebek çırpınarak uçmaya başladı. Tanrım, o mavi gözlerde kaybolabilirdim.

"Uyandın." Hortumu kapatırken dudaklarının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. "Daha iyi sabahlar da oldu."

Tripp mırıldandı. "Evet, eminim öyledir." Derin bir nefes verip boynunun arkasını çekiştirdi. "Dinle, dün gece söylediklerin hakkında..."

Midem düğümlendi ve bir an için tekrar kusacağımı sandım.

O çok rahatsız görünüyordu. Hepsi benim çok içip çenemi kapalı tutamadığım için.

Bunu hemen düzeltmem gerekiyordu, yoksa en iyi arkadaşım ile olan kolay ilişkimize veda edebilirdim.

"Dürüst olmak gerekirse, bardan çıktıktan sonra olanları pek hatırlamıyorum."

O güzel mavi gözleri büyüdü, sonra yere indi. "Oh, tamam." Çakıllara dokundu. "Öyle olacağını tahmin etmiştim."

"Eğlenceli gecemizi mahvettiğim için özür dilerim."

"Hatırladığın kısımlarda eğlendin mi?"

"Evet," diye cevapladım dürüstçe. "Eğlendim."

Başını kaldırdı. "O zaman önemli olan tek şey bu." Tripp başparmağıyla açık kamyonet kapısını işaret etti. "Burada işimi bitirip duş alacağım."

Boynumdan sıcaklık yükseldi. "Ben de üzgünüm."

"Özür dileme. O noktaya gelmeden çok önce seni durdurmalıyım. Kendimden başka suçlayacak kimsem yok."

"Tripp," diye iç çekerek adını söyledim.

O hep böyle yapardı. Hiçbir zaman suçu bana yüklemezdi. Çocukken başımız belaya girdiğinde bile, ki o zamanlar *her zaman* benim hatamdı —bile kendi fikri olduğunu itiraf eder, cezayı bizim yerimize alırdı.

Kafasını sertçe salladı. "Tartışmayacağım."

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. Dilimi ısırarak zordu, ama bu kavgayı kazanamayacağımı biliyordum.

"Ve tavır da yok."

Onun emrine açıkça itaatsizlik ederek ona sert bir bakış attım.

Tripp bana sert bir ifade takınmaya çalıştı ama uzun sürmedi. Sonunda yanağında bir gamze belirdi ve gülümsemeyi zorla bastırdığını ele verdi.

Başımı arazideki ailemin evinin yönüne doğru eğdim ve birkaç adım geri çekildim. "Eve gitsem iyi olacak."

"Ya da kalabilirsin."

Tripp'in parmaklarından sarkan hortuma keskin bir bakış attım. "Yeterince sorun çıkardım, şimdi de daha fazlası için beni davet mi ediyorsun?"

"Öğleden sonra kanepede oturup romantik komedi izleyerek o sıska kışınla fazla zarar verebileceğini sanmıyorum."

"Film maratonu mu?" Sesim heyecanla yükseldi. Tripp ile kanepede kıvrılıp yatmak, cehennem gibi bir akşamdan kalma halimle cennette olmak gibi geliyordu.

"Tabii ki." Bana sinsi bir gülümseme attı. "İçeri gir de patlamış mısırları hazırla. Ben de birazdan gelirim."

Bunu iki kez söylemesine gerek yoktu. Mutfığa koştum, felaketi önlediğim için kalbim biraz hafiflemişti, aramızdaki sıkı bağ görünüşte bozulmamış ve değişmemişti.

Ve duştan yeni çıkmış, taze kokan hayallerimin erkeğine kanepede sarıldığımda, aramızdaki ilişkinin riske atılamayacak kadar özel olduğuna kendimi ikna ettim. En iyi arkadaşım ile geçirdiğim bu sessiz ve huzurlu anları asla vazgeçemezdin.

En iyi arkadaşım ile geçirdiğim bu huzurlu anları asla feda edemezdim. Bir ömür boyu kurduğumuz dostluğu kaybetmek beni öldürürdü.

Artık Tripp Sullivan ile ilgili tüm romantik düşünceleri kafamdan atmanın zamanı gelmişti.

Şimdi tek yapmam gereken, bunu nasıl yapacağımı bulmaktı.

BÖLÜM 1

Tripp

Sekiz Yıl Sonra

■

Penny: *Aynı yaşta olduğumuzu biliyorsun, değil mi? *Eğlenmeyen yüz emoji**

■

■

■

Penny: *Ciddi misin? Üç ay için bu kadar takılmak zorunda mısın?*

■

Penny: *Sen gerçekten tanıdığım en sinir bozucu insansın.*

Üç dans eden nokta onun cevabını yazdığını gösterirken nefesimi tuttum ve sessizce beni sevdiğini söylemesini diledim.

Bir aptal hayal edebilir, değil mi?

Penny Atkins en iyi arkadaşımdı, ama arkadaşlıktan daha fazlası olmak için ruhumu şeytana bile satardım. Ona ne zaman aşık olduğumu tam olarak bilmiyordum; tek bildiğim, bebek bezi giydiğimizden beri her anını birlikte geçirdiğim bu güzel sarışına deli gibi aşık olmadığım bir zamanı hatırlamadığımdı.

Neredeyse tüm hayatım boyunca bu kıza aşık oldum, onu kollarımda tuttuğum ya da aynı yatakta uyuduğumuz samimi ama platonik anların tadını çıkardım. Asla benim olamayacak bir şeyin tadını almak işkence gibiydi. Onun hayatındaki erkek olmak, bir gün başka birinin gelip benim yerimi kalıcı olarak alacağını bilmek.

Ama onu yakınımda tutmak ne kadar acı verse de, onu kaybetme düşüncesi beni felç ediyordu.

Bu yüzden, sarhoşken 21. doğum gününde birlikte olmak istediği erkeğin *ben* olduğumu itiraf ettiğini hatırlamadığını söylediğinde, onun hafızasındaki boşluğu doldurmak yerine çenemi kapalı tuttum. Birkaç dakika sonra kendini, beni ve arabamı kusmuş olduğunu düşünürsek, kalbim onun sözlerinin doğru olmasını istese de, muhtemelen alkolün etkisiyle söylemişti.

Penny: *Seni özledim. Sen olmadan doğum günüm gibi gelmiyor.*

Nisan sonu rodeo sezonu demekti. Kahretsin, yılın yarısından fazlası rodeo sezonu idi. Babam, sıfırdan kurduğu damızlık çiftliğinin yönetimini tek oğluna devretmeye karar verene kadar, bahar, yaz ve sonbaharın ilk aylarını yollarda geçirerek, yarışmalar için Oklahoma ve kuzey komşularımız Kansas ve Nebraska'ya vahşi atlarımızı taşıyarak geçirmek zorunda kaldım.

Ne yazık ki, bu da artık seyahat ekibinin lideri olduğum için Penny'nin doğum gününü çoğu zaman kaçırdığım anlamına geliyordu.

***Penny:** Aptal. *Göz devirme emoji**

***Penny:** Önemli bir şey yok. Sadece evde ailem ve senin ailenle akşam yemeği ve pasta, en sevdiğim Sullivan hariç.*

Kızımı tanıyorsam, bu kelimeleri yazarken alt dudağını dışarı çıkarmış, somurtmuş olmalıydı. Bugün ona hazırladığım sürprizi bildiğim için dudaklarım gülümsemeye başladı.

***Penny:** Evet, biliyorum. Sadece bu kadar çok uzakta olmanı sevmiyorum.*

***Penny:** Sözüünü tutmanı istiyorum, kovboy.*

***Penny:** Evet, aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var ama mesajla yapmak istemiyorum.*

Umut göğsümü doldurdu. Ya sekiz yıl önce aynı gün söylediği şeyleri gerçekten kastetmişse? Onun da bana karşı hisleri varsa ve "en iyi arkadaş" olmaktan daha fazlası olabilmemiz için en ufak bir şans bile varsa?

Kahretsin, ben sadece daha fazlasını istemiyordum. Penny ile *her şeyi* istiyordum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. Soğukkanlı davranmalıyım.

Kendimi fazla kaptırmanın bir anlamı yoktu. Şansıma bakılırsa, babalarımızı, evcil hayvan olarak gördüğü rastgele çiftlik hayvanlarına yenilerini eklemesi için ikna etmemde yardımımı isteyecekti. Son saydığımda, üç domuzu, on iki tavuğu, iki koyunu ve bir keçisi vardı. Sullivan Çiftliği'nin lanet bir hayvanat bahçesine dönüşmesi an meselesiydi.

Ama o, ona hayır diyemeyeceğimi biliyordu. Hiç diyemedim ve şimdi de diyemezdim. Hindi istediğini söylese bile - o şeyler beni çok korkutuyordu - onun yanında durup Jett Sullivan ve Wade Atkins'e satış konuşmasını yapmasına yardım ederdim.

Telefonumu cebime sokarak, Rust Canyon'daki Main Street'teki çiçekçinin kapısından içeri girdim. Penny benim kasabada olduğumu bilmiyordu; Guymon'da, neredeyse dört saat uzaklıktaki panhandle'da olduğumu sanıyordu.

Doğum günü partisine sürpriz yapıp ortaya çıktığımda yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Sullivan Çiftliği'nde bulunan Atkins ailesinin evinin önünde birkaç araba park edilmişti. Wade, babamın ustabaşıydı ve babamın bu araziyi satın aldığı günden beri, yani otuz yılı aşkın bir süredir çalışıyordu. İkisi birlikte çalışmış, sadece işi kurmakla kalmamış, kendi evlerini de birlikte inşa etmişlerdi. Atkins ailesinin adı ön kapının üstündeki demir tabelada yazmıyordu, ama bu çiftlik bizim olduğu kadar onların da eviydi.

Elimde çiçeklerle kamyonetimden atlayarak ön verandanın merdivenlerini koştum ve içeri girdim.

Kız kardeşim Aspen görünmeden bir saniye önce, bakır rengi saçları gözüme çarptı. Beni görünce, benimkilerle aynı mavi gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı, sonra elini ağzına kapatarak sesini bastırdı.

"Aman Tanrım. Tripp."

Aspen beni görünce bu kadar şok olduysa, Penny'nin tepkisini hayal edebiliyordum.

Bakışlarım onun yuvarlak karnına indi ve kalbim kabardı. "Kar Tanesi, şuna bak." Ablam, en iyi arkadaşımdan sonra en sevdiğim ikinci kişiydi, bu yüzden ikisine de özel lakaplar takmıştım. Bir ay önce rodeo turuna çıktığımda, henüz hamile gibi görünmüyordu. Ama şimdi, en sevdiğim yeğenimin büyüdüğü, melon büyüklüğünde sevimli bir karnı vardı. yeğenim büyüyordu.

"Evet," dedi Aspen, elini karnına koyarak ve ona bakarken yüzünde huzurlu bir gülümseme belirdi.

Kocası Mac, köşeyi dönüp ön koridora girdi, karısının beline kollarıyla sarıldı, ellerini karısının ellerinin üzerine koyarak kızlarının karnına dokundu ve "Kesinlikle doğmak üzere. Beni o kadar sertleştiriyor ki, çoğu gün başım dönüyor" dedi.

Kız kardeşim, "Kes şunu" diye tıslayarak kocasının göğsüne vururken, ben öksürerek gülmemeye çalıştım.

Mac hiç aldırış etmedi. "Ne? Doğru ya."

Aspen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benim kardeşime konuşuyorsun, biliyorsun, değil mi? Sırada ne var? Babama, hamile kızına ne kadar azdığını söyleyecek misin?"

"Saçmalama," diye alay etti. "Jett, Daisy'nin ona iki çocuk verdiğini bildiği için benim ne yaşadığımı zaten biliyor. Tripp ise bu zevki tatmadı, o yüzden o zaman geldiğinde ne beklemesi gerektiğini ona önceden söyleyeyim dedim."

Yüzünü tavana doğru çeviren Aspen, "Tanrım," diye mırıldandı.

"Oh, dua mı ediyoruz?" Mac ayak parmaklarının ucunda zıpladıktan sonra başını eğdi. "Tanrım, lütfen küçük jelly bean'imizin sağlıklı ve güçlü büyümesine izin ver. Amin."

Kız kardeşimin kocasının tuhaf kişiliğine sınırsız sabrı olduğu günler vardı, ama bugün o günlerden biri olmadığını hissediyordum, bu yüzden o sinirlenmeden önce yanlarından sıvışmaya karar verdim. "Ben doğum günü kızını görmeye gidiyorum. Sonra size yetişirim."

"Tripp, bekle!" Aspen, ben oturma odasına girerken arkamdan seslendi.

Ailem ve Penny'nin ailesi bana sırtlarını dönmüş duruyorlardı, ama onların arkasında gördüğüm sarı saçlar midemi biraz bulandırdı. O kız içimde garip hisler uyandırıyor ve daha öpüşmemiştik bile.

Çiçekleri göğsüme sıkıştırarak boğazımı temizledim ve varlığımı duyurdum. "Sürpriz..." Beş değil, altı çift göz benim yönüme dönünce kelimeler dilimde dondu.

Bu herif de kim?

"Tripp, tatlım, evde ne işin var?" Annem koşarak gelip beni kucakladı.

Onun başının üzerinden, çenesini sıkıan babamın gözlerine baktım. Babam az konuşan bir adamdı, ama onun oğlu olarak neredeyse yirmi dokuz yıl yaşamıştım ve sesi çıkmaya bile yüz ifadeleri her şeyi anlatıyordu. Şu anda sinirliydi. Muhtemelen atları ikinci adamıma bırakıp gelmediğim için. Penny'ye baktığımda, yeşil gözleri hiç bu kadar büyük görmemişim, farlara yakalanmış b i r geyik gibi görünüyordu. Sonra yanında duran adam vardı.

Onu hiç tanımıyorum, ama içimden bir ses en kötü kabusumun canlandığını söylüyordu.

Etrafımda konuşanların farkındaydım ama kulaklarımda atan kalp sesinden tek kelime bile duyamıyordum çünkü Penny'nin beline dolanmış beş parmağa odaklanmıştım.

Neden ona böyle dokunmasına izin veriyordu?

Tutuşu sahipleniciydi, sanki benim olan şeye dokunma hakkı varmış gibi.

Haberin yok mu: O senin değil, çünkü ona yaklaşacak cesareti hiç gösteremedin.

İçten içe, bu günün geleceğini hep biliyordum, ama daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Dirseklerime hafifçe dokunan bir el, beni kız kardeşimin gözyaşlarıyla dolu hüznü gözlerine çevirdi. O anda gerçek, mideme yumruk gibi çarptı.

Çok uzun süre beklemiştim. Penny başka birini bulmuştu.

"Bunlar benim için mi?" diye sordu, dünyadaki en tatlı ses.

Yumruğum buketti sıktı. Öfke, kıskançlık ve çoğunlukla kendi inatçılığıma yönelik hayal kırıklığı yüzeye çıktı. Ama tüm bu olumsuz duyguları derinlere gömmek için kendimi zorladım çünkü bugün kız arkadaşımın doğum günüydü ve onun için bu günü mahvedemezdim. Penny'nin hayatında paylaşacak birini, bir arkadaş bulduğu için ona kızamazdım, özellikle de benim onun için ne hissettiğimi bilmezken.

Fuşya ve şeftali rengi gerbera papatyalardan oluşan çiçek aranjmanını en iyi arkadaşıma doğru uzattım ve yanağına masum bir öpücük kondurmak için yeterince yaklaştım. "Doğum günün kutlu olsun, Lucky."

Geri çekildiğimde, sağındaki adama elimi uzattım. "Tripp Sullivan."

El sıkışırken o adını söylemeden Penny onu tanıttı. "Tripp, bu Jake Wallace. Aynı veterinerlik programındaydık."

"Memnun oldum, Jake." Benden beklendiği gibi, dostça bir tavır takınmak için ses tonumu sakın tutmak için büyük çaba sarf ettim.

"Aslında, daha önce bir kez karşılaşmıştık." Jake the Snake cesaretini toplayıp sohbete katıldı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

O başını salladı. "Birkaç yıl önce, Ada'daki bir rodeoda. Atlarından biri binicilikten sonra arka bacağını incitmişti ve ben de tesadüfen orada veteriner olarak görevliydim."

Beynimi zorlayarak o karşılaşmayı hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Dürüst olmak gerekirse, sezonun çoğu geç saatlere kadar süren geceler, uzun

sürüşler ve başın şüpheli lekelerle kaplı yastığa değmeden bayıldığın kirli motel odalarıyla doluydu.

Ona belirsiz bir mırıldanma ile cevap verdikten sonra, "Peki sizi Rust Canyon'a getiren nedir?" diye sordum. Ailemin mülküne nasıl cesaret edip ayak basabildiğini sormak için dilimi ısırđım.

"Tripp, biraz yürüyüş yapalım mı?" Penny yumuşak bir sesle önerdi.

"Hayatım, kutlamanın ortasında gitmeyeceksin, değil mi?"

Jake'in sözleri başımı onun yönüne çevirdi, gözlerim kısıldı. "Bizim?"

Penny'nin sol elini tutup gözümün önüne getirdi. Dördüncü parmağında bir elmas yüzük duruyordu ve kalbim durdu.

Boğazım düğümlenerek, zar zor "Tebrikler" diyebildim.

Penny'nin yanakları pembeye döndü ve gözlerini yere indirerek "Teşekkür ederim" diye mırıldandı.

Jake, kolunu Penny'nin beline dolayarak onu kendine çekti. "Heyecandan patlıyoruz, değil mi tatlım?"

"B-büyük gün ne zaman?" Bu sözler kalbimi bıçak gibi saplayacaktı ama bilmem gerekiyordu.

"Üç hafta."

İnanamayıp geriye sendeledim ve biri beni kolumdan tutarak dengeledi. Kulağımda Mac'in sesi duyuldu, "Nefes al, dostum."

Dünyam başıma yıkılırken nasıl nefes alabilirdim ki?

Penny, benim tepkimi izlerken dişlerini alt dudağına bastırdı.

Bu, beni kendime getirmek için yeterliydi.

Görüşüm netleşince zorla gülümsedim ve "Senin için mutluyum" dedim.

Sadece bu yalanı fark etmemesi için dua ettim. Onun evlenmesinden mutlu olabilmemin tek yolu, onu mihrapta bekleyen adamın ben olmamdı.

Arka kapı arkamdan çarparak kapandı, ben de annemlerin evinin mutfağına daldım. Doğum günü partisi nişan törenine dönüşen partiden zar zor kurtulmuştum

, ama derimin altında kaynayan öfkem sonunda serbest kalmıştı.

Babam, mutfak tezgahına yaslanmış durduğu yerden, dramatik girişime kaşlarını kaldırarak baktı. Annem ise masadaki yerinden, elinde muhtemelen çay olan buharlı bir fincanla sadece içini çekti.

"Ne kadar oldu?" diye sordum, odada volta atarak, her nefesimde burun deliklerim genişleyerek.

"Tripp." Annemin sesi yumuşaktı, hatta yatıştırıcıydı, ama öğleden sonra olanlardan sonra "yatıştırılmak" için hiç havamda değildim.

"Ne kadar oldu lan?" diye bağırdım, iki elimi masaya vurarak. Avuç içlerimin masaya çarpmasıyla çıkan keskin ses kulakları sağır etti.

"Annenle konuşurken ağzından çıkanlara dikkat et." Babamın uyarıcı sözlerinde sert bir ton vardı.

Görüşümü kaplayan kırmızı sis biraz da olsa dağıldı ve aynı sorunun cevabını isterken sesim neredeyse bir iniltiye dönüştü. "Ne kadar oldu?"

Tanrı aşkına, sadece bir aydır yoktum.

Gözlerime bakamayan annem başını eğdi. "İki hafta."

"İki hafta," diye homurdandım. "Ve düğüne üç hafta kaldı. Acelen ne?"

Sanki yeterince işkence çekmemişim gibi, aklıma tek mantıklı açıklama geldi ve lavaboya koştum, kenarını sıktım ve Penny'nin başka bir adamın çocuğuna hamile olduğu düşüncesiyle kusmamak için kendimi zor tuttum.

Sonra, daha da korkunç bir olasılık ortaya çıktı.

Dönüp babama baktım. "Yemin ederim, eğer buraya taşınırlarsa, ben buradan taşınırım. Wade ile ne kadar eskiye dayanan bir ilişkiniz olduğu umurumda değil. Burada kalıp, onun başka biriyle mutlu bir aile kurmasını izlemeyeceğim."

Jett Sullivan sert bir kahkaha atarak başını salladı. "Başka biri senden önce onu kapmadan önce onu kendine ait yapmak için bu kadar hırslı değildin, değil mi?"

"Yapma," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Babama çok saygı duyuyordum, ama kalbimdeki bu yarayı deşmesine izin veremezdim.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana merhamet göstermedi. "Ne yapma, evlat? Sana, o kıza yaklaşmak için dünyanın tüm zamanı varken onu boşa harcadığını söylemeyeyim mi? Gözleri olan herkesin

sana da aşık olduğunu herkesin görebildiğini söylemeyeyim mi? Seni beklemekten yorulup hayatına devam ettiği için kimse onu suçlayamaz, bunu söylemeyeyim mi? Bunu yapmasının senin hatan olduğunu, çünkü hayatın boyunca hiçbir şey yapmadığını söylemeyeyim mi?"

"Yeter!" diye bağırdım. "Anladım, tamam mı?" "Gerçekten anladın mı?" diye meydan okudu.

"Jett, bırak çocuğu," diye araya girdi annem, babama nazıkçe sakinleşmesini rica etti.

"O artık çocuk değil, Daze," diye karşılık verdi babam. "O, eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olan yetişkin bir adam—ya da bu durumda, eylemsizliğinin sonuçlarıyla."

"Biliyorum." Annem ayağa kalktı, mutfağın karşısına geçip koluma teselli edici bir şekilde elini koydu. "Ama sen de üstüne gitmeden yeterince acı çekiyor zaten."

Babam homurdandı ama başka bir kelime bile söylemedi.

Ön kapının açılma sesi evin içinde yankılandı ve tanıdık sesler yaklaşmaya başladı, ta ki Aspen ve Mac odaya girene kadar. Kız kardeşim önündeki manzarayı görünce aniden durdu, bu da kocasının arkadan ona çarpmasına neden oldu. Mac, kız kardeşimin yere düşmesini engellemek için uzanırken düşük bir küfür etti.

Gözleri yaşaran ablam, "Çok üzgünüm, Tripp" diye fısıldadı.

Gözlerim ailemin üzerinde dolaştı. Her biri bana acıma dolu bakışlar atıyordu ve kalbim sıkıştı.

Kasabadaki herkes, hayatım boyunca Penny'ye aşık olduğumu biliyordu. O kadın hariç herkes.

O benim için tek önemli kişiydi, ama hislerimi itiraf etmekten çok korkuyordum.

Ve artık bunu asla yapamayacaktım.

Çünkü o başka bir adamla evleniyordu.

BÖLÜM 2

Penny

TRIPP'İN İNTERNETE DÜŞEN İNTERNETE DÜŞEN

Parmağımda başka bir adamın yüzüğü olmasına rağmen, o anda gözlerimle ona yalvardım, neredeyse yapmamam için yalvardım. Eğer yapmasaydım, nişanı hemen bozardım. O, benim istediğim tek adam olduğunu *biliyordu*. Ona söylemiştim.

Evet, ama ertesi sabah hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi davrandın.

O sabah ve Tripp'e söylediğim yalan, hayatımda büyük bir değişime neden oldu. Arkadaşlığımız bozulmadı ve değişmedi, ama en iyi arkadaşıma olan saçma sapan aşkımdan kurtulmaya karar verdim.

O sonbahar, üniversiteye son sınıfa döndüğümde, oda arkadaşımın beni sürüklediği bir partide bana asılan ilk erkekle bakireliğimi kaybettim. O kadar çok alkol vardı ki, üstümde Tripp'in olduğunu, inleyip, kulaklarıma müstehcen sözler fısıldadığını hayal edebiliyordum. Ama ertesi sabah ayıldığımda, ne yaptığımı fark ettiğimde ve sonraki yirmi dört saati ağlayarak geçirdiğimde, gerçeklik yüzüme çarptı.

Ondan sonra, çiftlikte yazın çalışan bazı mevsimlik işçilerle birkaç kez rastgele ilişki yaşadım ve veterinerlik eğitimimi tamamladığım dönemde de birkaç tane daha oldu. Ama hiçbiri Rust Canyon'u evim olarak görmedi.

evim diyebileceğim kimse olmadı. Her zaman iyi hissettim ama kalbim orada değildi ve birlikte olduğum hiçbir erkeğe bağlanmadım.

Hepsinde bir şey eksikti: Tripp değillerdi.

Doğum günüm için bir araya gelen insanlarla dolu odada hayal kırıklığımı yüksek sesle haykırmak istedim, ama bunun yerine bir gülümseme takındım ve herkesin benden beklediği, yeni nişanlanmış bir kadın gibi davrandım.

Nişanlandım. Evleniyordum.

Jake ile. Tripp ile değil.

Bugün her şey tamamen rayından çıkmıştı. Jake'in doğum günü partimin ortasında diz çökmesini hiç beklemiyordum, Tripp'in ise rodeo ekibiyle çalışmakta olduğunu söylediği halde otuz dakika sonra içeri girmesini hiç beklemiyordum.

Ama ben gafil avlanmışsam, Tripp'in neler yaşadığını ancak tahmin edebilirdim. O gece telefonda konuşurken Jake'den bahsetmeyi planlamıştım, ama o noktada o sadece erkek arkadaşımı. Tripp beni şaşırtmak için eve gelmiş, ama hayatının şokunu yaşamıştı.

Tanrım, muhtemelen kendini çok ihanete uğramış hissetmiştir.

Birbirimizden hiç sır saklamazdık. Tabii, benim ona hayatım boyunca aşık olduğum hariç. Onun da konuşacak hakkı yoktu, çünkü kasabada dolaşan söylentilere inanacak olursak — Rust Canyon dedikoduları genellikle doğru çıkardı — o da aynı şekilde hissediyordu.

aynı şeyi hissediyordu.

Ne güzel bir çifttik, gerçek aşkı bir kenara bırakıp arkadaşlığımızı ön plana çıkarmıştık.

Jake, veterinerlik eğitimi sırasında birlikte olduğum erkeklerden biriydi. Hoş biriydi ve birlikte iyi vakit geçiriyorduk, bu yüzden birkaç ay boyunca düzenli olarak görüştük. Arkadaşlar arasında geçici bir ilişkiden daha fazlasını istediğinde, bitirmeye karar verdim.

Tripp'ten uzaklaşacağıma dair yemin etmeme rağmen, bunu yapmak söylemek kadar kolay olmadı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kalbim onu bırakmıyordu, bu yüzden başka bir erkeğe veremiyordum.

Ama birkaç hafta önce, Winfield Çiftliği'nde Jake ile karşılaştık. Sığır sürüsünün aşı zamanı gelmişti. Tripp'in rodeo turuna çıkması ve onu aylarca göremeyeceğim için çok üzgündüm, bu yüzden Jake işimiz bittikten sonra bir şeyler yemeye gidelim dediğinde kabul ettim.

O akşam yemeğinde, neredeyse otuz yaşında olduğumu fark ettim ve dikkatli olmazsam, göz açıp kapayıncaya kadar kırk, sonra elli yaşına gelip, hala

bekar ve en iyi arkadaşına aşık olmaya devam edecektim. Yalnız kalmak istemiyorsam, başka ilişkilere açık olmam gerekiyordu.

Bu yüzden Jake'e bir şans vermeye karar verdim, bu sefer gerçek bir şans.

Birbirimizi zaten oldukça iyi tanıdığımız için ilişkimiz hızla ilerledi ve birkaç haftalık flörtün ardından evlilik teklifi geldi. Kısa bir nişan dönemi önerdiğinde ben de kabul ettim. Çünkü içten içe, bu süreci aceleye getirmesek ve düşünmek için daha fazla zamanım olursa, vazgeçme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum.

Kek ve kadeh kaldırma töreninde Jake'in ve benim şerefime gülümsemeye çalıştım, ama konuklar ayrıldığında duygusal olarak bitkin düşmüştüm. Tek istediğim, yatağa kıvrılıp, sevdiğim ama aşık olmadığım bir adamla evleneceğim diye kendimi motive ederken, vücut ağırlığım kadar dondurma yemektir.

Jake, ceketini almaya gittiğimde kolunu belime doladı, dudakları kulağımın hemen yanındaydı. "Bu gece benimle eve gel, özel olarak kutlayalım. Yeni mobilyalar dün geldi, yatak odasında artık yerde sadece bir yatak yok."

Seks hayatımız romantik romanlardaki gibi değildi, ama yeterince zevkliydi. İkimiz de orgazm oluyorduk, ama onu arzuladığımdan değil. Günün hiçbir anında, onu içimde hissetme ihtiyacım o kadar yoğun ki, onu yırtıp atmak istemediğim bir an olmadı.

Bu gece, fiziksel olarak "kutlama" havasında değildim. Özellikle de Tripp'in kamyonetinin tanıdık gürültüsü kulağıma ulaştığında ve pencereden dışarı bakıp kamyonetin çakıl yolda o kadar hızlı ilerlediğini ve toz bulutu oluşturduğunu gördüğümde.

Jake'in sevişmeye ihtiyacı olduğu kadar, onun da benden bir açıklama duymaya ihtiyacı vardı. "Bugün çok yoruldum. Sanırım burada kalıp annemi temizlemesine yardım edeceğim anneme temizlikte yardım edeceğim, sorun olur mu?"

Jake'in kahverengi gözlerinde hayal kırıklığı belirdi, ama anlayışla başını sallayarak bunu çabucak gizledi. "Tabii ki. Sabah konuşuruz mu? Yapacak çok işimiz var."

Tabii. Çünkü düğünümüz üç hafta sonraydı.

"Evet, kahve alıp çiftlikteki işlerimi hallettikten sonra uğrarım."

"Ya da..." sözünü yavaşça uzattı. "Kahveyi *ben* getirip işine yardım edebilirim."

Panik atak geçirmeden önce son yirmi dört saatte olanları kafanda toplamak için bir dakikalık huzur istediğini, evleneceğin adama nasıl kibarca söyleyebilirdin ki?

Ellerimi göğsüne koyup, parmak uçlarına basarak ayağa kalktım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Bunu yaparsan, bahsettiğin yeni yatak odası takımını inceleyemem."

Jake mırıldandı, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "İyi noktaya değindin. Yarın benim evimde."

Beni kendine doğru çekerek vücutlarımız birbirine yapıştı. Sonra bir elini saçlarıma soktu, başımı istediği yöne çevirerek beni derin bir öpücüğe boğdu. Dili ağzımın içinde dolaştı, ben de elimden geldiğince karşılık verdim, ama kalbim orada değildi, zaten hiç orada olmamıştı.

Cehenneme giden bileti kendim kesiyordum çünkü nişanlımı öperken, aklım göğsümdeki o acıtan organın sahibi olan siyah kamyonetin sürücüsündeydi.

Ayrıldık ve açık kapıdan içeri giren serin bahar havası ile hırkemi göğsüme daha sıkı çektim. Ön verandada durup Jake'in uzaklaşmasını izledim. O gözden kaybolduğu anda, Tripp'in kaybolduğu yöne doğru koşmaya başladım.

Bu mülk çok büyük olmasına rağmen, onun nerede olacağını tam olarak biliyordum.

Beklendiği gibi, Tripp'i, babalarımızın çocukken bizim için bir lastik salıncak astığı ağacın yanına park ettiği kamyonetin arka kapısına bacaklarını sarkıtmış otururken buldum.

Burası çiftlikteki en sevdiğimiz yerdi. Büyürken, kötü bir gün geçirdiğimizde hep buraya gelirdik. Tripp beni salıncakta iterdi ve ikimizden biri ya da ikimiz de canımızı sıkan şeyleri konuşurduk. Sonra birlikte bir çözüm bulmaya çalışırdık.

O günlerde, dünyaya karşı ben ve Tripp vardı. Ve içimdeki aptal bir ses, bunun her zaman böyle olacağına inanıyordu.

Tripp, dirseklerini dizlerine dayamış, başını eğmiş, gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu.

"Sana katılabilir miyim?"

Yumuşak sesle sorduğumda başını kaldırdı. Adem elması sallanacak kadar sertçe yutkundu, başını salladı ve sert bir "Tabii" dedi.

Bir beyefendi gibi, bana yardım etmek için aşağı atladı. Ben yerime oturduğumda, tekrar yukarı çıktı, ama aramızda en az 30 santim boşluk bıraktığı fark edilmedi.

Bu benim için işe yaramayacaktı.

"Oh, beni burada soğukta bırakmayacağını biliyorum," diye alay ettim, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Derin bir nefes alan Tripp, başını bana doğru çevirdi. Yakışıklı yüzündeki yıkım, kalbimi sızlattı.

"Pen, ben..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Kuralları biliyorsun. Doğum günü kızı, ısınmak için sarılmak ve kucaklanmak istiyor."

Tripp'in mavi gözleri yumuşadı, başını salladı ve kollarını açtı. Hiç vakit kaybetmeden bagaj kapağından kayarak beline sarılmak için kollarımı doladım, başımı omzuna yasladım ve bacaklarımı onun kucağına attım. Başta bu kucaklaşmaya isteksiz davranmış olsa da, beni sıkıca sarıp başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Saatlerdir ilk kez derin bir nefes alabildim ve kaslarımdaki gerginlik kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, gözlerimi ufukta batan güneşe dikmiş halde.

"Düşünüyorum," diye

mırıldandı. "Neyi?"

Göğsü genişledi. "Her şey değişecek." Başımı kaldırıp ona

baktım. "Değişmek zorunda değil."

Hüzünlü gözler bana baktı. "Evet, değişmek zorunda. Bex, evlenmenin en yakın sırdaşının rolünü eşine devretmek anlamına geldiğini söylerken haklıydı."

Bex Grant, birkaç yıl önce Tripp'in kız kardeşinin düğününde çok dokunaklı bir nedime konuşması yapmıştı. Aspen'in her zaman en iyi arkadaşı olacağını, ancak Aspen ve Mac'in birlikte bir hayat kurarken aralarındaki bağı öncelikli olacağını söylemişti.

"Senin için mutluyum. Gerçekten. Sen dünyayı hak ediyorsun, Penny." Tripp'in sözleri boğazında düğümlenerek çıktı ve ruhumu parçaladı.

Gözlerimi yere indirip boğuk bir sesle fısıldadım, "Sana daha önce söylemeliydim. Bilmiyordum..."

Parmakları kalçamı sıktı. "Habersiz geleceğimi bilemezdin."

Onu daha sıkı sararak, "Bu şimdiye kadarki en güzel doğum günü sürpriziydi" diye itiraf ettim. Yalan söylemiyordum. Bu öğleden sonra evime girmesiyle, Jake'in diz çöküp

ve bana evlenme teklif ettiğinde.

Dürüst olmak gerekirse, Tripp bir saat önce gelip evlilik teklifine tanık olsaydı, muhtemelen evet demezdim.

Tripp'in kahkahası göğsünden yankılandı. "Bu akşam beni arayıp yeni bir evcil hayvan için yalvaracağını sanmıştım."

Bu beni hemen neşelendirdi. "Öyle mi? Aklında ne vardı?"

Bana sert bir bakış attı. "Oh hayır. O güzel kafanın içinde fikirler üretme."

Ona kırpiklerimi kırpıştırarak, ellerimi göğsümün önünde birleştirdim.

"Lütfen."

Derin bir gürültü duyulduktan sonra, isteksizce kabul etti, "Hindi."

"Oh!" diye haykırdım, bu olasılık karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı ve hemen hindilerle tavukların anlaşış anlaşmadığını merak etmeye başladım.

"Eğer sorun olmazsa, ben yine de yapmasan daha iyi olur." Tripp tedirgin bir şekilde yerinden kıpırdadı.

Kıkırdamalar boğazımdan çıkıp patladı. Onun sağlam vücuduna yaslanarak, kahkahalar arasında nefes nefese kaldım.

"Aynen öyle. Büyük, güçlü Tripp Sullivan, kocaman bir kuştan korkuyor." "Korkmuyorum," diye homurdandı. "Sadece o iğrenç yaratıkların

başsız ve Şükran Günü sofrasında kızartılmış olmaları daha iyi."

"Tamam." Hindi korkusunun mantıksızlığına gülümsemeden edemedim.

"Bu sefer merhametli olacağım. Çiftlikte canlı hindi olmayacak."

Vücudu yanımda kaskatı kesildi. "Bu yılın ilerleyen günlerinde başka büyük kuşların da ortaya çıkmasını beklemeli miyiz? Belki gagasında bir paket taşıyan bir tanesi?"

Kaşlarımı çatarak başımı eğdim. "Ne?"

Tripp başını salladı. "Boş ver. Zaten beni ilgilendirmez."

Normalde, içini dökene kadar onu sıkıştırırdım, ama aramızdaki dinamikte bir değişiklik hissediyordum. Benden uzaklaşıyor, duvar örüyordu ve bundan nefret ediyordum.

"Yarın sabah gezmeye gidelim mi?"

"Olmaz. Babam takımı bıraktığım için yeterince azar işittim, hemen Guymon'a dönmem lazım."

"Oh." Sesimdeki hayal kırıklığını gizleyemedim. "Ne zaman dönersin?"

"Bilmiyorum." Şapkasını kaldırıp koyu renk saçlarını parmaklarıyla taradı. "Haziran ya da Temmuz, Aspen'in bebeği doğduğunda."

Kalbim sanki Haziran ya da Temmuz'da evlenmiş, başka bir adama yasal olarak bağlı olacaktım. Ve en yakın arkadaşım dolaylı yoldan düğününe gelmeyeceğini söylemişti.

Gözlerimden dökülmek üzere olan yaşları geri çekerek başımı salladım. "Anlıyorum."

"Yarın erken kalkmam lazım, ben bu kadar kalayım. Seni de eve bırakırım."

Onun sıcaklığından uzaklaşarak, kamyonetin arkasından atlayarak içimi saran titremeyi gizlemeye çalıştım. Ona bakarsam ağlamaya başlayacağımı bildiğimden bakışlarımı kaçırarak, büyüdüğüm evin yönüne doğru başımı çevirdim. "Önemli değil. Yürürüm."

Topuklarımı döndürdüm ve uzaklaşmaya başladım. Arkamdan seslendiğinde bile dönmedim, kamyoneti güvenli bir mesafeden arkamdan gelip, farları karanlıkta yolu aydınlatarak beni eve kadar takip ettiğinde bile.

Omzumun üzerinden zayıf bir el sallayarak içeri girdim ve yatak odamın kapısını zar zor kapatıp kapıya yaslanarak, başka bir erkeğin parmağına yüzüğünü takmasına izin vererek vazgeçtiğim rüyamın yasını tutmaya başladım.

BÖLÜM 3

Tripp

YALAN SÖYLEDİM. Penny'ye söylediğim gibi teslim olmadım. Bunun yerine, Watering Hole'un içindeki barda rahatça oturmuş, üçüncü... yoksa dördüncü müydü?

Bir ara saymayı bırakmıştım ama kaç tane içtiğimi bilmiyordum. Ne kadar içersem içeyim, bu günü hafızamdan silmek için gereken sihirli sayıya ulaşamıyordum. Aklım boşalana ve göğsümdeki acı geçene kadar içmeye devam etmeye kararlıydım.

Kalan günlerimi böyle mi geçirecektim? Sevdiğim kadın, en yakın arkadaşım, başka biriyle bir hayat kurarken, yerel barda acımı uyuşturarak mı?

Onun mükemmel vücuduna dokunduğunu, onun nasıl görüldüğünü, sesinin nasıl olduğunu, orgazm olduğunda nasıl tadı olduğunu bildiğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Yüzümü buruşturarak boğazıma yükselen safrayı yuttum ve kalan viskiyle kötü tadı ağzımdan attım, sonra bir tane daha istedim.

Jesse, onaylamayan bir bakışla bana bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu gece seni içkiye boğan şeyin ne olduğunu bilmiyorum Tripp, ama bunun için kendini içerek öldürmene izin vermeyeceğim."

Yakında herkes öğrenecekti. Penny'nin nişanlandığı haberi yayılır yayılmaz, onu elindeyken kaçırmış bir aptal olduğumla ilgili kasabada dolaşan fısıltılardan kaçamayacaktım.

Bu yüzden güneş doğar doğmaz buradan gitmem gerekiyordu. Burada kalıp onun başka bir adamla evlenmesini izleyip, aynı zamanda herkesin bu konudaki görüşlerine katlanmak zorunda kalamazdım.

Boş bardağı cilalı ahşap tezgahın üzerine iterek içecek siparişimi değiştirdim. "Peki. Su olsun o zaman."

Jesse kirli bardağı yıkama kabına koydu, sonra elini uzattı ve parmaklarını *ver* işareti yaparak kıvırdı. Bu harekete kaşlarımı kaldırdığımda, "Anahtarlar" dedi.

İçimden inledim. "Hadi ama."

Kafasını sertçe salladı. "Sana zaten bir tane fazla verdim, eve arabayla gitmene izin vermeyeceğim, buna emin olabilirsin. Ver şunu."

Küçük kasaba hayatını içimden lanetleyerek cebime uzandım ve anahtarlarımı çıkardım. Görünüşe göre tatmin olmuş olan Jesse, bana bir bardak su uzattı. Kasada nakit satış yaparken, anahtarlığımı çekmeceye attı ve çekmeceyi kapatırken sertçe vurdu. Barın diğer tarafına geçerken, omzunun üzerinden "Senin arabacın geldiğinde ona veririm" diye seslendi.

Alkolün etkisiyle biraz sersemlemiş bir halde, ona gözlerimi kırptım.

"Arabam?" "Birazdan gelir." Musluğu açıp bira doldurdu.

Başımı tahta bar tezgahına düşürdüm ve acı içinde düşük bir inilti çıkardım. Günümün gidişatına bakılırsa, Jesse sarhoş halimi eve götürmesi için babamı aramıştı ve ben de onun sert sevgisini bir gün için fazlasıyla tatmıştım.

Mutfakta yaşananlar, bana hayat veren adama ilk kez sesimi yükselttiğim andı. Yaşlılara saygı, küçük yaşlardan itibaren bana aşılanmıştı, ama Penny'yi kaybetmek ve bunun için tek suçlunun ben olduğumun yüzüme vurulması, beni çileden çıkarmıştı.

Bir el omzuma kondu ve bakışlarımı, beni bardan almaya gelen kişinin ayakkabılarına çevirdim. Kovboy çizmeleri olmadığını görünce rahat bir nefes alıp başımı kaldırdım.

Kayınbiraderim yanımdaki bar taburesine oturduğunda, sempatik, sıcak kahverengi gözler bana baktı. "Nasılsın diye sorardım ama cevabı zaten biliyorum."

Başparmaklarımla su bardağımın üzerinde biriken buğuyu sildim. "Aspen'le evde olman gerekirdi."

Mac güldü. "Bunu kız kardeşine tek kelime bile söylersen, ölene kadar inkar ederim, ama hamile olduğu için çok şiddetli horluyor."

Yatak tahtalarını depremde daha şiddetli salladığı için zaten uyuyamıyorum, bu yüzden bana biraz terli, dumanlı bar havası almak için bir bahane vererek aslında bana iyilik yapıyorsun."

Ona gözlerimi kısarak baktığımda ayağa kalkmaya başladı. "Ya da istersen, Jett'i arayıp, sıcak yatağının rahatlığından çıkıp, ucuz viski kokan oğlunu almaya gelmek ister mi diye sorabilirim."

"Kıçını yerine koy," diye bağırdım.

Bana boktan bir sırıtışla, tam da bunu yaptı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Jesse, dirseğini bara dayayarak karşımıza çıktı. "Onu almaya geldiğin için teşekkürler, Mac."

"Tabii ki, Jess." Kredi kartını uzattı. "Onun hesabını kapatıp benim için bir kola da ekler misin? Eve gitmeden önce biraz burada oturacağız."

Elim otomatik olarak cüzdanıma uzandı. "Kendi içkilerimi kendim ödeyebilirim."

"Tabii ki ödeyebilirsin," dedi Mac. "Ama sen benim için bir kardeş gibisin ve çok zor bir gün geçirdin, bırak da ben ödeyeyim."

Çünkü ben acı çekmeye bayılan bir insandım, boğazımdan bıçaklar geçiyormuş gibi zorla konuşarak, "Bana bilmem gereken şeyi söyle," dedim.

Jesse kredi kartı ve sodasıyla geri geldi ve kızın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaşana kadar bekledi, sonra sordu, "Jake hakkında mı?"

Onaylayarak homurdandım.

"Anladığım kadarıyla, ona iyi davranıyor. Ama onu çok iyi tanımıyorum." "Belli ki o da tanımıyor." Elimi bardağın etrafında o kadar sıkı sıktım ki

kırılmaması mucizeydi. "Yine de onunla evleniyor."

"Evet, o konu... " Yüzündeki acı ifade duyulabiliyordu. "Aspen'e göre, aralarında bir geçmiş var."

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynum çatırdadı. "Ne tür bir geçmiş?"

Mac, yoğun bakışlarım altında rahatsız bir şekilde kıpırdadı. "Sanırım veterinerlik fakültesinde bir süre birlikteydiler ve birkaç hafta önce tekrar bir araya geldiler."

Kalbim kulaklarımda çarparak odanın dönmeye başladığını hissettim. Mac'in sözleriyle perde kalktı ve Penny'nin hayatında sakladığı kısımlar olduğunu fark ettim.

Bugüne kadar onu hiçbir erkekle romantik bir şekilde görmemiştim. İkimizin de birbirimize olan duygularımızı sakladığımızı,

yıldızların hizaya gelip arkadaşlığımızı mahvetme korkumuzu yenip bir şans vermeyi beklediğimizi düşünmüştüm. Onun biriyle çıktığı hiç aklıma gelmemişti ve başka erkeklerle bir geçmişi olduğunu öğrenmek içimi acı bir şekilde burktu.

"Siktir, sanırım kusacağım."

"Tamam, hadi buradan gidelim." Mac beni tabureden kaldırdı ve koridordan arka girişe doğru götürdü.

Park yerine çıktığımız anda, eğildim ve midemdeki her şeyi kaldırıma kustum.

Kayınbiraderim, kusmam bitene kadar güvenli bir mesafede bekledi, sonra bana yardım etmek için yanıma geldi. "Biraz derin nefes al."

Elimin tersiyle ağzımı sildim. "Onun bunu yapmasını izleyemem. Yapamam."

"Biliyorum." Beni SUV'sine doğru yönlendirdi. "Ben de yapamazdım."

Yolcu koltuğuna çökerek gözlerimi kapattım. "Sabah gidiyorum. Ona veda eder misin?"

"Neye ihtiyacın olursa, kardeşim. Anlayacaktır. Seni seviyor."

Sarhoş halimle, onun Aspen yerine Penny'den bahsettiğine kendimi neredeyse inandırmıştım.

"Bu kadar çabuk mu döndün? Pazartesiye kadar hazır olup, römorku kamyonuna bağlaman gerekeceğini düşünmüştüm." İkinci adamım Ricky, evden ayrılalı henüz yirmi dört saat bile geçmeden Guymon'a dönmüş olduğum için şaşkınlığını gizleyemedi.

Topuklarımı otlatma çitinin en alt basamağına takarak, ön kollarımı kapının üstüne dayadım ve atlarımıza baktım.

Sessizliğim yanımdaki adamın endişesini uyandırdı. "İyi misin Tripp?"

Başımı eğdim ve derin bir nefes verdim. "Pek sayılmaz." "Ailen mi? Aspen ve bebek iyi mi?"

"Herkes iyi," diye onu rahatlattım. "Penny'nin doğum günü için eve gizlice gelmekle beklediğimden fazlasını yaşadım."

Arkamdan düşük bir ıslık sesi geldi. "Patron kızgın, değil mi? Beni sorumlu bırakmadan önce ona haber vermeliydin demiştim."

"Görev yerimi terk etmeden önce ona haber vermediğim ve izin almadığım için pek memnun değildi, ama mesele o değil."

"Bütün gün soru mu soracağız, yoksa söyleyeceklerini söyleyecek misin?"

İçimdeki bir parça hala inkar ediyordu, eğer sözleri ağzımdan çıkarmazsam, bunların hiçbiri olmamış gibi davranabileceğimi düşünüyordu. Ama hayatın böyle işlemediğini biliyordum. Ne yaparsam yapayım, ne dersem diyeyim, kalbimin sahibi olan kızı kaçırmış olacaktım.

"Penny evleniyor."

Ricky keskin bir nefes aldı. "Kahretsin."

Gözlerimi önümden ayırmadan homurdandım.

"Peki, burada ne işimiz var? Seni sarhoş etmek için bir yere gitmeliyiz."

Dün gecedan sonra alkolün kokusu bile midemi bulandırmaya yetiyordu. "Zaten içtim. İşe yaramadı."

"Üzgünüm dostum." Bir el omzuma bastırdı ve sonunda cesaretimi toplayıp Ricky'ye bakmak için başımı çevirdim. Bunu yapar yapmaz pişman oldum. Arkadaşlarımla ve ailemin bana duyduğu acıma, dayanabileceğimden fazlaydı.

"Ben iyiyim." Onun dokunuşunu omzumdan silkeledim. "Buraya iş için geldik, hadi işimizi yapalım ve bir sonrakine geçelim."

"Tamam, anladım."

Adımları uzaklaşırken beni yalnız bırakarak, gelecekteki hayatımın nasıl olacağını biraz olsun tattırdı.

Hayatımın geri kalanında tamamen ve tamamen yalnız kalacak, başka bir adam sevdiğim kadınla benim imrendiğim hayatı yaşayacaktı.

BÖLÜM 4

Penny

"Şeftali hakkında ne düşünüyorsun?"

"Mmm?" Annemin sesiyle başımı kaldırdım ve onu Enid'deki gelinlik mağazasında bir örnek defterine bakarken buldum.

"Nedimeler için," diye hatırlattı.

"Ah, tabii. Aspen'e yakışan ne varsa ondan al."

Hayatım Sullivan Çiftliği etrafında dönüyordu ve en yakın arkadaşım, nişanlandığımı öğrenince kasabayı terk eden bir erkekti.

—gelin nedimesi seçeneklerim oldukça sınırlıydı. Aspen, kardeşi ile daha yakın olsam da, birlikte büyüdüğümüz için baş nedime olarak mantıklı bir seçimdi. Zamanın kısıtlı olması nedeniyle, düğünü samimi bir ortamda yapmaya karar verdik, bu yüzden Aspen'in en yakın arkadaşı Bex'ten ikinci nedime olmasını rica ettim ve konuyu kapattım.

Annem, hamile elbiselerinin askılarını karıştırırken mırıldanıyordu. "İyi ki bu kadar çabuk evleniyorsun, yoksa bugün ona uyan bir elbise iki hafta sonra uymayabilir. O zaman bile dar gelebilir. Yemin ederim, o kız bir gecede düz bir karnı varken birdenbire kocaman bir göbeği oldu." O arkasını döndüğünde, elim alt karnımın üzerinde dolaştı. Çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordum ki göğsüm acıyordu. Ne yazık ki, parmağımdaki yüzüğün sahibi, bana özlediğim aileyi vermek isteyen adam, benim büyürken gelecekteki çocuklarımın babası olarak hayal ettiğim kişi değildi.

En iyi arkadaşınla gün batımına doğru sürüş yapma gibi bu saçma çocukluk hayallerinden vazgeçmelisin. Yıllar önce Tripp ile şansını kaçırdın

ona hislerini itiraf edip sonra da korkak gibi sözünden döndüğünde kaçırdın.

"Şeftalide hiçbir şey görmüyorum. En yakını belki biraz kızarıklık olabilir." "Önemli değil," diye mırıldandım dalgın dalgın. Detaylar önemli değildi. Sadece bunu bitirmek istiyordum.

"Tamam, o zaman karar verildi. Kızların ölçüleri var, Trisha onlara göre ayarlayabilir." Geldiğimizden beri bize yardımcı olan satış elemanıyla görüştü ve benim için seçtiğim elbiseyle birlikte bu iki elbisenin Rust Canyon'a teslim edilmesini ayarladılar.

Çantasını omzuna asan annem beni kapıya doğru yönlendirdi. "Jake senin vazgeçtiğini düşünmeden önce pastaneye gidip pasta tadımına gidelim."

Sözleri alaycı bir tonla söylenmiş olsa da, beni biraz fazla etkilemişti.

"Evet" dediğimiz anda Jake ile hayatım kesinleşecekti, bu yüzden bir parçam geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden önce bunu iptal etmek için bir bahane arıyordu.

Eğer bir çıkış yolu arıyorsan, bunun korkunç bir fikir olduğunu anlaman için bu yeterli değil mi?

Tabii ki bu berbat bir fikir! İstedğim tek erkek tam olarak bir seçenek olmadığı için razı oluyorum.

Ama olabilir. Herkes onun da sana aşık olduğunu fısıldıyor.

Ya yanılıyorlarsa?

Ya haklılarsa? Eğer istediğin her şeye sahip olabilmenin en ufak bir şansı bile varsa, ona hislerini söylemelisin. Bu sefer ayıkken.

Çok riskli. Onu kaybedemem.

Başka bir adamla evleniyorsun. Onu zaten kaybedeceksin.

"İşte kızım." Jake'in sesi beni içimdeki tartışmadan çıkardı.

Parlak bir gülümseme takınarak, country-chic düğün pastalarıyla ünlü pastanenin dışında beni bekleyen kollarına doğru yürüdüm.

Annemin orada olduğunu unutmadan, dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu. "Elbise buldun mu?"

"Mm-hmm."

Elbiseleri denemek tam anlamıyla bulanık bir deneyimdi. Dökülmesine izin vermediğim gözyaşları görüşümü bulanıklaştırmıştı. Annem ve satış elemanı, duygusal tepkimin evleneceğim için duyduğum heyecan ve mutluluktan kaynaklandığını düşünmüştü

ama gerçekte, gelecek hayallerimin yıkılmasının acısı beni boğmuştu.

"Seni o elbiseyle, koridorda bana doğru yürürken görmek için sabırsızlanıyorum." Jake kalçamı sıktı.

"Nefesini kesecek," dedi annem arkamdan.

Jake'in bakışları omzumun üzerinden anneme kaydı ve ona hafif bir gülümseme attı. "Kızın her gördüğümde böyle yapıyor, Caroline."

Buna karşılık, baygın bir iç çekiş duyuldu, ardından "Ah, gençlik aşkı" sözleri geldi.

Adamın benden hoşlandığı inkar edilemezdi. Bu da ona verecek bir kalbim olmadığı için kendimi daha da suçlu hissetmeme neden oldu.

Başımı fırının cam penceresine doğru eğdim. "Peki, pasta?"

Nişanlım beni bırakıp ellerini ovuşturdu. "Evet, pasta. *Tüm* çeşitleri denemek için öğle yemeğini atladım."

Bu adamın benden daha iyisini hak ettiğine karar vererek, Tripp'e olan duygularımı derinlere gömdüm — ki bu, on yılların tecrübesi sayesinde hiç de zor olmadı — ve alaycı bir gülümsemeyle ona "Sen denebilirsin, ama ikimiz de tek bir seçenek olduğumu biliyoruz" dedim.

Jake kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Neymiş o?" "Limonlu ve ahududulu dolgulu," dedim kendinden emin bir şekilde.

"Tatlım." Dilini şaklattı. "Burada durmuş bana hafif, meyveli bir kekin çikolatalardan daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki öyle." Çikolatalı kekten *nefret ediyordum*.

Kahverengi gözleri karardı, göğüslerim sert göğsüne yapışana kadar bana yaklaştı ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşurken dudakları kulak kepçemi okşadı. "Sana bir resim çizeyim, hayatım. Ganache soslu çikolatalı kekin ilk ısırığını al. Zengin, baştan çıkarıcı tadı damaklarında patladığında inleyeceksin, çünkü bu tam anlamıyla orgazmik bir his." Jake'in nefes nefese solukları tenimde esiyordu, sertleşen penisinin çıkıntısı karnıma bastırıyordu. "Ondan sonra, misafirlerimiz farkına varmadan eteğini kaldırıp masanın altında karımı parmaklamamak için tüm irademi kullanmam gerekecek."

Hiçbir şey. Anlattığı müstehcen sahneye karşı hiçbir şey hissetmedim.

Bu çok şey ifade ediyordu, çünkü benim fantezilerimden biri de halka açık yerlerde orgazm olmaktı. "Çikolatalı kek şimdi nasıl geliyor?"

Jake'in boğuk sesi kısıldı.

"Harika," diye kabul ettim, çünkü görünüşe göre, uzlaşmak hayatımın yeni teması olmuştu. İstedğim damadı alamıyorsam, istediğim pastayı da alamamalıydım.

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı görebilmem için geri çekildi. "Fikrini değiştireceğini biliyordum."

Ona bir mırıldanma ve bir gülümsemeyle karşılık verdim ve kapıyı annem ve benim için açmasına izin verdim.

Sonra, her biri farklı dolgulu beş farklı çikolatalı pastayı denerken, kusmamak için lezzetli sesler çıkardım.

Tripp asla kendi tercihleri için benim tercihlerimi bir kenara atmam için bana baskı yapmazdı.

Ama sen Tripp ile evlenmeyeceksin, değil mi?

Hayır. Hayır, evlenmeyecektim.

"Sana küçük bir parti düzenlememi istemediğinden emin misin?" Aspen, Trisha pembe gelinlik eteğinin kenarını iğnelerken, üzerinde durduğu terzi platformundan sordu.

Elimle onu uzaklaştırdım. "Çok mantıklı değil. Biz yeni başlayan çocuklar değiliz. İhtiyacımız olan her şey var."

Dudaklarını büzüştürürken, gözleri yanımda oturan Bex'e kaydı ve büyüdü.

Uzun yıllara dayanan arkadaşlıklarından doğan bir tür sessiz iletişimden sonra, Bex elini koluma koydu. "Aspen'in demek istediği, seni kutlamak için bir fırsat istiyoruz. Sadece üçümüz ve annelerimiz olsa bile."

"Aynen öyle," diye onayladı Aspen. "Benim partim hediyeler için değildi, ama yine de benim için çok değerli bir anı."

Durumlarımızın farklı olduğunu söylememek için dilimi ısırdım. O sevdiği adamla evleniyordu; yaklaşan düğünümü kutlamak istemememi anlayamazdı. Öte yandan Bex, biraz anlayış ve empati gösterebilirdi. Şu anda lise aşkı Tucker ile evli olabilir, ama çok uzun zaman önce başka bir adamla nişanlıydı, kendisi için tamamen yanlış olduğunu bildiği bir adamla.

Şüphe uyandırmak istemediğim için onun isteğine boyun eğdim. "Sadece altı kişi olacağına söz verirsen, olur mu?"

"Altı buçuk olur mu?" Elini büyüyen karnının üzerinde gezdirdi.

Aspen ışııl ışııl parlıyordu ve ben, onun bulduğu mutluluğun bir parçasını bile yaşamak istediğim arzumu sahte bir gülümsemenin arkasına sakladım. "Altı buçuk mükemmel olur."

"Elbisenin yakası öyle olduğu için, saçlarını yukarıda toplamak en iyisi olur."

"Katılıyorum, değil mi canım?" Annem uzun sarı saçlarımla uğraşırken, kuaför Quinn'e saçlarıma ne yapacağını soruyordu.

Gözlerimi kaldırıp aynadan bana yansıyan beklentili bakışları gördüğümde, "Senin uzman görüşüne güveniyorum, Quinn. Rust Canyon'daki gelinleri düğün günlerinde her zaman çok güzel yapıyorsun" diye cevap verdim.

Kasabanın kuaförü övgülerimle gururlandı. "Çok teşekkür ederim, Penny. Sen arkana yaslan, rahatla ve bu işi bana bırak, tamam mı?"

"Harika."

Saçlarımı kıvrıp yerine yerleştirirken zihnimi boşaltmaya çalıştım. Birkaç saat sonra olacakları çok fazla düşünürsem, içimdeki paniğin dışarı sızıp herkesin haberi olacağını garanti edemezdim.

Halihazırda, düğüne kadar geçen hafta sanki bedenimden çıkmış gibi hissetmiştim. Sanki her şeyin üzerinde uçuyormuşum, bu felaketle sonuçlanacak birliğe doğru hızla ilerlerken, bu çılgınlığa son verebilecek tek kişi benmişim gibi, ama dudaklarım mühürlenmiş gibi kapanmıştı.

Duvarlar üzerime çöküyordu ve kendimi soktuğum durum beni boğmak üzereyken, her geçen dakika nefes almak daha da zorlaşıyordu.

Jake ile evlenmenin bir hata olduğunu biliyordum, ama inatçı benliğim bunu sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Özellikle de bu gezegende beni vazgeçirebilecek tek kişi telefonlarıma cevap vermiyor, mesajlarıma yanıt yazmıyor ve "sadece arkadaş" olmaktan öteye geçemeyeceğimiz fikrini kafama yerleştirmişti.

Tripp, en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmiş, kalbimi kırmıştı.

"Ne dersin, tatlım?" Quinn beni salon koltuğunda döndürdü ve elindeki aynayı uzattı, böylece yaptığı işi görebilecektim.

Yarattığı stil romantik bir hava veriyordu. Yüzümü çerçeveleyen gevşek saç telleri, geri kalan saçlarım ise ensemin arkasında kıvrımlı bir topuz haline getirilmişti. Çok güzel görünmeme rağmen, aynada bana bakan kadını zar zor tanıyabiliyordum. O kadar bakımlı ve mükemmeldi ki. Çiftlikte erkek fatma olarak büyüyen, giyinip oyuncak bebeklerle oynamaktansa toprakta yuvarlanmayı tercih eden kızıdan tek bir iz bile yoktu.

Bu kadın, Bayan Jacob Wallace olacaktı. Yıllarını Bayan Tripp Sullivan'ın imzasını taklit ederek aptalca geçirmiş bir kızıdan bu kadar farklı görünmesi gayet mantıklıydı.

O kızın hayali bugün sona erecekti.

"Bir mimosa daha alabilir miyim?" Boş şampanya kadehini kaldırdım.

Annem çocukluk odamın karşısından bana kaşlarını çattı, ama bu isteği reddeden Aspen'di. "Üzgünüm, ama tören öncesi iki tane limit. Evlendikten sonra istediğin kadar şampanya içip kutlayabilirsin."

Bir iç çekerek, bardağı makyaj masasına koydum. "Tamam."

"Aşağıya inip her şeyin hazır olup olmadığını kontrol edeceğim, sonra babanı seni almaya göndereceğim." Annem pencere kenarındaki koltuğundan kalkarak elbisesinin kırıksıklıklarını düzelttikten sonra odadan çıktı.

O gittikten sonra pencereye doğru yürüdüm ve küçük törenin yapılacağı yere bir göz attım. En fazla bir düzine katlanır sandalye dizilmişti ve geçici sunak, Aspen'in düğününde kullanılan, taze çiçeklerle kaplı ahşap çardaktan oluşuyordu.

Bex'in nazik sesi sağımdan geldi. "İyi misin Penny?"

Gözlerimi önümden ayırmadım. "Neden olmayayım ki? Bugün evleniyorum."

O içini çekerek dirseğimi çekip beni kendine doğru çevirdi. Endişeli gözleri benimkileri aradı. "Son birkaç gündür kendinde değilsin."

"Haftalardır," dedi Aspen, sahte bir öksürükle.

"Son birkaç haftadır, gerçekten," Bex, en yakın arkadaşının ısrarı üzerine önceki sözünü düzeltti. "Şu anda burada sadece biz kızlar varız. Eğer fikrini değiştirdiyse..."

"Ben iyiyim," diye sözünü kestim, istemeden sert çıkınca yüzümü buruşturdum.

Bex ellerimi avuçladı. "Eğer değilsen kimse seni suçlamaz. Her şey çok hızlı gelişti."

Şu anda en son ihtiyacım olan şey, şüphelerimi besleyen biriydi. Bitiş çizgisine gelmişim — ya da nasıl bakarsan başlangıç çizgisine — ve bu günü tek parça halinde atlatabilirim, Jake ile bir hayat kurmaktan başka seçeneğim olmayacağına kendimi ikna etmişim. Çok ortak yanımız vardı ve bir gün onunla birlikte mutluluğu bulacağıma inanıyordum.

"Cidden, Bex. Endişen için teşekkürler, ama ben iyiyim. İyiden de öteyim; harikayım." Ona parlak bir gülümseme attım. "Başlamaya hazırım, hepsi bu."

Aspen rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve omzunun üzerinden başparmağını işaret etti. "Başlamadan önce son bir kez tuvalete gidebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Bex'i bir dakikalığına alabilir miyim? Genelde gelinin elbisesini tuvalete sokmamak için yardıma ihtiyacı olur, ama bu aralar eğilmek çok zor ve eteğin ucuna ulaşabileceğimi sanmıyorum."

Haftalardır ilk kez içimden gelen kahkaha patladı. "Tabii, git hadi."

Aspen kapının yarısına kadar gitmişti, ama Bex yanımda kalmıştı.

"Git," diye onu kovdum. "Doktorun tam da istediği şey, bir dakikalık huzur."

Esmer arkadaşımız şakacı bir şekilde parmağını bana doğru salladı. "Buna inanma, ona soracağım." Kocasını, kasabanın başhekimiydi.

"Böldüğüm için üzgünüm, ama mesanemde zıplayan bebeği kontrol edemiyorum," dedi Aspen açık kapıdan.

Nazikçe Bex'i o yöne ittim. "Şu anda sana benden daha çok ihtiyacı var."

Bex homurdandı ama sonunda Aspen'in peşinden odadan çıktı. Kapıyı kapattım ve yalnız kaldığım için derin bir nefes alıp kendimi topladım.

*Bunu
yapabilirim.*

*Bunu
yapabilirim.*

*Bunu
yapamam.*

Panik boğazıma tırmandı, nefes alamadım. Göğsüm inip kalkıyordu, yeterince hava alamıyordum ve gözümün önü karardı. Kalp atışlarım üç katına çıktı, başım dönmeye başladı, ayaklarımın üzerinde sallanıyordum.

Savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. Buradan çıkmalıydım. Hemen.

Kaçmaya karar verdim, kapıyı açtım ve koşmaya hazırdım.

Ama diğer tarafta duran adamın görüntüsü nefesimi kesmişti.

BÖLÜM 5

Tripp

Penny: *Bugün bir hindi gördüm. Seni ve hindilere karşı mantıksız korkunu hatırladım.*

Penny: *Çamur içinde eve geldiğimiz ve anneme sıcak olduğumuzu söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Domuzlar çamurda yuvarlanarak serinledikleri için bizim de öyle yapabileceğimizi düşünmüştük. Annem çok kızmıştı. Saçımdan çamuru çıkarmak bir hafta sürmüştü.*

Penny: *Aspen'le ne kadar konuşuyorsun bilmiyorum ama her geçen gün büyüyor. Umarım küçük kızı da bizim kadar çiftlikte büyümeyi sever.*

Penny: *Seni özledim.*

Penny: *Lütfen benimle konuş, Tripp. Seni benden uzaklaştırmak için ne yaptım, söyle de düzelteyim. Yemin ederim.*

Penny: *Bugün en iyi arkadaşıma gerçekten ihtiyacım var.*

Son birkaç hafta içinde Penny'den telefonuma düzinelerce mesaj gelmişti. Hiçbirine cevap vermemiştim.

Onu uzak tutmak, kendimi korumak için yaptığım berbat bir girişimdi. Onu kendime ait ilan etme fırsatını kaçırmıştım ve şimdi başka biri önündeki hazineyi görmüş ve onu kapmak için hiç vakit kaybetmemişti. Hak ettiğimi düşündüğüm geleceğin gözlerimin önünde gerçek zamanlı olarak yaşanmasına seyirci kalamazdım.

Bugün, o yasal olarak başka bir adamın karısı olacaktı. O pisliğin en güzel günü benim en kötü günüm olacaktı.

Geçtiğimiz birkaç haftayı, Penny'yi aklımdan çıkarmak için kendimi neredeyse yarı ölüme kadar çalışarak geçirdim. Ama bu anlamsızdı, çünkü o günde birkaç kez benimle iletişime geçmeye çalışıyordu ve düşüncelerimi ona ve onu hayatımdan çıkarmamın nedenine geri getiriyordu.

Kamyonuma bağlı römorktan atları indirdikten sonra, ekibim onları beslemeden önce ağıllarına yerleştiriyordu. Hafta sonu her yere sürüklemek zorunda kalmamak için römorku ayırmaya başladım.

Çoğu gün öyle hissedilmeyebilir, ama Rust Canyon'dan daha küçük kasabalar vardı ve Kansas'taki Abbyville de onlardan biriydi. Ancak yıllık Frontier Days festivali başlamak üzereyken, kasaba rodeo yarışmasını izlemek için heyecanlanan insanlarla dolup taşmıştı.

Penny'nin benden başka bir adamla evleneceği düşüncesiyle damarlarımdan akan yıkıcı enerjiden kurtulmak için çaresizce, bu gece barlarda bana asılan kadınların sürekli ilgisine boyun eğmeye karar verdim. Şimdiye kadar, her zaman kibarca onları reddedip motel odama tek başıma dönerek, boşalırken en iyi arkadaşımın adını dudaklarımdan dökerek sikimi okşuyordum.

Yıllardır kadınların arkadaşlık tekliflerini reddediyordum çünkü kendimin o parçasını onun için saklıyordum. Belki de sonunda o engeli aşarsam, muhtemelen bir daha asla görmeyeceğim bir yabancıyla olsa bile, sonunda hayatıma devam edebilirdim.

Başka bir kadına dokunma fikri mideni bulandırıyorsa, bol şans.

Düzleşirken avucumu karnıma bastırdım ve mide bulantısını atmaya çalıştım.

Arkadan bir araba kornası birkaç kez arka arkaya çaldı, her korna sesiyle birlikte ses yaklaşıyordu.

Gözlerimi gökyüzüne kaldırarak, "Atların bu kadar yakınında böyle gürültü yapamayacağını bilmeyen ne tür bir aptal?" diye mırıldandım ve o aptal her kimse onu parçalamaya hazır olarak arkamı döndüm.

Hızla giden SUV'nin ön camından sürücüyü gördüm ve dişlerimi sıktım.

Kız kardeşimin kocasını öldürecektim.

Araç aniden durdu ve bir toz bulutu yükseldi. Öfkemle sürücünün yanına yürüdüm ve kapıyı açtım. "Ne oluyor, Mac?"

Kayınbiraderimin ağzı açık kaldı, sert ses tonum ve yükselen sesime komik bir şekilde gözleri fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlık içinde bir an sessiz kaldıktan sonra sesini buldu. "Bekle, beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Hayır, seni gördüğüme sevindim değilim. Atları ürkütüp adamlarımdan birini hapishanede öldürmeye çalışırken değil."

Mac irkildi. "Kahretsin, benim hatam." Koltuğunda döndü. "Meemaw, neden beni durdurmadın?"

O anda yolcu koltuğunda oturan tanıdık kadını fark ettim ve elimi yüzüme götürdüm. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Büyükannem kaşlarını kaldırdı. "Asıl soru, senin burada ne işin var? burada ne yaptığınız?"

Bir adım geri çekilip etrafımızdaki lunaparkı işaret ettim. "Çalışıyoruz. Neye benziyor?"

"Kafanı kuma gömmüş gibi görünüyor," diye karşılık verdi.

Çoğu insanın, onları şımartan ve ebeveynleriyle kavga ettiklerinde sığınacak bir yer sunan nazık, tatlı büyükanneleri vardır.

Sonra benim büyükannem vardı.

Filtreleri yoktu ve aklına ne gelirse söylerdi. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı ve insanlara yalanlarını yüzlerine söylemekten çekinmeyen, özellikle de kendi ailesi söz konusu olduğunda.

Meemaw, ben hatırlayabildiğim kadarıyla, Penny'ye olan aşkımla dalga geçiyordu, ben bunu şiddetle inkar etmeme rağmen. Kız evleniyordu, onu rahat bırakır diye düşünürdünüz, ama onun burada olması, benim bu varsayımımın ne kadar aptalca olduğunu kanıtlıyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Öyleyse ne olmuş? Bunun beni ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum."

"İkiniz bebek bezi giydiğinizden beri o kıza yapışmış gibisin.

Şimdi bana onu kavga etmeden bırakacağını mı söylüyorsun?"

"Bırakmak mı?" diye öfkelenim. "O benim hiç olmadı ki."

"Peki bu kimin suçu?" Meemaw meydan okurcasına sordu.

"Babam bu konuyu haftalar önce çok net bir şekilde açıklamıştı. Eğer buraya bunun için geldiysen, boşuna geldiğini söylemek zorundayım."

Mac derin bir nefes aldı. "O zor günler geçiriyor, dostum." Vücudum kaskatı kesildi. "Ne? Nasıl zor günler?"

Hafifçe başını salladı. "Nişanlandığından beri zombi gibi dolaşıyor, her şeyden kopmuş gibi. Bu çok rahatsız edici çünkü o her zaman çok neşeli, hayat dolu ve güler yüzlü biriydi. Aspen ve Bex onun için çok endişeleniyor."

Nişan, benim şehirden ayrıldığım zamana denk gelmişti. Onun hayatındaki yokluğumun, onun ışıltısını söndürmüş olabileceğini bilmek beni suçluluk duygusuyla doldurdu.

Kendini çok beğeniyorsun, değil mi?

"Tucker bana moral vermede berbat olduğumu söylüyor, ama elimden geleni yapacağım, sabırlı ol, tamam mı?" Benim homurtumu devam etmek için izin olarak aldı. "Kız kardeşine nasıl baktığımı biliyor musun?"

Göğsüm sıcaklık ile doldu, ikisinin dünyadan saklamaya tenezzül etmedikleri sevgi dolu bakışlarını hayal ettim. "Evet, gözlerinde kalpler var gibi."

"Penny de sana öyle bakıyor. Belki sen göremiyorsun çünkü o senin güneşin, ayın ve aradaki her şey, ama ben buradayım ve o da buradayken hep böyleydi." Adam içini çekti. "Dinle, anlıyorum. Aspen'e hislerimi söylemeye çok korkuyordum. Ama lanet olası ağzımı kapalı tuttuğum için onu sonsuza kadar kaybetme düşüncesi beni korkutmaya yetti."

Başımı salladım. "Bu aynı şey değil. O benim *en iyi arkadaşım*, Mac."

Ağzının köşeleri gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunun kötü tarafını göremiyorum kardeşim. İkiniz hayatınız boyunca bir ilişki kurmak için uğraştınız. Birbirinizin en sevdiği insansınız. Her saniyenizi birlikte geçirebilseydiniz, bunu yapacağınıza hiç şüphem yok."

"Onları büyürken ayırmak imkansızdı," diye araya girdi Meemaw. "O kızın bıkıp, birbirinizin yatağında geçirdiğiniz onca gecede üstüne tırmanmadığına şaşıyorum."

Mac, bu ilginç bilgiyi duyunca başını çevirdi. "Dur, dur, dur. *Pijama partisi* mi vardı?"

Meemaw devam etti. "Ben olsaydım, sabah ereksiyon olduğunda 'ay, kayıp düştüm' numarasını yapardım. En azından Tripp hala bakir olmazdı."

Kayınbiraderim boğulur gibi bir ses çıkardıktan sonra yavaşça dönerek gözlerini bana dikti. "Bu Sullivan kardeşler arasında bir şey mi? İkiniz bir anlaşma mı yaptınız?"

Beynimde bir baş ağrısı başlıyordu ve gözlerimin arkasında artan baskıya karşı burun köprümü sıktım. "Bunu hanginizin daha çok duyması gerektiğini bilmiyorum. Bazen düşünceleri kafanın *içinde* tutmak sorun değildir."

SUV'nin içinden atlayarak Mac omuzlarımı tuttu. "Dostum, Penny'den hoşlandığını biliyordum ama bu yeni bir boya taşıyor."

Onu itekledim. "Seninle bu konuyu konuşmayacağım."

"Peki. Konuyu değiştirelim. Neden onunla tüm iletişimi kestiğini bana anlatmayacak mısın?"

Çenemi sıktım ve o, tepkimi ölçerken bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı. Hangi düğmelere basacağını bildiği için lanet olsun ona.

"Acı çektiğini anlıyorum, ama o senin ailenin çiftliğinde çalışıyor, senin de yaşadığın çiftlikte. Bugün ne olursa olsun, o sonsuza kadar hayatının bir parçası olacak. O sana *ihtiyaç duyarken* senden uzak durmanın ne anlamı var?"

Sesim kalınlaşarak, "O bana ihtiyaç duymuyor. Özellikle bugün değil." diye tartıştım.

"Bu sabah orada olmanı istediğini söylemedi mi? Çünkü küçük bir kuş, saçlarını yaptırırken ona böyle bir mesaj attığını gördüğünü söyledi."

Boğazımda oluşan yumruyu yutarak, "Neden bu kadar ısrar ediyorsun?" diye sordu.

Kahverengi gözleri yumuşadı. "Çünkü en azından bir sonuca varmalısın. En iyi arkadaşının yanında ol, evlenmesini izle ve hayatına devam etmenin bir yolunu bul. İdeal olmadığını biliyorum, ama başka seçeneğin yok."

Omzunun üzerinden bakmak için yerimi değiştirip, şu soruyu büyükanneme yönelttim. "Sen de öyle mi düşünüyordun?"

"Hayır. Sullivan erkekleri istediklerini alırlar, dünyanın geri kalanı

dünyayı umursamadan alırlar."

Mac eğlenerek burnundan hava çıkardı ve ben ona sert bir bakış attım.

"Üzgünüm." Elini ağzına kapatarak gülümsedi. "Ee, ne dersin? Bizimle Rust Canyon'a döner misin?"

Bana hayır deme şansı bırakmamışlardı.

"Tamam. Ama kendi kamyonetimi alacağım. Takımı bir gecede terk ettiğim için yine azar işitmek istemiyorum, bu yüzden törenin ardından hemen geri döneceğim."

Mac'in yüzündeki gülümseme büyüdü. "Merak etme dostum. Daddy Jett'ten izinini aldım bile."

"Ona öyle deme," diye inleyerek yalvardım.

Mac kaşlarını çattı ve Meemaw'a danıştı. "Ne? Olmaz mı?"

Büyükannemin mavi gözleri parladı ve ben zihinsel olarak darbeye hazırlandım. "Onu dinleme. Bir bebek yolda, baba fantezisini keşfetmen çok doğal bir şey."

baba fantezilerini
keşfetmen çok doğal."

Tanrım, olamaz.

Karşımda duran adam parmaklarını şıklattı. "Biliyor musun? Sanırım haklısın!" Yaşlı arkadaşına göz kırptı. "Açıklığından dolayı teşekkürler, Meemaw. Sen olmasan ne yapardık?"

Bu gece geri dönmek için kendi arabama ihtiyacım olmasa bile, bu ikisi yol boyunca birbirlerini besleyerek Rust Canyon'a kadar iki buçuk saatlik yolu hayatta kalmam imkansızdı.

Ayrıca, kendimi toparlamak için yalnız kalmam gerekiyordu. Oraya vardığımızda Penny için mutluymuş gibi davranmak tüm gücümü alacaktı.

Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Banyo yapmak ve daha resmi kıyafetler giymek için barakaya uğradıktan sonra, Atkins ailesinin çiftlik evine gittim. Sadece yakın aile üyeleri davetli olduğu için tören arka bahçede yapılacaktı.

Ön kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Herkesin arka bahçede olduğunu düşünerek, kapı kolunu çevirdim ve başımı içeri uzattım.

içeriye uzattım. Etrafta kimse yoktu, ortalıkta kimse olmadığını düşünerek içeri girdim ve gizlice merdivenleri çıktım.

Ayaklarım otomatik olarak koridorun sağındaki kapıya doğru ilerledi. Şapkam elimde, yumruğumu kapıyı çalmak için kaldırmıştım ki kapı aniden açıldı.

Sevdiğim kadının yeşil gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve bana bakakaldı.

"Tripp." Adımı nefes nefese söylemesi, özlemle dolup taşan gözlerimi kapatmama neden oldu. "Gelmişsin."

Onu zorla bakmaya çalıştığımda boğazım düğümlendi, bu yüzden cevabım sert çıktı. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Yalancı.

Çenemi merdivenlere doğru çevirerek sordum, "Çıkıyor muydun?" Penny koridora bakıp kaşlarını çatı ve hafifçe başını salladı.

"Hayır. İçeri gel." Onun özel alanına girmek için harekete geçmeyince, "Lütfen," diye ekledi.

Onun yumuşak ricası beni harekete geçirdi ve eşiği geçip kapıyı arkamdan kapattım. Döndüğümde onu nihayet iyice görebildim ve sırtımdaki ahşaba yaslandım.

Ağrılı göğsüme avucumu bastırarak, saygıyla fısıldadım, "Tanrım, çok güzelsin."

Penny'nin yanakları hafifçe kızardı ve çenesini eğerek gözlerini yere indirdi. "Teşekkür ederim."

Başından ayaklarına kadar tüm vücudunu süzdüm ve önümdeki mükemmelliğin resmini zihnime kazıdım. Sarı saçları yüzünden çoğunlukla geriye çekilmişti, birkaç bukle yüzünü çerçevelemek için serbest bırakılmıştı. Makyajı doğal güzelliğini vurguluyor, mücevher rengi gözlerini daha da parlatıyordu. Beyaz kumaş vücudunun kıvrımlarını sararak onu canlanmış bir melek gibi gösteriyordu.

"O elbise," dedim boğuk bir sesle.

Dantelli üst kısmı çekiştirdikten sonra kirpiklerinin arasından bana baktı. "İlk tercihim değildi."

Mırıldanarak, elimi çenemin üzerinde gezdirdim. "İlk seçtiğini görmek istemem, çünkü bu beni neredeyse dizlerimin üstüne çökertiyor."

Kapı açılmaya başladı, beni odanın içine doğru adım atmaya zorladı.

"Tripp?" Kız kardeşimin şok olmuş sesi arkamdan geldi. "Burada ne yapıyorsun?"

Geline yaklaşarak yanağını avuçladım ve yumuşak tenini başparmağım ile son kez okşadım. Kirpikleri kapanırken, gözleri

, sonunda kalbimi milyonlarca parçaya ayıracak sözleri söyleme cesaretini buldum.

"En iyi kızıma iyi şanslar dilemeye geldim." Yeşil gözleri parıldayarak bana baktı ve ben de kararımı verdim. "Ama buna gerçekten ihtiyacı yok çünkü o her zaman benim şansım oldu."

Boğazımı temizledim, elimi indirdim ve arkamı döndüğümde Aspen ve Bex'in gözleri kocaman açılmış, gözyaşlarıyla dolu olarak bana baktıklarını gördüm. "*Ben iyiyim*" diye dudaklarımla söyledim, yanlarından geçip merdivenlerden aşağı indim.

İyi olmaktan çok uzaktım. Ellerim bağlı, yıkımına tanık olmak zorunda kalırken dünyam sona eriyordu.

Arka bahçede otururken bacaklarımın titremesini engelleyemiyordum, kaçma dürtüsü her şeyi engelliyordu. Sağımda Mac, solumda Tucker vardı, çıkacak bir yol yoktu, ani bir ayrılıkla büyük bir olay çıkarmak istemediğim için sıkışıp kalmıştım.

Mac beni dürttü. "Nasıl gidiyor dostum?"

Gözlerimi gökyüzüne kaldırıp yalvardım, "Dikkatimi dağıt. İşten bahset." "Tamam... Tuck, sen başla ister misin?"

"Olmaz," diye cevapladı. "Ofisimde olanları paylaşmamı yasaklayan kanunlar var."

Kayınbiraderim dilini şaklattı. "Kahretsin, bunu biliyordum. Sanırım takımı taşımak bana düştü." Kendi kendine, "Sanki bugün bu adam için Kansas'a gidip gelmedim de, ama sorun değil." diye mırıldandı.

Göğsümden çıkan düşük gürültü, kolaylıkla bir hırıltı olarak algılanabilirdi. "Beni kızdırmanın daha iyi bir dikkat dağıtma yöntemi olduğuna mı karar verdin?"

"Tamam. Ben hallederim." Mac parmaklarını kırdı. "Kırsalda itfaiyeci olmanın gerçek yangınları söndürmekten çok afet yardımı ve acil durum hizmetleri olduğunu hiç fark etmemiştim. Geçen gün tahıl kurtarma eğitimi aldık. İnsanlar gerçekten silolara düşüyor mu? Böyle bir şey var mı?"

"Evet," Tucker ve ben aynı anda cevap verdik. O kekeledi. "Ama... ama nasıl?"

"Kasten yapmıyorlar. Bu yüzden buna *kaza* deniyor." Tucker'ın en iyi arkadaşına gözlerini devirdiğini görmek için bakmama gerek yoktu.

“Hayatımda duyduğum en tuhaf şey,” diye mırıldandı Mac.

İkimiz de onun şehirde büyümuş olmasını alay etmeden önce, müzik başladı ve düğün alayının başlangıcını işaret etti. Ben keskin bir nefes aldım.

Hazır değildim. Asla hazır olamazdım.

Ama yine de oluyordu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım.

İlk önce Bex, ardından Aspen, birbiriyle uyumlu pembe elbiseleriyle ortaya çıktılar. Gelinin gelişini haber veren melodi değişikliği ile herkes ayağa kalktı. Evin arka kapısı açıldı ve tüm dünyanın odak noktası, ortaya çıkan mükemmel Penny'ye daraldı.

Etrafımda, gelinin güzelliği hakkında fısıltılar duyuluyordu, ama hiçbiri ona yakışmıyordu. O muhteşemdi, bir tanrıçaydı, ama fiziksel görünüşü, tüm hayatım boyunca sevdiğim o eğlenceli kişiliğiyle boy ölçüşemezdi.

Farkına varmadan, o sunakta durmuş, babasından bir öpücük alıyordu ve papaz törene başlayabilmemiz için yerlerimize geçmemizi söylerken Jake'e teslim ediliyordu.

Onun prova ettiği sözler kulaklarımdaki uğultudan zar zor duyuluyordu, ama bir cümle sisin içinden çıkıp geldi.

"Bu çiftin yasal olarak birleşmemesi için geçerli bir nedeni olan varsa, şimdi konuşsun ya da sonsuza kadar susun."

Sanki prova yapmışlar gibi, yanımda oturan iki adam ellerini dizlerimin üzerine bastırdı.

Fark etmezdi. Beni tutuyor olsalar da, sözler boğazımdan çıkmaya devam etti.

"Yapma!"

BÖLÜM 6

Penny

Tripp'in tutkulu çığlığıyla kalbim boğazıma sıçradı.

Tüm gözler en iyi arkadaşımın üzerindeydi ve Jake rahatsız edici bir kahkaha attı. "Özür dilerim. Ne dedin?"

Benim durduğum yerden, Tripp ayağa kalkmaya çalışırken bir mücadele yaşandığı anlaşılıyordu. Mac ve Tucker'ı itip kakarak sonunda başardı ve tüm boyuyla ayağa kalktı, mavi gözleri bana dikildiğinde parıldıyordu.

"Yapma Penny, dedim." İlk seferinde çaresiz bir yalvarış gibi gelen sözleri, bu sefer ikna edici bir şekilde söylenmişti.

Arkamdan papaz, "Genç adam, bu çok uygunsuz bir davranış." dedi.

"Umurumda değil." Tripp, düzensiz nefesler alırken göğsü inip kalkıyordu, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Lucky, bunu sana söylemek için çok uzun beklediğimi biliyorum, ama seni hayatım boyunca sevdim ve başka biriyle evlenirsen hayatta kalamayacağımı düşünüyorum."

"Bu herif ciddi mi?" Jake dişlerini sıkarak fısıldadı. Bu mükemmel bir soruydu, çünkü bu gerçekten olamazdı, olamazdı, değil mi?

"Yirmi birinci doğum gününde bana itiraf ettiklerini hatırlamayabilirsin, ama ben hatırlıyorum."

Nefesimi tuttum, elim ağzımı kapatmak için havaya uçtu.

"Ve eğer bana karşı aynı şekilde hissediyorsan, en ufak bir ihtimal bile varsa..." Herkesin gözleri benim tepkimi ölçmek için ona çevrilince, sözleri kesildi.

"Penny." Jake dirseğimi sıktı. "Biz evlenmek üzereyiz."

Bu mihrapta bulunmamın tek nedeni, kaçmaya hazır olduğum anda Tripp'in ortaya çıkıp yoluma çıkmasıydı. Ondan sonra beynim o kadar karışmıştı ki, gözlerimi kırptığımda kendimi koridorun ortasında buldum ve oraya nasıl geldiğimi hiç bilmiyordum.

Yanımda duran adama dönerek, beni affedebilmesini diledim.

"Özür dilerim." Onun elinden kurtulup koridorda koşarak ilerledim ve Tripp'in durduğu sıraya ulaştığımda durdum.

Çenesi sarkmış, yüzünde inanamama ifadesi vardı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" diye meydan okurcasına sordum, bir kaşımı kaldırarak. "Çünkü sen gelesin de gitmesin de, kovboy."

Mac onu hafifçe itti. "Dostum, ne bekliyorsun?"

Bu onu harekete geçirdi ve Tucker'ı iterek elimi tuttu. Nazikçe elimi çekerek koşmaya başladı. Arkamızda terk edilmiş damadım ve ailem tarafından bağırılan isimlerimizi duymazdan gelerek, evin yanından koşarak onunla aynı hızda ilerledim.

Tripp'in kamyoneti göründü ve ben, bu felaket gibi düğünden uzaklaşmak için bacaklarıma daha hızlı koşmalarını emrettim, kimse bizi yakalayıp kararımı sorgulamadan önce.

Tripp ile kaçıp bir adamı mihrapta bırakmak dürtüsel bir davranış mıydı? Evet. Yaptığımdan pişman mıydım? Kesinlikle hayır.

Son anda gelip, herkesin önünde aşkını ilan ederek bir sahne yaratmış olabilir, ama bunu yaparak Tripp beni kurtarmıştı. Kendimi ne kadar ikna etmeye çalışırsam çalışayım, Jake ile asla mutlu olamazdım. Hayatımın geri kalanını sevmediğim bir adamla mutsuz geçirecektim, kalbim zaten başka birine ait olduğu için sevmeyeceğim bir adamla.

Elbisenin eteğini kaldırıp yolcu koltuğuna atladım ve Tripp kontağı çevirip gaza basarken kapıyı kapattım. Çakıl yolunda hızlanırken emniyet kemerimi taktım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi Tripp gülerek.

"İnan, çünkü yaptık." Saçımdan tokaları çıkardım, parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek omuzlarıma düşen bukleleri dağıttım.

"Şimdi ne yapacağız?" Gözlerini yola çevirmeden önce bana hızlıca baktı.

Aklıma en çılgın fikir geldi ve "Bana bir damat borçlusun" dedim.

Frenlere sertçe bastığında çığlık attım, kamyon aniden dururken emniyet kemeri göğsüme batıyordu. Ona dönüp baktığımda gözleri çılgına dönmüştü.

"Sen şunu mu ima ediyorsun..."

Sinirlenerek ona bağırdım, "Oh, bu kadar şık giyinip buraya gelip, kendini kurban olarak sunmadan düğünü mahvetmeye niyetli olmadığını biliyorum." Elimle takım elbiseli halini işaret ettim.

Tripp bana şaşkın şaşkın baktı. "Ben... Ben sandım ki..."

"Ne düşündün? Bütün bunlardan sonra bana çıkma teklif edeceğini mi?" "Şey, belki?"

Belli ki bunu iyi düşünmemiştii, bu onun karakterine hiç uymuyordu ama benim işime yarayacaktı. Soğukkanlı en iyi arkadaşımı hazırlıksız yakalamıştım, bu da onu benim başarılı olduğum spontanlığın karanlık tarafına çekebileceğim anlamına geliyordu.

"Beni daha iyi tanımak istediğini içtenlikle söyleyebilir misin?" diye meydan okudum.

"Tabii ki hayır." Tripp alaycı bir şekilde güldü.

"Çıkmanın amacı bu değil mi? Birini uzun vadede uyumlu olup olmadığını anlamak için her şeyini öğrenmek. Ve bu süreçte bir yerlerde aşkın filizleneceğini ummak."

Omuzlarını silkti. "Sanırım öyle."

"Son yirmi dokuz yılımız bunu yaparak geçirdik. Hayatımda gerçekten istediğim tek erkek sensen, neden seninle olmak için bir saniye bile daha beklemem gerekiyor? Benden bunu gerçekten mahrum bırakacak mısın?"

Onun gizli düğmesine basıyordum. Bana hayır diyemeyeceği düğmeye. Ve homurtusu, bunu bildiğini gösteriyordu.

"Penny..." Adımı uyarı olarak uzattı.

Ağır silahları çıkardım ve ona kirpiklerimi kırptım. "Hadi benimle maceraya atıl."

O içini çekti. "Evlilik bir taahhüttür, macera değil."

"Neden ikisi birden olamıyor?"

Elini yüzüne sürerek inledi. "Kabul etmeden önce, bana bir soruya cevap vermen gerekiyor."

"Her şeyi," diye yemin ettim, tüm hayallerimin gerçekleşme olasılığıyla heyecanım artmaya başladı.

"Böyle mi olacak? Sen bizim için tüm önemli kararları verirken, ben sonsuza kadar hayır diyemeyecek miyim?"

Gerçeği itiraf ederken yüzümü buruşturdum. "Muhtemelen."

"Peki, eğer karar verildi, o zaman..." Kamyonet tekrar hareket etti.

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin? Evleniyoruz mu?"

Tripp, ailesinin mülkünün önündeki kapıdan geçerken bana bakmadı bile. "Sen de bunu istemiştin, değil mi?"

"Evet, ama..." Kafamı salladım. "Sen de bunu istiyor musun?"

"Penny." Orta konsoldan uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Senin karım olmayı kabul edeceğini hayal bile edemezdim, bu rolü üstlenmeyi sen önermen ise hiç aklımın ucundan geçmezdi. İnan bana, hayatım boyunca senden daha çok istediğim bir şey olmadı."

Sıcaklık karnımın derinliklerinde yayıldı, kalbim onun sözleriyle göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Başparmağıyla dördüncü parmağımdaki yüzüğü oynadı. Sesi sertleşerek emretti, "Çıkar şunu."

Tereddüt etmeden Jake'in bana verdiği elmas yüzüğü parmaklarımdan çıkardım ve sol elim çıplak kaldı. Tripp, boşluğu ovuştururken bana baktı. "Merak etme, Lucky. Sana yeni bir tane alırım."

Bu söz üzerine yüzümde bir gülümseme belirdi ve koltuğumda zıpladım.

Yumuşak kahkahası yanımda yankılandı. "Belki de seni sandığım kadar iyi tanıımıyormuşum. Seni parlak şeylere çok önem veren bir kız olarak görmemiştim."

Ona dilimi çıkardım. "Umursamıyorum." Sonra açıklığa kavuşturdum, "Sadece senden geldiğinde umursuyorum, hepsi bu."

Bana attığı şüpheli bakış, dudaklarının köşesindeki şakacı gülümsemeyle bozuldu. "Tabii, tabii. Seni elmaslarla donatmak için tüm çiftliği satmak zorunda kalacağım, gözümde canlandı bile."

"Aptal." Omzuna vurdum.

Onun kahkahası, haftalardır ilk kez rahat nefes almamı sağladı. Tanrım, onu çok özlemişim.

Sol tarafa dönersek Rust Canyon'un ana caddesine, sağ tarafa dönersek şehir dışına çıkan eyalet yoluna çıkacağımız bir kavşağa geldik.

"Nereye?"

Arkamda takip edilmediğimizden emin olmak için arkama baktım ve parmaklarımı kıvırdım. "Telefonunu ver."

"Kendi telefonunu kullanamamanın özel bir nedeni var mı?"

"Bu şeyin cepleriyle dolu olduğunu unutmuşum." Alaycı bir tonla, giydiğim gelinliğin ceplerini okşadım. "Fark etmedin mi, aceleyle çıktık."

Cebine uzanan Tripp, cep telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Ortalık yatışınca Mac'e teşekkür etmemi hatırlat."

"Neden?" Parmaklarım ekranın üzerinde uçarak, ani maceramız için gerekli araştırmayı yaptım.

"İnatçı herif bu sabah beni Kansas'tan buraya sürükledi." Bu sözler kafamı yana çevirdi. "Ne?"

Derin bir nefes alarak göğsünü genişleten Tripp, "Sana yalan söylemeyeceğim, hayatım. Bugün uzak durmayı planlıyordum. O ortaya çıkmasaydı..."

"Başımı salladı, gözlerini sıkıca kapattı. "Düşünmek bile beni öldürüyor."

Elimi onun koluna koydum. "Bilmen gereken bir şey var."

O çarpıcı mavi gözleriyle bana bakarak tüm dikkatini bana verdi.

"Bugün yatak odamın kapısında belirdiğinde, senin yardımın olmasaydı kaçak bir gelin olacaktım."

Tripp'in kaşları o kadar yukarı kalktı ki şapkasının kenarından kayboldu. "Öyle miydin?"

Artık gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Birdenbire onun sen olmadığını anladım." Başımı salladım. "Ve bunu yapamadım."

"Anlamıyorum. Ondan sonra senin o koridordan yürüdüğünü gördüm."

"Dürüst olmak gerekirse, odamdan çıktıktan sonra kendimden geçtim. O yüzden, o anda konuşman çok iyi oldu
konuştuğun için çok iyi oldu, yoksa korkunç bir hata yapacaktım."

Boynunun arkasını çekerek sordu, "O zaman neden onunla birlikteydin?"

“Artık bunun bir önemi var mı? Şu anda *seninleyim*. Bugün *seninle* evlenmeye karar verdim.” Telefonunun pürüzsüz ekranına dokundum. “Tabii, bunun için nereye gitmemiz gerektiğini bulmam için bana bir dakika verirsen.”

Gözleri karışıklıkla doldu. "Nereye gitmemiz gerekiyor demek?" Başımı koltuğa yasladım. "Oklahoma eyaletinin Oklahoma eyaletine gelene kadar, Jake ile evlenmem için bana evlilik izni verdiler." Tripp, eski nişanlımın adını duyunca dudaklarını kıvırdı. "Yani, bu izin süresi dolana veya iade edilene kadar bana yeni bir izin vermeyecekler. Bu da, bekleme süresi olmayan en yakın komşu eyaleti bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Zaten yeterince bekledim. Bunu bir gün daha erteleyemem."

Tripp boğazını temizledi. "Tamam. Bir yolunu bul ve nereye gideceğimizi söyle."

En yakın komşularımızı gözden geçirdikten sonra, birkaç kez denedikten sonra sonunda aradığımı buldum. "Buldum!"

"Ve..." Bana umutla baktı. "Wichita üzerinden Colorado," dedim. "Neden Wichita?"

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Yeni bir elbise lazım."

Wichita'daki bir alışveriş merkezinde bulunan zincir gelinlik mağazasının kapısından içeri girerken başımızın üzerinde bir zil çaldı.

Hemen, komisyon kazanmak için hevesli bir satış elemanı bize doğru koştu. Ama düğün kıyafetleri giymiş ikimizi görünce, durdu ve kaşlarının arasında bir kırıkkılık oluştu. "Şey, yardımcı olabilir miyim?"

Tripp, elini belime sıkıca koyarak cevap verdi: "Nişanlımın bir elbiseye ihtiyacı var."

Onun beni nişanlısı olarak adlandırmasını duymak çok hoşuma gitse de, o günün sonunda bu unvanın daha da güzel, daha kalıcı bir unvanla değiştirileceğini bilmek içimi heyecanlandırdı.

Kadın beni baştan aşağı süzdü. "Şu anda giydiğinizde bir sorun mu var?"

Keskin bir şekilde başımı salladım. "Her şey."

"Tamam," dedi yavaşça, kafası karışık bir şekilde. "Ve onu alıp buradan çıkmak istiyorum. Bugün," diye ekledim.

Ağız açık kaldı ve inanamayan bir ses çıktı. "Bugün mü?" "Bu sorun olur mu?" diye ısrar etti Tripp.

Şaşkınlığından kurtulup profesyonel tavrına geri döndü ve iki elini belinin önünde birleştirerek bize sakın bir gülümseme attı. "Tabii ki olmaz." Beyaz elbiselerin asılı olduğu rafa doğru eliyle işaret ederek, "Beni takip eder misiniz, eminim ihtiyaçlarınıza uygun bir şeyimiz vardır," dedi.

Tripp'in eli kalçama kaydı, hafifçe sıktı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Burada iyi misin? Ben yolun aşağısında gördüğüm kuyumcuya bir uğrayayım."

İçimdeki genç kız, onun bana yüzük almaya gittiği düşüncesiyle çılgık atmak istedi. Tüm fantezilerim gerçeğe dönüşüyordu.

"Ben idare ederim." Onun beni sahiplenici dokunuşuyla sesimin hafif ve neşeli kalması için çaba sarf ettim.

"Bir isteğin var mı?" Her kelimesinde sıcak nefesi yüzümü okşadı ve onun boğuk ses tonu, sadece benim duyabileceğim kadar alçak olduğundan, bacaklarım birbirine sıkıştı. "Çok süslü bir şey olmasın. İşe giderken çıkarmak zorunda kalacağım, o yüzden çok takamadığım için suçluluk duymak istemem."

Anlayışla mırıldandı ve kulağımın altındaki hassas noktaya bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim."

Onun ayrılmasının ardından serin bir hava esti ve ben titreyerek belime sarıldım. Satış elemanı hala sabırla beni bekliyordu, ben de öne çıkarak onu beklettiğim için özür diledim. "Kusura bakmayın."

Gözleri omzumun üzerinden kaydıktan sonra tekrar benimkilere döndü. "Hiç sorun değil. Siz ikiniz uzun süredir birlikte misiniz?"

Tripp'e olan sevgim göğsümü bir balon gibi doldurdu. "Hayatımız boyunca."

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "O zaman, bu özel gününüz için size özel bir şey bulalım, olur mu?"

Tercih ettiğim stili kısaca konuştuk ve o birkaç seçenek topladıktan sonra beni soyunma odasına yönlendirdi. Perdeyi kapatmadan önce, "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Tripp'in ellerinin daha önce üzerimde dolaştığı anı bana ilham verdi. "Satılık iç çamaşırınız var mı?"

BÖLÜM 7

Tripp

Wichita'dan Penny'nin aynı gün evlilik töreni yapılan bir kilise bulduğu Colorado'nun küçük sınır kasabasına kadar olan yolu pek hatırlamıyorum.

Oraya varmak için tüm hız sınırlarını aşmamız gerekti ve yine de kapanmadan birkaç dakika önce kapıdan içeri girmeyi başardık.

Bizi geri çevirme ihtimalleri olduğunu biliyorduk. Web sitelerinde, günün son töreninin kapanış saatinden otuz dakika önce yapıldığı açıkça belirtilmişti. Ama resepsiyonist bize bir bakış attı — park yerinde deli gibi koşmaktan biraz dağınık ve nefes nefeseydik —ve bir istisna yapmaya karar verdi.

Muhtemelen normal ücretin üç katını nakit olarak teklif etmemizle daha çok ilgisi vardı, ama ben onun romantik bir ruhu olduğunu ve yasal olarak evlenmemiz için bir gün daha beklememize izin veremeyecek kadar adaletsiz davranamayacağını düşünmek istiyorum.

Sonraki birkaç dakika bir sis içinde geçti. Penny koridordan bana doğru yürümesi ve nefesimi kesmesi öncesinde, mihraba götürüldüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Papazın okuduğu ayin, onun zümrüt gözlerinde ve ellerimin içindeki ellerinin hissinde kaybolduğum için kulaklarıma girmedi.

Ama papaz İngilizce'nin en güzel altı kelimesini bir araya getirerek söylediğinde, birdenbire dikkatimi topladım.

"Artık gelini öpebilirsin."

Hâlâ uyanmayı bekliyordum. Çünkü önümdeki görüntü - en iyi arkadaşım yeni gelinlik içinde, yüzü makyajsız ve parmağında *benim* yüzüğüm - gerçek olamazdı.

Dünyanın en güzel kızı bana gülümsüyordu, yanakları pembeye dönmüştü, ben ise ona inanamadan bakakalmıştım.

Tek bir avuç içi göğsümü okşadı ve hızla atan kalbimin üzerinde durdu.

"Tripp?"

O melek sesiyle yumuşakça söylenen adım, ciğerlerimi hava ile doldurdu ve sonunda harekete geçtim.

Ellerimden biri, saatlerce ata binmiş gibi görünen, ama aslında çılgın kızımın araba sürerken camları açık bırakmakta ısrar etmesinin sonucu olan, onun vahşi buklelerine dolandı. Diğer elim ise yüzünü okşayarak, başımı eğip ağzım onun ağzına değecek kadar yaklaştırdığımda onu sabit tuttu.

"Bana rüya görmediğimi söyle." Gözlerimi kapatıp yumuşak yanağını okşadım.

Dudaklarının gülümsediğini hissettim. "Emin olmak için seni çimdikleyeyim mi?"

Göğsümde bir kahkaha yankılandı. "Gerek yok. Senin ukala davranman, benim uyanık olduğumu kanıtlamaya yetiyor."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana, kocacığım."

Onu daha sıkı tuttum ve neredeyse bir hırıltı çıkardım. "Tekrar söyle." "Kapa çeneni de öp beni artık, kocacığım," diye alay etti Penny.

"Sadece iki dakika oldu ve seni dizimin üstüne yatırmak için sabırsızlanıyorum," diye boğuk bir sesle söyledim, sonra da ekledim, "karım."

Sert sözlerim üzerine vücudu titredi.

Nefesini almadan önce duyulabilir bir yutkunma sesi geldi. "Çabuk bitir de beni istediğin gibi alabilesin. Ben seninim Tripp. Sonsuza kadar."

Siktir, bu gidişle, tanıklar canı cehenneme, eteğini kaldırıp bu evliliği tamamlamadan kapıdan çıkabilsek şanslıyız.

"Senin olduğuma inanamıyorum," diye hayranlıkla fısıldadım.

Kızım konuşmayı bitirmiş olduğu belliydi, çünkü iki elini saçlarıma doladı, saç tellerimi kavradı ve bizi ayıran mesafeyi kapatmak için parmak uçlarına yükselirken beni sabit tuttu ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdı.

Yavaş davranmalıydım — bunun sadece evli bir çift olarak ilk öpücüğümüz değil, aynı zamanda ilk öpücüğümüz olduğunu tadını çıkarmalıydım — ama Penny'nin çaresiz sesleri ve dilinin

dudaklarımın kenarlarını yalamak için dışarı çıkıp içeri girmek için yalvarırken, bunu yapmam imkansız hale geldi. Ona ağzımı açtığım anda, en iyi arkadaşımın tadını alma hayali gerçek olunca, benim inlememi yutmak zorunda kaldı.

Ve bu, hayal edebileceğimden çok daha güzeldi.

Arabada içtiği tatlı çaydan limon ve şeker tadı vardı ama altında saf Penny vardı ve ben anında ona bağımlı oldum. Hayatımın geri kalanında ona sınırsız erişimim olacağı için iyi bir şeydi çünkü ona asla doyamayacaktım. Onun tatlı dudaklarından içmekten başka bir şey yapmayacağım günler olacağı düşüncesi, sikimi çelikten daha sert hale getirdi.

Elimi saçlarından beline kaydırdım ve onu kendime doğru çektim. Ereksiyonum karnına değdiğinde Penny nefesini tuttu ve ben de onu yumuşaklığına sürtünmeden duramadım, inleyerek bana yapıştığında kanım kaynadı.

Öpüşmemiz çılgınca ve ıslak hale geldi, dillerimiz birbirine dolanırken ikimiz de birbirimize daha yakın olmak için adeta birbirimizi parçalıyorduk.

Tanrım, ilişkimizi mahvetmekten korkarak duygularımızı kendimize saklamakla ne kadar aptalca davranmıştık. Hiçbir şey bu an kadar doğru gelmemiştir ve bundan sonra her şeyin daha da iyi olacağına dair hiç şüphem yoktu.

Önümüzde koca bir hayat vardı. Her zaman hayal ettiğimiz ama asla gerçekleşeceğine inanmaya cesaret edemediğimiz gelecek.

Penny bacağına bacağıma doladı, bana sürtünmeye başladı ve o anda yanımızda biri yüksek sesle boğazını temizledi.

İsteksizce ayrıldık, nefesimiz kesilmişti. Dudaklarımız artık birbirine değmiyordu ama ben ona yakın durmaya devam ettim, alnımı alnına dayadım.

"Çok sorun çıkardınız, Bayan Sullivan," diye nefes nefese söyledim.

Onun sıcak nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Hayır, hayır. Beni suçlamayın. Sen de tam anlamıyla katıldın, Bay Sullivan."

"Belki öyle, ama benim bacağıma azgın bir köpek gibi sürtünen sendin."

Güzel gelinim öfkeyle geri çekildi. "Oh, lütfen. Sanki sen ve küçük arkadaşın" — bakışları, dikkatini çeken ve hemen seğiren aletime kaydı — "bu işe girmeye çok da sevinmemiş gibi."

"Küçük mü?" Kaşlarımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Ek uzuvları düzgün bir şekilde inceleyene kadar yargıda bulunma hakkımı saklı tutuyorum."

Ben kahkahayla güldüm. "Ek parça mı? Penis için çok süslü bir isim, tatlım. Veteriner okulunda mı öğrendin?"

Penny başka bir kelime daha söyleyemeden, papaz ilk —şakacı—evlilik kavramıza müdahale etti. "Bu kadar aşık bir çiftin evlendiğini görmek beni çok mutlu etse de, sizi evlilik mutluluğuna göndermeden önce evlilik cüzdanınızı imzalamak gibi bir işimiz var."

O dünyayı sarsan öpücükten önceki olaylar bir anda aklıma geldi ve şapelin kapanma saatinin geçtiğini hatırladım. Bizi bekletmek yerine bu gece evliliğimizi kıyarak bize bir iyilik yapmışlardı ve onları daha fazla beklettiğimiz için suçluluk duygusu içimi kapladı.

Özür dileyerek başımı eğdim. "Sizi bu kadar geç saatte beklettiğimiz için özür dilerim." Penny'nin parmaklarını benimkilerle birleştirerek, "Bu uzun zamandır planladığımız bir şeydi ve biraz kendimizi kaptırdık," diye açıkladım.

Bakan sadece gülümsedi ve cevabında en ufak bir rahatsızlık belirtisi yoktu. "Hiç sorun değil. İkinizi yerleştirip, kutlamanıza özel olarak devam edebilmenizi sağlayalım."

Yetişkin bir adam olsam da, düğün gecemizde olacakların ima edilmesi boynuma kadar kanın hücum etmesine ve yanaklarıma yerleşmesine neden oldu.

Penny elimi sıktı. "Evet, koca adam. Hadi buradan gidelim de o sikini iyice görebileyim."

Onun sözleri boğazıma düğümlendi ve göğsüme yumruk attım.

Karımın sesinde kendini beğenmiş bir tatmin vardı. "Ne? Ben ona uzuv dediğimde hoşuna gitmediğini söylemiştin."

Tanrım, bu kadınla çok zor günler beni bekliyordu.

Sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 8

Tripp

Zaten hava karardığı için, rodeo ekibinin hafta sonu için konakladığı Abbyville'e dört buçuk saatlik yol gitmek yerine, geceyi burada geçirmeyi karar verdik.

Karşılaştığımız ilk motelde durup gecelik ücreti nakit olarak ödedikten sonra Penny'yi kamyonetten indirdim. Anahtarı odamızın kilidine sokup kapıyı açtım ve Penny'yi kollarımın arasına alırken, eşikten geçerken onun sevincinden çıkan çığlıklarına gülümsedim.

O, ensemdeki saçlarımla oynadı. "Bak, ne romantik oldun."

Hızlıca bir öpücük çaldım ve "Bu bir gelenek." diye cevap verdim.

Onu yere indirip odayı iyice inceledim ve içimden bir inilti çıktı.

Penny, kaşlarını çatmış dudaklarımın köşelerini başparmaklarıyla okşadı. "Ne oldu?"

Tiksintiyle başımı salladım. Evlendiğimiz ilk gecede onu hayal kırıklığına uğratmış olmanın utancı, midemde bir taş gibi yerleşmişti. "Düğün gecende bu pis motel odasından çok daha iyisini hak ediyorsun."

Avuçları yanaklarımı kavradı ve bakışlarımı kendine sabitledi. "Odanın nasıl görüldüğünü umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Penny," diye iç çekerek adını söyledim. "Keşke sana daha fazlasını verebilseydim."

"Beni dinle, Tripp Sullivan." Sesi emredici bir tona büründü. "Bana her şeyi verdin. Bu geceyi nerede geçirdiğimizin önemi yok. Sen yanımda olduğun sürece."

Homurdanarak, ağızımı kapalı tuttum, bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordum — her ne kadar aynı fikirde olmasam da — ve gecemizi mahvetmek istemiyordum.

"Şimdi, bu konu kapandı mı?" Kapalı değildi, ama elim kolum bağlıydı; daha iyi bir konaklama yeri olan bir şehirden yüzlerce kilometre uzaktaydık. "Sana bir sır vermem gerek."

Geri çekildim ve elleri yüzümden düşerek omuzlarıma kondu. "Birbirimizden sır saklamayacağımızı sanıyordum."

"Hayatımız boyunca birbirimizden duygularımızı sakladığımız sır hariç."

"Doğru. O hariç," diye kabul ettim.

Penny alaycı bir şekilde "O epey büyük bir sırdı" derken gözleri parladı. "Evet, biliyorum."

"Bu noktaya gelmemiz için çok zaman kazanabilirdik," diye ısrar etti.

Sabrımın ipi koptu. "Bana bu sırrı söyleyecek misin, söylemeyecek misin?"

Bana kötü bir gülümseme atarak, parmak uçlarına yükseldi ve kulağıma fısıldadı, "Her zaman belirli bir kovboyu binmeyi hayal etmişimdir."

Nefes nefese sesi ve sözlerinin çizdiği resim, sikimi sertleştirip acıyla fermuarımın üzerine bastırdı ve inlememi bastıramadım.

"Oops. Sanırım arkadaşını uyandırdım." Tepkimi ölçmek için geri çekildiğinde alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Elini kafamdan çekip şapkamı alıp kendi kafasına takarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kırsalda büyümüş biri olarak kovboy şapkasıyla ilgili kuralları bilmezsin. Kızım ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ve bu, tüm irademi tehdit ediyordu.

"Bunu mu istiyorsun, Lucky?" diye sordu.

Gözleri parlayarak başını salladı.

"O zaman sana hayır diyemediğim için iyi ki varım."

Aç gözleri parladı ve dudaklarını yaladı. "O zaman ilk seferinde yavaş gitmemize gerek olmadığını söyle, çünkü seni içimde hissetmek için daha fazla bekleyemem."

Tanrım, bacaklarım neredeyse tutmuyordu ve sikim, onun planladığı sert sürüşü hayal ederek ağlıyordu. Onu yüzlerce kez at sırtında izleme zevkini yaşamıştım ve atı açık arazide dörtnala koşarken kalçalarının ne kadar akıcı hareket ettiğini biliyordum.

"Tamam," diye boğuk bir sesle izin verdim, onun benimle istediği gibi davranmasına izin verdim.

Küçük eller takım elbisenin ceketinin altına kaydı ve omuzlarımdan çıkardı. Sonra gömleğimin düğmelerini açtı ve onu da bir kenara attı. O pantolonumu açmaya odaklanırken, ben botlarımı çıkardım. Birkaç saniye sonra, pantolonumun kumaşı ayak bileklerimde birikti ve sadece iç çamaşırım kaldı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve ince pamuklu kumaşın içinden sertleşmiş aletimi avuçladığımda boğazımdan boğuk bir inilti çıktı.

Penny mırıldandı, parmakları benim uzunluğumun etrafında kıvrılıyordu. "Kesinlikle küçük değil."

Yutkunarak, ağır göz kapaklarımı zorla açtım. "Beni öldüreceksin, Pen."

Evlendiğim bu cadaloz bana merhamet göstermedi, külotumun bel kısmının altına daldı ve parmaklarını penisimin etrafında dolandırdı. Tenimin tenine değmesi beni patlamak üzereydi ve beynimde kalan tüm kan, kendimi utandırmamak için çabalıyordu. Onun için bunu güzel yapmak istiyordum ve birkaç hareket sonra eline boşalırsam bu mümkün olmayacaktı.

Onun çekişleri sert ve kanımda yıldırım gibi yayılan bir zevk uyandırıyor. O kadar inanılmaz bir duyguydu ki, beynimin karanlık bir kısmı, onu beni uçurmasına izin vermenin, ilk kez kendimden olmayan bir dokunuşla boşalmanın tam bir coşku olacağına dair vaatlerle beni alay ediyordu.

Sahip olduğumu bilmediğim bir iradeyle, geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden bileğini yakalayıp hareketlerini durdurmayı başardım.

Nefes nefese kalmış nefeslerimiz sıcak havada karışırken, Penny bana baktığında, dudakları büzülerek dudakları pembeye boyandı.

Başımı sallayarak, "Devam edersen, daha başlamadan bitecek," diye azarladım.

Beklediğim gibi tartışmadı ya da bana karşılık vermedi, ama yeşil gözlerinde yaramaz bir ışıltı belirdi. Uyarı olmadan, iç çamaşırım bacaklarımdan aşağı çekildiğinde, sıcak tenime soğuk hava çarptı ve serbest kalan penisim karnıma değdi.

Penny keskin bir nefes aldı, bakışları benim hevesli ereksiyonuma sabitlenmişti.

"Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun?"

Damarlarımda yanan şehvet, paniğin yerini almasıyla soğudu. "Ne oldu?"

İnanamıyormuş gibi bir nefes verdi, sonra gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "*Bunu* kabul etmek için biraz zamana ihtiyacım var. Eğer bu kadar inatçı ve arkadaşlığımızı mahvetmekten korkmasaydım, bunca zaman boyunca buna sahip olabilirdim." Penny takdirle mırıldandı. "Yani, şuna bak. Kalın, uzun ve o doğal yukarı doğru kıvrımı var." Kirpikleri kapanırken müstehcen bir inilti duyuldu. "Lanet olsun, her seferinde tam doğru yere çarpacak."

Küçük yaşlardan beri Penny'yi memnun etmenin hayatımın amacı olduğunu fark etmiştim. O mutlu olduğunda ruhumda bir şey yerine oturuyordu, bu yüzden onu mutlu etmek için her zaman çaba gösterirdim. Şu anda en çok sevdiği vücut bölümümün boyutu veya şekli üzerinde kontrolüm olmasa da, göğsüm gururla kabardı.

Gözleri açıldığında neredeyse siyah olmuştu, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki sadece en ufak bir yeşil iz kalmıştı. "Yatağa uzan, Tripp."

Yumuşak bir sesle verdiği emre kaşlarım kalktı, ama itaat etmek yerine —ki bu kadına karşı doğal tepkim buydu— elbisesinin kumaşını çektim. "Bu çıkacak mı?"

Küçük odada keskin bir ses yankılandı. "Yatağa. Hemen."

Ayaklarım otomatik olarak hareket etti, dizlerim yatağa çarpana kadar geriye doğru yürüdüm ve oturdum.

Bu dinamikte sorumlu kişinin o olmadığını iddia etmenin bir anlamı yoktu. O da bunu biliyordu. Büyürken, bana "atla" dediğinde, ne kadar yükseğe atlamam gerektiğini sormadığım tek bir an bile olmamıştı. Hatta, onun fikri olmasaydı, şu anda evli bile olmazdık. Şikayet ettiğimden değil, çünkü bu kadını dünyanın sonuna kadar takip etmek benim için cennetin tanımıydı.

Yumuşak dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi ve itaatkar tavrıyla onu oraya koyduğumu bilmek içimi tatmin etti.

"Elbise için endişeleniyorsun, bebeğim?" Kalın kirpiklerini bana doğru kııptı. "O zaman seni rahatlatayım." Parmakları koltuk altındaki fermuara doğru kayd ve kumaşı düşecek kadar aşağı çekti.

Ağzım kurudu, çünkü altında giydiği şeffaf beyaz dantel korse ve ona uyan külot ortaya çıktı. Tanrım, o bir hayaldi — kremsi teni seksi iç çamaşırlarıyla sarılmış, tek renkli unsur ise işlemeli botları ve benim şapkamdı.

"Şimdi iyice bak kovboy, çünkü sana sadece şapkanla sikeceğim."

Bu sözler sikimi ıslattı ve elim seğirdi, ağrıyı hafifletmek için parmaklarımın kıvrıldığı yatak kenarından kalktı. Ama yarı yolda durdum, hayatımı, zevkimi narin ellerinde tutan baştan çıkarıcı kadına baktım.

İletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız yoktu. Hafifçe başını sallaması, sertleşmiş aletimi kavramam için yeterli bir izin oldu ve rahatlamanın dalgasıyla inledim.

Penny, korseyi önden birleştiren kopçaları ustaca açarken gözlerini benden ayırmadı. Sevdiğim kadının, benim için en büyük hediye olarak kendini kelimenin tam anlamıyla açmasını izlemek, tüm doğum günlerim ve Noel'lerim bir araya gelmiş gibiydi.

Danteli göğsünden çektiğinde, dilimi yutmak üzereydim. Dolgun göğüsleri serbest kaldı, pembe uçlu meme uçları ağzımı sulandırdı. Ama beni yataktan kaldırıp sikimi elime iten, göğüslerine takılı gümüş çubuklardı.

"Siktir."

Kızım ağır göz kapaklarıyla bana bakarak mırıldandı. "Beğendin mi?" Cevabımı beklemeden iki eliyle göğüslerini kavradı ve piercingleri parmakları arasında yuvarladı, başını geriye atarak inledi. "Çünkü ben beğendim."

Cevap vermeden önce boğazımı temizlemek anlamsızdı çünkü sesim hala çakıl taşlarının üzerinden sürülmüş gibi çıkıyordu. "Evet."

"Güzel." Nefes nefese sesinde memnuniyet vardı ve içim daha da sıkıştı.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde kaşlarım çatıldı. Tecrübem yoktu ama odanın iki ucunda kalırsak bunun işe yaramayacağını biliyordum.

Sonra Penny pantolonumu karıştırdı, cüzdanımı çıkardı ve açtı.

Başımı yana eğerek, "Sahip olduğum her şeyin yarısı senin olduğuna göre, şimdi beni soymak pek mantıklı değil," dedim.

Beni duymazdan gelerek, kararlı bir ifadeyle cüzdanımı karıştırmaya devam etti.

"Ne aradığını söyle. Belki bulmana yardım edebilirim," dedim.

"Prezervatif," diye mırıldandı sinirli bir nefesle.

Tiksinti duyduğum belli oluyordu. "Evet, o konuda..." Penny aramayı bırakıp bana baktı. "Yok."

Kaşlarının arasında bir kırısklık oluştu. "Bu nasıl mümkün olabilir? Bütün erkeklerin acil durumlar için cüzdanlarında sakladıkları yok mu?"

Bu benim için karar anıydı. "Tabii. Seks yapan erkekler."

"Seks yapan erkeklerin..." Sözleri kesildi ve benim ne demek istediğimi anlayınca ağzı açık kaldı. "Yani sen hiç..." İnanamayan bir sesle sordu. "Hiç mi?"

"Hiç," diye onayladım.

"Vay canına." Sözler bir nefesle dışarı çıktı. "Sen, şey, kendini evlilik için saklıyor muydun?"

Kafamı salladım ve itiraf ettim, "Hayır, Lucky. Kendimi senin için saklıyordum."

Yeşil gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Ama ben... Yani, ya ben..."

Düşüncelerini kelimelere dökmekte zorlanıyor olabilirdi, ama ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Ya bugün benimle değil de Jake ile evlenseydi? Sevmek istediğim tek kadın başka bir erkeğin karısı olsaydı, ben bekâr kalır mıydım? Bu soruların cevaplarını bilmiyordum.

"Artık 'eğer'lerin önemi yok, Penny. Çünkü sen şu anda *benimlesin*. Sen *benim* karımsın."

Sert sözlerim dudaklarına yumuşak bir gülümseme getirdi ve başını salladı. "Haklısın." Sonra derin bir nefes aldı. "Tamam. Öyleyse prezervatif yok."

Uygunsuz olabilir—daha önce bir kadınla bu durumda bulunmadığım için emin değildim—ama sordum, "Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun, değil mi?"

Penny'nin yanakları koyu kırmızıya döndü ve gözlerini yere, botlarının yere değdiği yere indirdi. "Birkaç hafta önce bıraktım."

"Birkaç hafta önce mi?" diye tekrarladım.

Düğünden hemen sonra onunla hamile kalmayı planladığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Lanet olsun, bu düşünceyle ereksiyonumun geçmemesi mucizeydi.

"Tripp." Adım, vücudumu kaskatı yapan çaresiz bir yalvarış olarak çıktı. Beynim, bu durumu düzeltmek, onu rahatlatmak için bir yol bulmak için çoktan fazla mesai yapmaya başlamıştı.

O artık benimle olduğu için hiçbir şeyin önemi kalmadığını söylerken ciddiye dim.

"Sorun değil," diye sakın bir şekilde onu teselli ettim.

Ellerini ovuşturarak aceleyle açıklamaya başladı, "Zaman geçiyordu ve ben çok geç kalmıştım. Kasabada benim yaşımdaki herkesin çocuğu var ve ben endişelendim..."

Bir anda yataktan kalkıp ellerimle yanaklarını kavradım, böylece bakamamasını sağladım. "Hiçbir şeye geç kalmadın, duydun mu? Tam zamanında geldin. Eğer bir bebek istiyorsan, sana onu ben vereceğim."

Penny'nin nefesi kesildi ve vücudu titredi. Evet, bu fikir hoşuna gitmişti ve tohumumu ekip büyümesini izleme düşüncesi testislerimi sıkıp o hayali gerçeğe dönüştürmek istememe neden olmadıysa yalan söylemiş olurum.

"Bunu mu istiyorsun?" Başparmaklarım yumuşak tenini okşadı.

Aniden, tüm tavırları değişti. Belirsizliğin izleri kayboldu, yerini gözlerinde alevlenen şiddetli bir kararlılık ve ateş aldı.

İki eliyle göğsümü itti. Ben isteyerek geri çekildim, emirleri ona aitti.

Kaşlarını kaldırarak kontrolü ele aldı. "Yataktan kalkmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

Dudaklarım gülümsedi ve kığım yatağa düştü. Bileğini hafifçe hareket ettirerek hareketlerimi yönlendirdi. "Tamamen yat."

"Evet, hanımefendi." Ben kraliçe yatakta kendimi ortalarken, Penny botlarını çıkardı ve kasıklarını örten dantel parçayı uyluklarından aşağı kaydırıldı.

Penny'yi en son çıplak gördüğümde, sarhoş bir halde baygındı. Gözlerimi ondan ayırmamış, gözlerimi kapatmış ve onu giydirip yatağa yatırmadan önce onu titizlikle temizlemiştim.

Şimdi ise tamamen uyanmıştı ve gözlerinde aç bir parıltıyla bana doğru yaklaşıyordu. Ben de onun çıplak teninin her santimini tam olarak görebiliyordum. Kusursuzdu ve avuçlarım, her bir tepeyi ve vadiyi haritalandırmak için kaşınıyordu. Sonra da aynı kıvrımları ağzımla yeniden keşfetmek için geri dönecektim.

Dizleri yatağın kenarına takıldı ve üzerine tırmandı, uzanmış bedenimin üzerinde sürünerek ilerledi. Penny, sertleşmiş penisimin yuvarlak şeftali gibi kıkına degecek şekilde ağırlığını alt karnımın üzerine verdi.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım, o ellerini başımın yanına koyup dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde.

Dişleri alt dudağıma batıp çekiştirdi, izinsizce ona sarılmamak için yumruklarımı yanlara sıkıştırmak zorunda kaldım. Bu kadar kısa sürede ikinci kez itaatsizlik edersem beni nasıl cezalandıracağını hayal edebiliyordum.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söyledim, o yeni çiğneme oyuncağını bıraktığında.

"İşler şöyle yürüyecek, kovboy." Lanet olsun, sadece onun şehvetli ses tonuyla bile boşalabilirdim. "Ellerini söylediğim yere koy. Ve iyi bir çocuk gibi talimatları dinlersen, bu gece içime girip beni hamile bırakmana izin verebilirim."

Başımı geriye attım, inlememi bastıramadım. Beni öldürmeye mi çalışıyordu?

Penny'nin kalçalarının sert kaslarımın üzerinde kıvrıldığı yerin altında, karın kaslarımın üzerine bir ıslaklık yayıldı.

"Sana dokunmam gerek," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Nereye dokunmamı istersin?"

Boğuk kahkahası tenimi okşarken, sakallı çenemden boynuma doğru öpücükler yağdırdı. "Ben senin sikine oturmaya hazırlanırken memelerimle oyna."

Pürüzlü ellerim onun pürüzsüz göğüslerine dokunduğunda rahatladım. Penny dokunuşuma doğru eğildi, boynunu geriye doğru eğdi, ben de başparmaklarımla metal piercinglerini oynayarak meme uçlarını çimdikledim.

"Evet," diye fısıldadı ve talimatını verdi, "Daha sert çek."

Hemen kavrayışımı sıkılaştırdım, sert meme uçlarını çimdikleyerek o benim üstümde inleyene kadar devam ettim.

Onu incittiğim korkusu, ellerini benim ellerimin üzerine koyup o olgun göğüsleri sıkılamamı zorladığında kayboldu, inlemeleri bulanık işitme duyumu kesiyordu.

"Çok iyi geliyor. Devam et."

Göğsüme doğru iterek dik oturdu ve kollarımı uzatarak göğüslerini tutmaya devam ettim ve onu istediği gibi okşamaya devam ettim.

Bana verdiği göreve odaklanmışken, parmakları penisimin etrafında daireler çizdiğinde şaşırdım. Tek bir sert pompalama yaptıktan sonra ıslaklık penisimi kapladığında, boğazımdan boğuk bir inilti çıktı.

Penny'nin kalçalarının benimkilerin üzerinde sallandığını görmek için bakışlarımı indirdiğimde, o benim aletimi ıslak amının içinde sürüyordu. Bakışlarımı fark edince, bana seksi bir gülümseme attı ve "Önce seni iyice ıslatmalıyım, böylece kolayca girebilirsin. Bana güven." dedi.

Bana pek seçenek bırakmamıştı. Tamamen onun merhametine kalmıştım ve bundan mutluydum.

Bacaklarının arasındaki erotik manzaradan gözlerimi alamıyordum. Pembe amcığı, sikimin başını ayırarak, onu kıvrımlarının arasında defalarca sürtünce, onun azgınlığı sikimin gövdesinden damlayarak taşaklarıma akmaya başladı. Onun içinden yayılan ısı, kendimi kontrol etmemi imkansız hale getirdi, bedenlerimiz birleştiği anda kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

"Hazır mısın, bebeğim?" Penny bekleyen girişine sikimi yerleştirdi.

Cevabım boğuk bir sesle çıktı. "Bütün hayatım boyunca bunu bekledim."

Şehvetle bulanmış gözleri yüzüme takıldı. "Ben de." Bu sözler dudaklarından dökülmeden önce, aşağıya doğru çöktü ve yakıcı bir sıcaklık sikimi sardı.

Bir küfür duyuldu—benden çıktığından eminim, ama kulaklarımda çınlayan kan yüzünden emin olamadım—ve beyaz sıcak bir zevk sinir uçlarımı sararken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Gözlerimi sıkıca kapatmış, ciğerlerim patlayacak gibi nefes alıyordum, onun sıkı amına boşalmamak için son gücümle direniyordum. Sahibi gibi, o da beni boğazımdan tutmuş, nefesimi kesiyordu.

"Gözlerini bana bak." Penny'nin sesi sanki tünelin en uzak ucundan geliyordu.

Nefes nefese, "Yapamıyorum" dedim.

İç duvarları penisimi sıkıca kavradı, daha da sıkı sıkı sıkıştırdı ve boğazımın derinliklerinde boğuk bir çığlık kaldı.

"Sana seçenek sunduğumu hatırlamıyorum."

Siktir, benim üzerimde bu kadar güç sahibi olması çok seksi bir şeydi. "Aç."

Emir sert olsa da, nefes nefese söylenmişti. Bu onu da etkiliyordu. Ve bu, gözlerimi zorla açmam için ihtiyacım olan tüm motivasyondur. Vücudumuzun ilk kez birleşmesine verdiği tepkiyi görmek istedim.

Hazır olduğumu sanmıştım. Ama karımın üstümde oturmuş, sikimin onun titreyen amının derinliklerine gömülü olduğu bu muhteşem manzaraya hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Odanın loş ışığı, mükemmel kıvrımlarının üzerine gölgeler düşürüyor, parmaklarımla taklit etmek istediği şekilde onu okşuyordu. Cildinde pembe bir parıltı vardı, aramızdaki bağlantının ısı yüzeye çıkmıştı ve kremsi cildinde ter damlacıkları belirmişti.

Yine de beni en çok esir alan yeşil gözleriydi ve bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

"Tanrım, sen çok iyi bir çocuksun, Tripp," diye övdü Penny, kucağımda ileri geri hareket ederken, kan dolaşımında parlak ecstasy dalgaları yayıyordu. "Senin büyüklüğünü seviyorum." Başını geriye doğru eğerek inledi ve şapkam yatağa düştü. "Etrafında nasıl gerildiğimi hissedebiliyor musun?"

Beni dipsiz bir zevk dalgasına sürüklemek üzere olan dalgalara karşı çenemi sıkıca kapatarak, dişlerimi gıcırdatarak, "Evet, hissediyorum lan," diye zorla çıkardım.

Yine sıkma hareketini yaptı ve ben inleyerek boşalmanın eşiğine geldim.

"Bu tavırları kes," diye sertçe bağırdı.

Onun içinde olmak aynı anda hem cennet hem cehennem gibiydi. Beni saran ipeksi duvarlarının verdiği saf mutluluğu tarif edecek kelimeler yoktu, ama hareket etme, sürtünme yaratma dürtüsü dayanılmaz hale geldi. Bu iki ucu keskin bir kılıçtı; hareketsiz kalmak tam bir işkenceydi, ama vücudumun taleplerine boyun eğsem, her şey çok çabuk bitecekti, saniyeler içinde, korkuyordum.

"Derin nefes al," diye öğüt verdi Penny. "Bir şey yok."

Sorun da buydu. Çok iyiyordum. Harika hissediyordum, patlamak üzereydim. Bunu göremiyor muydu?

Burun deliklerim genişleyerek, sahip olduğum her kasımı gerginleştirerek kendimi tutmaya çalıştım, çünkü kontrolüm hızla kayıyordu.

"Senden istediğimi alacağım, anladın mı?" O siren sesi yükseldi, ta ki sadece penisimin başı içinde kalana kadar, sonra tekrar sertçe aşağı indi. "Ve sen bana izin vereceksin, değil mi?"

Sözler ötesinde, sadece inleyerek cevap verebildim, o üzerime yükseldi, sonra tekrar aşağı indi. Kalçalarının her hareketi omurgamda ateş yakıyordu.

"Açgözlü amcığım senin spermini istiyor Tripp, bu yüzden beni doldurmaktan başka seçeneğin kalmayana kadar seni süreceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Böyle konuşmayı nereden öğrendi?

"Günlerce içinde tutacağım." Elleri göğüslerini okşamaya başladı. "Son damla akarken kalbimin bir parçası kırılacak. Ama sen buna izin vermezsin, değil mi bebeğim? Beni sürekli doldurmaya devam edeceksin, böylece boşluk hissiyle acı çekmek zorunda kalmayacağım."

Hızını artırdı ve testislerim uyarı sinyali vererek gerilince içimden küfrettim.

"Yavaşla," diye nefes nefese söyledim. "Dayanamayacağım."

Bana attığı sırtış saf kötülüktü. "Ama amaç da bu."

"Senin de zevk alman lazım." Bu sözler, kadının amcığı beynimi kızarttığı için kulağımdan çıkarken karışmış olabilir.

Penny, benim sikimin üzerinde zıplarken kalçalarının sabit ritmini yavaşlatmadan, sol elimi tutup göğsünün üzerine koydu, orada hızla atan kalbinin çarpıntısını hissedebiliyordum.

"Bu yüzüğü görüyor musun?" Bakışlarım dördüncü parmağımı çevreleyen altın yüzüğe odaklandı. "Bu, bunu istediğimiz kadar yapabileceğimiz anlamına geliyor." Sertçe yuttum; sonsuza kadar birlikte olacağımız sözü, kaynayan kanımı soğutmaya yardımcı olmuyordu. "İlk seferin her zaman hızlı olacaktı. Ama bundan sonra daha da iyi olacağına söz veriyorum." Penny, gövdelerimiz birbirine yapışana kadar eğildi ve yüzümün iki yanını tutarak, boğuk bir sesle fısıldadı, "Rahatla ve kendini bana bırak."

Sanki vücudum onun iznini bekliyormuş gibi, isteği üzerine şiddetle boşaldım. Kaslarım gerildi, boşalmanın acısı içimi yırttı ve tam da istediği gibi onu doldurdum. Mutluluk uzuvlarıma yayılırken gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve bu gücün etkisiyle nefesim kesildi.

Lanet olsun, erkekler bir kadının sıkı amının onları kurutacak kadar zevk vermesini tattıktan sonra nasıl bir şey yapabildiklerini merak ediyorum. Çünkü bugünden itibaren, Penny'nin sıcak amına dalmaktan başka bir şey düşünemeyeceğim. Her saniyeyi onun içinde geçirmek istiyorum.

Ve daha bu sabah onu terk etmeye hazır olduğumu düşünmek...

BÖLÜM 9

Penny

BAŞIM Tripp'in terli göğsüne yaslanmıştı. Orgazmının son titremeleriyle titrerken, hala içimde derinlere gömülü olan sikinden sperm sızıyordu.

Çenesinin altındaki nabız noktasına bir öpücük kondurdum. "İyi misin, bebeğim?"

Ellerini sırtımda gezdirip saçlarıma dolarken, bir kahkaha attı. "İyi kelimesi yetmez, hayatım."

Yumuşak bir şekilde söylenen bu sevgi sözcükleri içimi ısıttı ve başımı kaldırıp ona gülümsedim. Mavi gözleri hâlâ biraz odaklanmamıştı, ama bana olan sevgisiyle doluydu.

Hâlâ, bu sabah düğünümün ortasında ayağa kalkıp, sanki bir seçilmiş gibi onu seçmem için yalvardığına inanamıyordum. Ve on iki saat bile geçmeden, onun karısı olmuştum.

Tripp'in karısıydım.

Yirmi birinci yaş günümdeki dileğimin gerçek olması o kadar gerçek dışı geliyordu ki, ilk karşılaştığımız kişiye beni çimdiklemesini istemek zorunda kaldım.

Gerçek zamanlı olarak, seksin etkisi onun beyninden silinirken, aptalca gülümsemesinin yerini kaşlarını çatması aldı. "Benim zevkimi kendininkinden önce koymayı sevmedim."

Evet, bunun onu heyecanlandırmayacağını biliyordum. Ama bu, engellenebilir bir şey değildi. Dayanıklılığını artırmanın zaman ve pratik gerektirdiğini kabul etmesi gerekiyordu ve ben de o kontrolünü öğrenirken bedenimi ona sunmaktan ve sevişmekten hiç çekinmiyordum.

İhtiyaçlarımın önce karşılanmaması yüzünden huysuzlanması çok sevimliydi.

Gülümsemeyi zor tutarak, kirpiklerimi kııptım. "Telafı etmeme izin verir misin?"

Tripp etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, karıcığım, ben çoktan boşaldım."

Ah, sevgili, tatlı, masum Tripp. Öğrenmen gereken çok şey var.

Neyse ki onun için, ben *mükemmel* bir öğretmendir.

Göğsünden iterek kalçalarımı yeterince kaldırdım, böylece penisi dışarı çıktı ve ıslak bir sperm fııkırdı.

Tripp, artık yumuşamış ama etkileyiciliğini kaybetmemiş penisini işaret etti. "Söylemişim."

Bastıramadığım homurtu, kaşlarını çatmasına neden oldu ve ben de yüzümü çabucak düzelttim. Onunla dalga geçtiğimi düşünmesini istemiyordum. Hepimizin cinsel keşif yolculuğuna bir yerden başlaması gerekiyordu.

"Üzgünüm. Sadece bariz olanı söylüyorsun." Dudaklarını öpmek için eğildim ve o cesaret edip dilini ağzıma soktuğunda inledim. Elbette yatak odasında kontrolü ele almayı seviyordum, Tripp bana tam kontrolü veren ilk erkekti, ama ona keşfetme özgürlüğü vermekten, neyden hoşlandığını öğrenmekten mutluydum, böylece daha sonra bunu kendi lehime kullanabilirdim.

Mırıldanarak geri çekildim ve dudaklarımı yaladım, onun tadını tatmak için açgözlülükle.

Bakışları vücutlarımızın arasına daldıktan sonra utangaçça bana bakmak için yukarı kalktı. "Hiç denemedim..." Ağır bir nefes göğsünü sarsarak çıktı. "Demek istediğim, bu kadar çabuk ikinci raunda çıkabilir miyim, bilmiyorum."

"Sorun değil."

Bana şüpheyile baktı. "Önemli değil."

"Mm-hmm. Çünkü bir sonraki gösterim için, senin o kadar da küçük olmayan arkadaşının hizmetlerine gerek yok."

Tripp başını yana eğdi, yüzünde şaşkınlık vardı. "Değil mi? Ama nasıl?"

Dik durarak, çıplak uyluğunun dışına hafifçe vurdu. "Otur, sana göstereyim."

İtaatkar kocam talimatlarımı güzelce yerine getirdi ve başlığa yaslandı. "Üstümü örtmeli miyim?" Çenesi çıplak vücuduna doğru eğildi.

"Hayır, bebeğim. Seni Tanrı'nın yarattığı haliyle görmek istiyorum."

"Oh." Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sanki yıllarca at binerek ve fiziksel işler yaparak şekillenen kaslı vücuduna bakmaktan hoşlanabileceğim hiç aklına gelmemişti.

O biraz şaşkınken, ben onun uzanmış vücudunun üzerine geçtim ve başım onun ayaklarına doğru bakacak şekilde döndüm. Kalçalarımız yan yana gelecek şekilde kıcımı yatağa indirdim, bir bacağıma onun kucağına attım ve bacaklarımı iyice açtım.

"Ne... ne yapıyorsun?" Tripp'in göz kapakları yarıya indi, bakışları benim amıma sabitlendi.

Parmaklarım iç uyluklarımdan yukarı doğru kayd, tüylerim diken diken oldu. "Sana nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı göstereceğim. Ve sen ben orgazma ulaşırken izleyeceksin, böylece bir dahaki sefere biraz fazla heyecanlandığında, beni tatmin eden sen olacaksın." Parmak ucumla şişmiş klitorisimin etrafında daireler çizdim ve inlemem çıkmasın diye alt dudağımı ısırdım. "Hoşuna gider mi, bebeğim?"

Tripp birkaç kez boğazını temizledikten sonra sertçe cevap verdi. "Evet."

Ellerinin yatağın üzerinde yumruk haline geldiğini fark ettim ve "Ellerini üzerime koy, Tripp," dedim.

Yutkunarak sordu, "Nereye?"

"Her yere," diye nefes nefese cevap verdim ve klitorisime bastırmayı arttırdım.

Anında, nasırlı bir avuç içi bacağıma indi, başparmağı dizimin arkasındaki hassas noktaya daireler çiziyordu.

"Seni düşünerek kaç kez kendime dokundum, biliyor musun?"

Cevap olarak boğazından çıkan inilti uyluklarımdan arasına yerleşti, içimdeki zonklama şiddetlendi.

"Sayamayacağım kadar çok," diye kendi soruma cevap verdim. "Artık yalnız boşalmak istemiyorum. Amcığıma dokunan benim elim olabilir, ama seni burada, benimle birlikte hissetmek istiyorum."

Tripp'in parmakları kasıldı, tutuşu sıkılaştı. "Buradayım."

"İyi," diye boğuk bir sesle söyledim, boynum gerildi, vücudum daha da sıkı kıvrıldı, boşalmak için hazırlanan bir basınç düğümü oluştu.

Karın kaslarımı sıkarak onun menisini içimden dışarı akıtmaya zorladım. İki parmağımla onu topladım, yapışkan menisini yarıklarımdan geçirdim. Omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçan hassas tomurcuğumun üzerinde daha sıkı daireler çizmeye başladığımda, bu menisi kayganlaştırıcı görevi gördü.

"Biraz kullanabilirim, değil mi? Sonra daha verirsin, değil mi?"

Sanki işaret almış gibi, penisi tekrar sertleşmeye başladı. "Uh, evet. Ne istersen."

Mırıldandım. Beni memnun etme isteği başımı döndürüyordu. "Aynen öyle.

Ne istersen."

İki parmağımı içime soktum ve başparmağım klitorisimi okşarken onları pompalamaya başladım. Kendimi ne kadar hızlı çalıştırırsam, havayı o kadar müstehcen sesler doldurdu ve bu pislik beni daha da tahrik etti.

İnlemelerim bastırılamadı, aralık dudaklarımdan dışarı döküldü. Tam sınırdaydım, her kasım o uçurumdan aşağı, karanlık ecstasy vaatlerinin beni alay ettiği uçuruma düşmek için çaresizce gerilmişti.

Parmakların uyluklarımdaki dokunuşu, şehvetle dolu beynimi delip geçti. Gözlerimi zorla odakladığımda, kocamın benim şovumu izlerken sikini okşamaktan kendini alamadığını gördüm. Tam da ihtiyacım olan şey buydu ve patlamadan bir saniye önce, bir sıcaklık dalgası beni sardı.

Yatağa sırtımı yaslayarak, orgazmımın şiddetiyle nefes nefese kaldım, zevk o kadar yoğundu ki sanki uçuyormuşum gibi hissettim, ruhum bedenimden ayrılmak üzereydi. Tripp'in dokunuşu beni ayakta tutan tek şeydi; dalgalar üzerime çöküp giderken o sıkı tutuşuyla beni sabit tuttu.

Nefes nefese, devam edemeyecek kadar hassaslaştığımda elimi bıraktım. Gözlerimi sıkıca kapatmıştım, Tripp'in nefesinin yüzümü gıcıklayana kadar yatakta hareket ettiğini belli belirsiz fark ediyordum.

Başımı yana çevirip ağır göz kapaklarımı zorla açtım. "Hepsini duydun mu?" diye alay ettim.

Burnu burnuma değdi. "Beynimdeki tüm kan aşağıya inmeden önce sadece yarısını duyabildim."

Eğlenerek bir nefes verdim. "Ve sen tekrar kalkamayacağından endişeleniyordun. Öğrenmen çok şey var, bebeğim."

O mırıldandı. "Bana öyle demen hoşuma gidiyor." "Ne? Bebeğim?"

"Evet. Senin olduğumu hissettiriyor."

Başımı sallayarak dirseklerimin üzerine doğruldum. "Sözler güzel ama seni benim yapan şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi arayarak sordu, "Ne?"

Bacaklarımın arasına eğilip, ikimizin birleşmiş sıvısını topladım ve dudaklarına sürdüm. "İşte bu, sen ve ben. *Kocam*, bu gezegende beni çıplak olarak alıp içime giren tek erkek. Ve bunu yapacak tek erkek de o."

Sahiplenici bir el kalçama kondu, göğsünden bir gürültü gelirken morluk bırakacak kadar sıkı bir şekilde.

"Şimdi, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu tat, *bebeğim*." Tripp'in dili dışarı fırladı ve ıslak dudaklarını temizledi.

"Açgözlü çocuk." Diye tısladım. "Bana hiç ayırmadın mı?"

O tepki veremedi, ağzım onun ağzına yapıştı, dilim içeri girmeye çalıştı. O da bana izin verdi ve ben tuzlu, ekşi karışımın kalan her parçasını yaladım. Tripp inledi ve ben daha derine daldım, ilk seferimizin özünü arıyordum.

Öpücüğümüz çılgınca oldu, ellerim dolaşırken kalçalarım onun uyluklarının yanına sürtünmeye başladı, sürtünmeye can atıyordum.

Beni sırt üstü çevirdiğinde şaşkınlıkla çığlık attım. Ona bakarak alaycı bir şekilde sordum, "Bu sefer üstte olmaya hazır mısın kovboy?"

Cevap vermek yerine kalçalarını döndürdü ve kalın penisini içime itti. Gerilme çok hoştu ve o kıvrım, başını G noktama sürtüyordu. En dibine vardığında, kasık kemiği klitorisimi sıyırdı ve ben keskin bir nefes aldım.

Üstümdeki adam donakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Canını acıttım mı?"

Çekilmeye başladı ama ben ayak bileklerimi beline doladım ve aramızdaki bağı koparmadım.

"Çok iyi geliyor," diye inledim, ona sürtünerek.

"Gerçekten mi?" Tripp yüzümü inceledi.

"Mm-hmm. Kendime dokunduktan sonra çok hassasım. Tekrar orgazm olmak için fazla bir şey gerekmeyecek." İç duvarlarım, sözlerimin kanıtı olarak onun etrafında dalgalandı.

O, ayak parmaklarımı kıvırtan, çekingen ve sığ bir itme yaptı. "Seni boşaltmak istiyorum. Nasıl yapayım?"

"Coşkunuzdan tam puan, Bay Sullivan." Elim onun kıcını buldu ve sıkarak onu kendime yaklaştırdım.

Dişleri kulak mememi çekiştirirken, "Söyle, Penny. Yoksa sana daha fazla sperm vermeyeceğim," diye homurdandı.

Ağzım açık kaldı ve geri çekildim, sadece ses tonuna değil, bu tehdidi bu kadar rahatça dile getirmesine de şok olmuştum.

bana boyun eğdiğini asla tahmin edemezdin.

Kontrolü geri alarak, tüm enerjimi karnımı sıkmaya odakladım ve Tripp'in boğuk çığlığı kulaklarıma müzik gibi geldi. İki avucumla saçlarını kavrayarak, kafasını geriye doğru çekip, ciddi olduğumu anlaması için neredeyse hırlayarak, "Seçeneğin olduğunu mu sanıyorsun? *Benden* kaçabileceğini mi sanıyorsun?" dedim. Dudaklarımdan karanlık bir kahkaha döküldü. "Bu seferlik affedeceğim, ama *bir* daha istediğimi reddetmeyi aklından bile geçirirsen, seni yatağa bağlayıp alacağım. Çiftliğindeki o aygırlardan biri gibi olacaksın; varlığın beni döllemek dışında hiçbir anlamı kalmayacak."

Burun delikleri genişleyerek göğsü inip kalkıyordu, ama ağzını kapalı tuttu. "Birbirimizi anladığımıza sevindim."

Dinamik ilişkimizin sınırlarını test ettikten sonra hızla itaate dönmesi bir ödülü hak ediyordu.

Bacaklarımı açtım. "Şöyle yapacaksın," diye başladım. "Aramıza uzanıp klitorisimi okşayacaksın."

Gecikmeden dizlerinin üzerine çöktü, elini aramıza sokabilmek için. Başparmağını amımın içinde kaydırды, ama hedefi ıskaladı, ben de sabırla onu doğru yere yönlendirdim.

"Hissediyor musun?" Hassas sinir demetinin üzerinde dairesel hareketler yapmasına yardım ettim.

Konsantre olarak kaşlarını çattı. "Evet, sanki bir çakıl taşı yuvarlıyorum."

Bunu tarif etmenin bir yolu da buydu. "O benim klitorisim. Beni iyi hissettirmek istiyorsan, başlamak için harika bir yol."

Elimi çektim ve parmakları ritmik hareketlerine kendiliğinden devam etti.

Kalçalarım tepki olarak kalktı. "Mükemmel.

Aynen öyle." "Şimdi ne yapalım?"

"Şimdi sıra sende, beni tekrar doldurana kadar sertçe sür." İçimde hareketsiz kaldığında, kışına bir şaplak attım. "Hareket et!"

Tripp, tam da dediğim gibi, yarışa başladı, kulağıma nefes nefese, parmakları bacaklarımdan arasında deli gibi çalışırken içime girip çıkıyordu. Bu kombinasyon nefesimi kesmeseydi, çabasını övmüş olurum çünkü deneyimsiz biri için çok iyi gidiyordu.

"Tanrım, evet." Bir iniltiyle başımı geriye attım. "Daha sert sık beni, Tripp."

Hızı acımasızca arttı, her sarsıcı darbesi beni yatağın kenarına doğru itti, ta ki başım yatağın kenarından sarkana kadar. Dünya tersine dönmüştü

ama umurumda değildi çünkü en iyi arkadaşım, kocam, sevgilim bacaklarımın arasında ateşledi ve beni yakıyordu.

Tripp'in derin homurtuları, vücutlarımız her çarpıştığında etlerin çarpma sesleriyle uyumluydu.

"Lütfen," diye yalvardım, tamamen bitkin ve patlamak üzereydim. "Devam et. Geliyorum."

Başını eğip, dişleriyle meme piercingimden birini çekiştirdi ve bu beni stratosfere fırlattı. Zevk beni sararken, görüşümün kenarları karardı. Boğazım çığlıklardan yırtıldı; Tripp'in penisi bacaklarımın arasında acımasız hızıyla devam ederken, boğuk çığlıklarım bitmek bilmiyordu.

"Siktir," diye inledim, devam ederse beni üçüncü orgazma ulaştırabileceğini anladığımda. "Bir tane daha yapamam. Çok fazla."

İşte o anda Tripp gerçekten kendini kaybetti. Dişlerini sıkarak, ele geçirilmiş bir adam gibi acımasızca içime girmeye devam etti.

Bana doğru gelen yük trenini durduramadım. Bana çarptığında nefesim kesildi, vücudum titremeye başladı ve onun altında kontrolsüzce titreyerek kalakaldım, ta ki o sonunda boşalarak üzerime yığılana kadar.

Terli, birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir yığın halindeydik, gürültülü birleşmemizin ardından gelen sessizlikte düzensiz nefeslerimiz kulakları sağır ediyordu.

Yorgunluk kemiklerimin derinliklerine işledi ve hayatım boyunca sevdiğim adamın kolları beni sarmalarken, gözlerim kapandı ve uykuya teslim oldum.

BÖLÜM 10

Penny

Vücuduma sarılmış havluyla banyodan çıktığımda buhar etrafımda yükseliyordu. Eşikte durup, yatağın kenarında oturan kovboyumu izledim. Bu sabah kot pantolon ve beyaz tişört giymişti ve yaralı vajinamın dinlenmeye ihtiyacı olmasaydı, ona tekrar atlardım.

Telefonunu cebine koyarken gözleri benim durduğum yere doğru kaydı.

"Kızdılar, değil mi?" Endişe midemi düğüm düğüm etti. Ben duşta iken Tripp evi aramıştı. Dün çok yoğun bir gün olmuştu ve kaçak gelin rolümün etkisini pek düşünmemiştim.

Başını sallayarak siyah saçlarını eliyle taradı. "Sadece güvende olduğunu bilmek istediler."

"Tabii ki güvendeyim. Seninleyim."

Bu, dudaklarına küçük bir gülümseme getirdi ve açıkladı: "Sanırım endişeleri daha çok senin duygusal durumunla ilgiliydi. Dün... çok yoğun bir gündü."

Sol elim seğirdi. "Onlara ne kadar anlattın?" "Her şeyi."

Kaşlarımı kaldırıp yatağa keskin bir bakış attım. "Her şeyi mi?"

O, bir kahkaha attı. "Şey, *her şeyi* değil. Ama senin küçük damat değişikliğini biliyorlar."

"Tamam... Ne zaman çiftliğe dönmemi beklediklerini sordun mu?" Geri dönmeye hazır değildim, ama görmezden gelemeyeceğim sorumluluklarım vardı.

"Sen benimle ve ekiple birlikte yolda kalacaksın."

Parmaklarımın altındaki havluyu bükerek, "Ama ben senin baban için çalışıyorum," dedim.

"Hayır, Lucky, çalışmıyorsun. Artık çalışmıyorsun."

Mideme bir ağrı saplandı. "Tanrım, baban beni kovdu, değil mi?" Gözyaşları durduramadan yanaklarımdan süzüldü.

"Ne?" Tripp bir anda ayağa kalktı.

Göğsümden sulu hıçkırıklar çıktı. "Belki onunla konuşmama izin verirsen. Açıklayabilirim."

"Hey, hey, hey." Tripp yüzümün iki yanını tuttu. "Beni dinle. Seni kovamaz."

"Ama sen dedin ki..."

Daha fazla konuşmadan sözümü kesti. "Benim dediğim, artık babam için çalışmayacağın. Yeni soyadın ön kapıya demirden yazıldı. Artık bir çalışan değilsin Penny. Artık şirketin ortağısın."

Ağzım açık kalınca bir nefes kaçtı ve sözlerinin anlamı kafama dank etti. Tripp ile evlenerek Sullivan olduğumu biliyordum, ama her şey çok hızlı olmuştu ve ben ona ve düğün gecesine o kadar kapılmışım ki o kadar kapılmışım ki, soyadımın değişmesinin getireceği sonuçların tam olarak farkına varamamıştım.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Babamın patronu mu oldum?"

"Kafana çılgın fikirler sokma, kızım. Ben ortak sahibi dedim, asıl sahibi değil."

"Ama bir gün olacak, değil mi?" Her geçen dakika heyecan artıyordu. Tripp çenesini eğdi. "Eğer istediğin buysa."

"Oh, istiyorum." Parmak uçlarında zıpladım.

Tripp gülerek başını salladı ve "Hayatım, sen başının belası bir kızsın." dedi.

"Yanlış müzikal, koca adam. Biz *Oklahoma*'lıyız. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Başını eğdi. "Oh, tabii ki biliyorum."

Parmaklarımla "ver" işareti yaptım. "Telefonunu hemen ver, çünkü Abbyville'e kadar yol boyunca şarkı söyleyeceğim."

"Oklahoma'da olmadığını belirtmem gerektiğini hissediyorum." Cep telefonunu bekleyen avucuma bıraktı.

"Önemli değil," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Önemli olacağını düşünmemiştim."

Bu şakacı sohbet tam da içimi rahatlatmak için ihtiyacım olan şeydi.

En iyi arkadaşım ile evlendiğim için bir an bile pişmanlık duymamıştım, ama seksin on yıllardır inşa ettiğimiz ilişkimize nasıl etki edeceği konusunda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Meğer o sağlam temeli, sonsuza kadar birbirimize bağlı kalarak inşa etmişiz.

Rust Canyon'dan aceleyle ayrıldığımız için yanımda giyecek bir şey yoktu, bu yüzden rodeo ekibinin hafta sonu için konakladığı Abbyville'e giderken birkaç temel ihtiyaç için kısa bir mola verdik.

Rodeo alanına vardığımızda öğleden sonraydı ve Tripp, yanlarında Sullivan Ranch logosu bulunan at römorklarının yanına kamyonetini park etti. Arabadan atlayarak, güneşten gözlerimi korumak için elimi gözlerime siper ettim.

"Kahretsin, gökyüzünde tek bir bulut bile yok," diye düşündüm.

Parmakları bileğimi kavradı ve elimi çekerek uzaklaştırdı. Tripp'e ne yaptığını sormadan, dünyam karardı.

Ona sanki benim kahramanımmış gibi gülümsedim. Kimi kandırıyordum ki?

O her zaman öyleydi... Bana şapkasını verdiğini fark ettiğimde. "Teşekkür ederim." Yanaklarım kızardı.

Tripp iki parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü yukarı doğru kaldırdı. "En iyi kızımın yanmasına izin veremem."

Adam bana sayısız kez en iyi kızı dedi, ama bunu ilk kez ayak parmaklarıma ucuna kadar hissettim.

"Şövalyelik puanı," diye gülümseyerek alay ettim. "Peki bu yakışıklı yüzünü ne koruyacak?" Siyah sakallı elmacık kemiklerine dokundum.

"Takımla görüştükten sonra satıcıları gezip sana yeni bir şapka alayım mı?"

Başımın üstünde duran geniş kenarlı şapkamı çektim ve ona sinsisi bir gülümseme attım. "Buna çok bağlandım."

"Tamam." Tripp güldü. "*Bana* yeni bir şapka alalım. Olur mu?" Başımı coşkuyla salladım. "Uh-huh."

Gözlerini taklit bir rahatsızlık gösterisiyle gökyüzüne kaldırdı. "Seni sevdiğim iyi bir şey."

Yaklaştım, dudaklarımı boğazının dibine bastırarak, cildine fısıldadım, "Ben de seni seviyorum."

Tripp'in kolları belime dolandı ve beni kendine çekti. Aramızda bir santim bile boşluk kalmadan, göğsünden yayılan memnuniyet dolu uğultuyu hissedebiliyordum. "Hayatım boyunca bu sözleri duymak için bekledim. Onları senin güzel dudaklarından duyma umudumu neredeyse kaybetmişim."

Onun kollarının içine daha da sokulduğumda, ruhuma huzur çöktü. "Seni seviyorum, Tripp. Ve ölene kadar her gün söyleyeceğim."

Parmakları saçlarıma dolandı, sırtımda serbestçe bırakılmıştı. "Sözünü tutmanı istiyorum."

Anlamadı mı? Onu sevmek nefes almak kadar kolaydı.

O yanımdayken hissettiğim çekimi açıklayamazdım ve içimden, belki de birbirimiz için yaratılmıştık diye düşünüyordum.

Artık onun karısı olduğum için, bir daha asla ayrılmak zorunda kalmayacaktık. Hayallerimin gerçek olması gibi bir şeydi.

"Penny Atkins, sen misin?"

Ricky Patterson şapkasının kenarını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra gözlerini ovuşturdu. Elleri aşağı indiğinde ve benim görünüşümün hayal ürünü olmadığını anladığında, başını yana eğdi. "Burada ne işin var? Evlenmiyor muydun?"

"Eldim." Sol elimi gösterdim ve güneş ışığında parıldayan mütevazı elmas yüzüğü salladım.

Kaşları karışmış bir şekilde çatıldı. "Peki, kocan nerede?" "Ona bakıyorsun." Tripp'in zengin bariton sesi, uyluklarımın kasılmasına neden oldu.

Ricky bu hareketi gözlerini kocaman açarak takip etti ve düşük bir ısıklık çaldı. "Vay canına. Bir an için ikinizin de bunu asla çözemeyeceğinizi düşündüm, ama rahatladım."

ikinizin bunu asla çözemeyeceksiniz gibi göründü."

Tripp'in güçlü vücuduna yaslandım, boynumu uzatıp ona bakmaya çalıştım. "Bu kovboy çok az farkla kurtuldu, sakın sana başka türlü söylemesine izin verme."

Serbest eliyle belimi sardı ve hafifçe sıktı. "Sonunda seni ben yakaladığım sürece zamanın önemi yok."

Yanağını okşayarak kabul ettim, "Çok doğru, bebeğim."

Tripp, Ricky'ye dönerek sordu. "Dün geceki yarışlar nasıl gitti?"

Ricky çenesini indirdi. "Beklediğimiz gibi. Sadece bir binici, zil çalana kadar Sullivan atının üzerinde kalabildi. Liderlik tablosunun en üstünde oturuyor."

"Etkileyici olmalı."

"Öyleydi. Keşke burada olup görebilseydin."

Tripp'in sesi kısıldı ve parmakları kasıldı. "Önemli değil. Benim gördüğüm yarış daha iyiydi."

Dudaklarımdan küçük bir ıııık ııktı ve Ricky'nin gür kahkahalarıyla yüzüm kızararak Tripp'in göğsüne gömdüm.

"Bununla tartışmanın anlamı yok." Ricky kolunu yanındaki ıt direğine dayadı. "Sezon boyunca bize katılacak mısın, Penny?"

Başımı kaldırdığımda Tripp bana gülümsüyordu. "Planım öyle."

"Rodeo balayı. Bir hayvan satıcısı ve karısı için çok uygun." Tripp gözlerimi aradı. "Senin için sorun olmaz, Lucky?"

"Daha da iyisi," diye onu temin ettim. "Sen nerede olursan, ben de orada olmak isterim."

Ben tam bir taşra kızıydım. Hayvanlar ve kovboylarla çevrili olmak ve her gece gösteri izlemek benim için gayet iyiydi.

Boğa binme yarışmasının tüm heyecanı ile devam ettiği arenayı parlak ışıklar kaplarken, biz de izleme alanından izliyorduk. Tripp, kapının üstüne kollarını koyacak kadar uzundu, ama ben çılgınlığı engelsiz bir şekilde izleyebilmek için ikinci basamağa çıkmak zorunda kaldım. Boğanın ve binicisinin hareketlerinde güzellik bulabiliyordum, ama iki bin kiloluk bir canavarın sırtına atlamaya çalışmak bile tam bir delilikti.

Başarılı bir binicilikte zil çaldı ve kovboy, koşmaya başlamadan önce çamurda ayakları üzerinde sevinç çılgılığı attı.

"Sully, arkadaşın kim?" diye bir ses sağımızdan geldi.

Tripp ve ben başımızı o yöne çevirdik ve yirmili yaşlarında yakışıklı bir kovboyun bize doğru geldiğini gördük. Flanel gömlek ve kot pantolon giymişti, üzerine çizmeler giymişti ve yeleğine tutturulmuş numara, bu gece yarışmaya katılacağını gösteriyordu. Yüzünde çekici bir gülümseme vardı ve beni baştan aşağı süzdüğünde gözlerinde ilgi belirdi.

Tripp onun hareketini takip etti ve hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Ooh, kıskanç halini sevdim.

Yerimden atlayarak elimi uzattım ve kendimi tanıttım, "Penny."

"Merhaba, Penny. Ben Tate."

Gülümsemesi daha da genişledi ve elimi ağzına çekip öpmek için uzattığında, kaslı bir duvar gibi arkaya doğru çekildim ve ciğerlerimden "oof" diye bir ses çıktı.

Tate, arkamda belime sahip çıkarcasına kolunu dolamış olan adama bakarak şaşkın bir kahkaha attı. "Arkadan daha fazlası. Anladım."

"Çok daha fazlası." Tripp'in sesi kalınlaşmıştı ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. "Penny," dedi kulağımın hemen yanında. "Tate'e soyadını söyle."

Emir veren ses tonu midemi altüst etti.

"Sullivan," diye fısıldadım. Uyluklarımın arasındaki sönük zonklama şiddetlendi ve ayaklarımın üzerinde kayarak, onun kıcıma sertleştiğini hissettim.

"Kız kardeş?" Tate yavaşça tereddüt etti.

"Tekrar dene." Tripp çok kendini beğenmiş bir sesle konuştu. "Kuzen?"

"Soğuyor." Sakalları boynumu sıyrırken başını salladı.

"Sakın onun karısı olduğunu söyleme, tatlım, çünkü Sully senin kadar güzel birini kendine evlenmeye ikna etmiş olamaz."

Bu iltifata ve Tripp için benim fazla iyi olduğum imasına bir gülücük kaçtı. Tam tersi olduğu halde.

"Bunun nesi bu kadar komik, anlamadım," diye homurdandı Tripp. Tate'e seslendiğinde sesi keskinleşti. "Yemin ederim, eğer siz genç

onun etrafında dolaşırken yakalarsam, sizi turdan atılana kadar peşinizi bırakmayacağım."

"Tamam, tamam, anladım." Ellerini teslimiyet işareti yaparak havaya kaldırdı. Şapkasını bana doğru eğerek Tate geri çekildi. "Tanıştığımıza memnun oldum, *Bayan Sullivan*."

"Mm-hmm." Ona başımı salladım, o küçük alfa erkek tavrını sergiledikten sonra kocamı yalnız bırakmak için onun gitmesini bekledim.

Tate sonunda bize sırtını döndüğünde, Tripp'in elinden kurtuldum. O da boynunun arkasını tuttu, "Pen, ben..."

"Kapa çeneni," diye sözünü kestim.

O kadar hızlı dudaklarını kapattı ki, onun anında itaatine gülümsememek için dudaklarım seğirdi.

Elini tutup çekerek onu arkama aldım ve onun kamyonetinin park edildiğini bildiğim yere doğru koştum. Oraya vardığımızda onu arabanın dışına çarptım ve hemen kemer tokasına saldırdım.

Tripp'in parmakları bileğimi kavrayarak beni durdurdu. "Ne halt ediyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım, başımı eğdim ve ona artık kontrolün bende olduğunu gösteren *bir bakış* attım.

İçini çekerek elini çekti.

Tripp benden daha iri ve daha güçlüydü. Beni durdurmak isteseydi, yapabilirdi.

Onun boyun eğmesi bir hediye idi, benim için çok değerli bir hediye.

Tek bir saniye bile kaybetmeden, kot pantolonunu açtım, fermuarını indirdim ve boxer şortunun içine uzanarak penisini serbest bıraktım. Elim sıcak penisini kavradığında, başını kamyonun arkasına yaslayarak tısladı.

"Penny, benim aletimi herkesin içinde çıkardın."

Tutuşumu sıkılaştırdım, kökünden ucuna kadar okşayarak göğsünden derin bir inilti kopardım. "Biliyorum. Çok seksi, değil mi?"

Gözleri kapandı ve sertçe yuttu. "Hayır, seksi değil."

"Rahatla bebeğim," diye fısıldadım ve çenesinin altına bir öpücük kondurdum. "Tek düşünebildiğim şey, bizi nasıl tutuklatacağın tutuklanacağımızı düşünürken zor."

Dilimi şaklatarak, "Çok endişeleniyorsun," diye azarladım. "Sen ise yeterince endişelenmiyorsun," diye cevapladı boğuk bir sesle.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Benimle vahşi tarafta bir yürüyüşe çık, Tripp. Kötü olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini sana göstereyim, bebeğim."

O homurdandı, çenesini eğdi, böylece o çarpıcı mavi gözlerini mükemmel bir şekilde görebildim. "Bir kez kafana bir şey koyduktan sonra seni durdurmanın imkânı yokmuş gibi davranmanın anlamı yok."

Dizlerimin üzerine çöktüm, onun penisinin altını yaladım ve ucunda biriken ön sıvının tadına bakarak inledim. "Kocam çok zeki bir adam."

Tripp mırıldanarak bana baktı ve başını salladı. "Ne kadar sorunlu bir kadınsın, karıcığım."

"En iyisinden," diye karşılık verdim ve onu ağzıma aldım.

"Siktir." Kalçaları istemsizce ileri doğru itti, penisini boğazımın derinliklerine soktu ve ben öğürdüm.

Elleri başıma düştü, parmakları saçlarımın arasında kayarken beni çekmeye çalıştı. Yüzümden gözyaşları akarken başımı salladım ve onu derinlerde tutmak için kalçalarını sıktım.

"Penny," diye nefes nefese söyledi. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Onun uzunluğundan ıslak bir sesle kayarak, derin bir nefes aldım. "Boğazımı sık, Tripp. Dayanabilirim."

"Tanrım. Beni öldüreceksin."

"Harika bir mezar taşı olur," diye alay ettim. "Burada, karısı onun hayatının canını sikinden emen Tripp Sullivan yatıyor."

Testislerini avuçlayarak onu sakınleştirdim, "Sana söz veriyorum, oral seksten ölmeyeceksin, bebeğim."

O, katılmadığını belirtmek için mırıldandı ama dudaklarımı ayırıp onu tekrar ağzıma aldığımda beni durdurmaya çalışmadı. Hatta, ben onun sikini emirken, itmenin nasıl bir his olduğunu denemek için kalçalarını hafifçe salladı.

Aferin benim oğluma.

Dudaklarım sonuna kadar gerilmişti, burnumdan nefes almaya ve boğaz kaslarımı gevşetmeye odaklanarak onu daha derine almaya çalışıyordum. Bu sefer boğazımın arkasına çarptığında geri çekilmedi ve onun rahatlık alanının dışına çıkmaya istekli olduğunu fark edince içimi bir zafer hissi kapladı. Benim için.

Penisinin başını yuttum ve yukarıdan gelen derin inilti gözlerimi açtı. Onun zevkini izlemek istedim, bunun sebebi olduğumu bilerek.

Tripp'in çenesi gevşemişti, parlak mavi gözleri karanlıkta neredeyse parlıyordu, bana bakıyordu.

Lanet olsun, bu haliyle çok güzeldi, ama parçalandığında daha da nefes kesiciydi.

Yanaklarımı çukurlaştırarak, tüm gücümle emdim, ağzımı sert penisi boyunca sürükledim. Tükürük çenemden damlıyordu, hareketlerim her geçen dakika daha da dağınık ve pis hale geliyordu.

Hadi bebeğim, kontrolü ele al.

Sessiz yalvarışımı duymuş gibi, Tripp başımın iki yanını kavradı ve yüzümü sert ve hızlı bir şekilde sikerken beni sabit tuttu.

Onun etrafında inleyerek, beni kendi kullanımı için sıcak bir deliğe dönüştürmesini sevdim, hızı arttıkça ve doruğa yaklaştıkça daha yüksek sesle inledim.

İtmeleri düzensizleştirdi ve boğuk bir iniltiyle, son bir kez derinlemesine ittiğinde penisi kalınlaştı ve boğazıma boşalırken yutmamı sağladı. Açgözlülükle, onun tadını bilen tek kadın olduğumu severek, onun cumunu yuttum.

Tripp kamyonun arkasına yaslandı, üzerimde ağır ağır nefes alıyordu. Dudaklarımı yaladım, onun özünün son izlerini temizledikten sonra ayağa kalktım. Sonra başını aşağı çekip dilimi ağzına soktum. Kendi tadı damaklarını kapladığında inledi ve beni kendine çekti.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda ayrıldık ve iki parmağımı çenesinin altındaki nabız noktasına bastırdım. Dokunuşumla hızla atıyordu ve ben sııttım. "Şuna bak, hala hayattasın."

Bana gözlerini devirdi ve "Zar zor" diye homurdandı.

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Testisleri boşaltılmış bir adam için çok huysuzsun. Belki bir kısmını kaçırdım. Aşağı inip tekrar kontrol etmeliyim." Biraz eğildim, sanki tekrar dizlerimin üzerine çökecekmiş gibi dizlerimi bükerek.

Büyük eli sırtıma indi ve ben çığlık attım.

"Yıllardır seni şaplak atmak istiyordum," diye homurdandı. "Beni iyi vakit geçirerek kışkırtma."

"Kahretsin, seni evcilleştirmek tam zamanlı bir iş olacak." Tripp başını salladı.

Yanağını okşadım. "Oh, bebeğim, bu başarıya ulaşabileceğini düşünmen çok sevimli."

İnleyerek cevap verdi, "Sen beni delirtiyorsun."

"Gitmemiz gereken tek yer motel, böylece benden nefret ediyormuş gibi beni sikebilirsin."

Hiç tereddüt etmeden bizi döndürdü, kapıyı açtı ve beni yolcu koltuğuna kaldırdı.

Evliliğimizin ilk günüydü ve ben hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum.

BÖLÜM 11

Penny

SONRAKİ BİRAZ HAFTA boyunca, kasaba kasaba dolaştık. Bu noktada rutin hale gelmişti: atları indirmek, römorku ayırmak, motele giriş yapmak. Büyük Ovalar'ın manzaralı turu bazılarına sıkıcı gelebilir, ama bana değil. En iyi arkadaşım ile birlikte arabanın ön koltuğunda oturmak, aşkımızın bizi beslemesine izin vermek beni heyecanlandırıyordu.

Haziran sonu, Prairie devresinin bir sonraki yarışması için bizi Nebraska'nın kuzeydoğusuna getirdi. Atlar beslenip sulandıktan ve ağıla yerleştirildikten sonra, Tripp bizi takım için rezervasyon yaptığı otele götürdü.

Küçük motel ofisine girdi ve elinde bir avuç parlak metal anahtarlarla çıktı. Seyahat karavanımızın bir parçası olan diğer iki kamyonete doğru yürüdü, anahtarları adamlarına dağıttı ve onlar da arkadan çantalarını alıp birkaç odaya dağıldılar.

Kapı koluna tutunmuş, dışarı atlayıp geceyi geçireceğim odama yerleşmeye hazırdım ki Tripp elini kaldırarak beni durdurdu. Kafamı sorgulayıcı bir şekilde eğdim ama oturmaya devam ettim. O ise kaputun etrafından koşarak direksiyonun başına geçti.

"Sonuna kadar gidiyoruz," dedi, park yerimizden geri geri çıkıp park yerinin uzak tarafına doğru sürerken.

Ayaklarımı olabildiğince uzatıp parmaklarımı kıpırdatarak, "Saatlerce araba sürdükten sonra yürümek beni öldürmez. Her yerim ağrıyor" dedim. Boynumu çevirip, vurgu yapmak için yüksek sesle çatırdattım.

Tripp'in parmakları direksiyonu sıktı. "Sert deme."

Dudaklarımın köşelerinde alaycı bir gülümseme belirirken, gövdemle orta konsola yaslandım ve neredeyse mırıldanırcasına, "En acil şekilde uzanmam lazım, bebeğim," dedim.

Arabayı durdururken boğazından düşük bir ses çıktı. Koyu mavi gözlerini bana dikip, dişlerini sıkarak, "Burada kal," dedi.

Düzleştirilmiş elimi şakağıma götürerek ona alaycı bir selam verdim. "Peki, efendim."

Kapıyı açarken mırıldandığı söylenme, beni gülümsetmişti. Yüksek sesle söyleseydim beni öldürürdü, ama o anda bana babasını hatırlatmıştı.

Jett Sullivan stoik, huysuz ve mantıklı bir adamdı, ancak nadiren de olsa yumuşak tavırlarına şahit olmuşum, genellikle karısına ve kızına karşıydı.

Tripp babasına saygı duyuyordu, ama hayatı boyunca onun danışmanı olarak geçirdiği zamanlar, sık sık çatıştıklarını anlamamı sağlamıştı. Jett çok sert bir adamdı ve oğlunun da aynı olmasını bekliyordu. Ama Tripp öyle değildi. Açık sözlü ve eğlenceli biriydi ve liderlik etmekten çok emir almayı tercih ediyordu. Jett'in, toplumun erkeklerin sözünün geçtiği yatak odasında onu nasıl domine ettiğimi düşünürken ne hissedeceğini ancak tahmin edebiliyordum.

Yolda olduğumuz için, düğünün iptal edilmesi ve gelinin kaçmasıyla evde kalan tüm dramadan uzak kalabilmiştik. Tripp'in bana yeni bir telefon almayı teklifini reddederek, kendimi tamamen dış dünyadan koparmıştım. Gerçekle, yani ailemle yüzleşmeye hazır değildim, bu yüzden Tripp'in evlendikten sonraki sabah Jett ile yaptığı kısa konuşmada ne tür bir tepki aldığını sadece hayal edebiliyordum.

Bir hareket gözümü çekti ve başımı kaldırdığımda, Tripp'in beyaz çarşaflar ve yastıklarla kaplı bir şekilde, bize tahsis edilen motel odasının kapısından içeri girerken gördüm.

Ne yapıyordu böyle?

Kamyonetin arka kapısı açıldı ve yatak takımları ikinci sıraya tıktırıldı.

Dönerek, "Onları alman gerekmez" diye alay ettim. "Sadece ödünç alıyorum. Geri getireceğiz." Kapıyı sertçe kapattı.

O sürücü koltuğuna atladığında, kafamın karıştığı belli oluyordu. "Şey..." Tripp'e baktım, sonra odamızın kapısına ve parmağımla kapıyı işaret ettim. "İçeri girmeyecek miyiz?"

Geri geri çıkarken eliyle direksiyonu çevirdi. "Seni dışarı çıkarıyorum."

İnlememi bastırdım. Daha önce şaka olarak söylemiş olsam da, kaskatı olduğum konusunda yalan söylememiştim. Sıcak bir duş beni çağırıyordu, ardından ateşli bir seks, belki akşam yemeği için dışarıdan bir şeyler sipariş edip, sonra da ikinci bir duş - tercihen evlendiğim yakışıklı adamla - ve sonra da gece uykusuna dalmak.

Belki dudaklarımı büzersem fikrini değiştirir. "Gitmek zorunda mıyız? Ben evde kalmayı tercih ederim." Parmak uçlarımla onun ön kolundaki çıkıntılı damarlardan birinin üzerinde gezdirdim.

Tripp'in gözleri bana doğru kayd, sonra tekrar yola döndü. "Neredeyse her gece evde kalıyoruz. Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum."

"Biz randevuya çıkıyoruz."

Serbest eliyle yüzünü ovuşturdu ve derin bir nefes verdi. "Rodeoyu seyir alanından izlemek randevu değil, Lucky."

"Bana uyar," diye karşılık verdim.

Mırıldanarak cevap verdi, "Senin içindeki köy kızını ne kadar sevdiysem de, bunun düzgün bir balayı olmaması beni öldürüyor. Sana dünyayı vermek istiyorum, Penny, ve bu gece için planladığım şey buna yaklaşımasa da, vicdanımı rahatlatmaya yardımcı olacak. En azından bu gece için."

"Hey." Elim kolundan yukarı kayarak göğsüne düz bir şekilde yerleşti, avucumun altında hissettiğim kalp atışları rahatlatıcıydı. "İhtiyacım olan ya da isteyebileceğim her şey burada. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, sadece seninle birlikte olmak bile yeterli."

Tripp'in başı koltuğa yaslandı. "Bu hiç de yeterli gibi görünmüyor," diye fısıldadı.

"Yeterli. Söz veriyorum." Bu sözlere tüm inancımı katarak söyledim.

Parmakları benimkilerin etrafına dolandı ve sıkı. "Tanrım, umarım öyledir."

Şu anda babasının eski model kamyonetinde, arka koltukta oturup, sürüş sırasında onun yanına kıvrılıp başını omzuna yaslayabilmek için neler vermezdim. Küçük yaşlardan beri fiziksel temasın ikimiz üzerinde de sakinleştirici bir etkisi olduğunu öğrenmiştik ve bu ağır an, sadece ellerimizin birbirine dokunmasından daha fazlasını gerektiriyordu.

Benim için her şey olduğunu nasıl göremiyordu? Tripp yanımda olduğu sürece nerede olduğumuzu veya ne yaptığımızı umursamıyordum. *O* benim hayalimdi; diğer hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bakışlarım, ön camdan uçarak ilerlediğimiz eyalet otoyolunda önümüzde sonsuzca uzanan açık ovalara kayd.

Ortamı hafifletmek için, "Peki, insan sayısının bin katından fazla hayvanın olduğu bir yerde, akşam randevusu için nereye gidilir?" dedim. Abartılı bir şekilde nefes aldım. "İnek devirmeye gitmiyoruz, değil mi? Çünkü bunun veterinerlik yeminiyle çeliştiğinden eminim."

Bu sözüm onu güldürdü ve parmaklarımı ağzına götürerek öptü. "Gerçekten yemin ettin mi?"

Alaycı bir şekilde gülerek, elini çekip göğsüme koydum ve mümkün olduğunca kırgın görünmeye çalıştım. "Tabii ki yaptım. Ben doktorum, bilmen gerekir."

Tripp alaycı bir kahkaha attı. "Seninle başa çıkamadım, değil mi tatlım?"

"Tam tersini anladın, bebeğim. Beni beklemene şükretmelisin. Sen Rust Canyon'un en iyi erkeğisin. Kasabadaki herhangi bir kadın sana sahip olsaydı çok şanslı olurdu."

"Onlar için çok yazık, benim istediğim tek kişi sendin."

İçimde bir sıcaklık yayıldı. "Her gün dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya şükredeceğim." Bir nefes verdim. "Sanırım Tanrı beni dinlemiş. Son yirmi yıldır ettiğim her duada seni kazanmak için yalvardım."

En büyük ironisi ise, ikimizden biri cesaretini toplayıp içimizdeki arzuları saklamak yerine paylaşmış olsaydı, bu dualar çok daha önce kabul edilebilirdi.

Artık bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Sonunda her şey tam da istediğimiz gibi sonuçlanmışken.

"Ee, inek devirmece mi?" Sesimden mizahı gizleyemedim.

Tripp'in gözleri bir anlığına tavana kaydı. "Şaka yaptığını bilmesem, benim yapabileceğimin en iyisinin bu olduğunu düşündüğün için kırılırdım."

Omuzlarımı silktim, yüzümde bir gülümseme belirdi. "Sana kızmam, bebeğim."

Burada yapacak başka bir şey yok ki."

Dudaklarının köşesi seğirdi. "İşte burada yanılıyorsun, Lucky."

Çenesi önündeki yolu işaret etti. Kafamı hızla çevirip heyecanlı bir çığlık attım, sonra sürprizini açığa çıkardığı için gururla göğsünü kabartan kocama döndüm.

"Drive-in mi?" Koltuğumda zıpladım, bütün gün süren yolculuğun yorgunluğu heyecanla yerini aldı.

"Mmm." Gülümsemesi genişledi. "Bu gece ne oynuyor?"

Giriş ücreti için bekleyen uzun bir araba kuyruğunun sonundaydık, bu yüzden girişteki eski tarz tabelada yazan filmi okumak için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Ağzım açık kaldı ve inanamayan bir nefes çıktı. "Ciddi misin?" Bu, 2000'lerin başında en sevdiğim romantik komedi filmiydi, o kadar çok izlemiştim ki tüm repliklerini ezbere biliyordum ve mutlu sonla bittiğinde mutlu gözyaşları dökmeden edemiyordum. Tripp, o filmleri en az yüz kez benim yanımda izlemişti, ihtiyacım olduğunda sanki senaryodan okumuş gibi bana mendil uzatmıştı.

Belki de bu filmi bu kadar sevmemin bir nedeni de, çiftin çocukluktan beri en iyi arkadaş olmasıydı. Birbirlerinin komşusuydular, çok zorlu bir yolculuktan geçtiler ama sonunda birbirlerini buldular.

Bu paralellikler şimdi bana daha da yakın geliyor. Filmde, kahraman kadının erkek kahramana onu seçmesi için yalvardığı gün, erkek kahramanın düğün günüydü.

"Geldiğini duymuş olmalısın." Tripp'in sesi beni geri gerçekliğe döndürdü.

Yanımdaki adama hayranlıkla bakarken gözlerimden kalpler fırlıyordu, ona olan aşkım o kadar büyüyordu ki göğsüm patlayacak gibi hissediyordum. "Bu harika. Teşekkür ederim."

"Fazla bir şey değil, biliyorum..." diye başladı.

Onu hemen keserek sözünü bitirdim. "Mükemmel. En sevdiğim anılar, senin ya da benim ailemin oturma odasında kanepede kıvrılıp bu filme dalmış olduğumuz anlar."

Tripp'in yanakları hafifçe kızardı ve itiraf etti: "Benim de öyle. Beni sana sarılmana izin verdiğin o birkaç saat, kendimi senin en iyi arkadaşından daha fazlasıymışım, gerçek bir çiftmişiz gibi hayal ederdim. Çünkü kollarımda olduğunda her şey çok gerçekçi geliyordu. Bana sıkıca sarılır, kollarını belime dolardın ve başını göğsüme yaslardın. Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor musun diye hep merak ederdim. Senin için."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

Eli konsoldan uzanıp elimi tuttu. "Her zaman."

"Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bayılacağım sandım, senin kalbini duyamadım."

O başını sallayarak mırıldandı. "Geceleri uyumama yardımcı olan tek şey, o zamanlar sana verecek hiçbir şeyim olmadığını bilmek. Ve

senin üniversiteye gidip veterinerlik eğitimi alma şansını yakaladığın ve benim seni engellemekten endişelenmeme gerek kalmadığı."

Yüksek sesle burnumu çektim, sesi kabinin daracık içinde yankılandı. "Lütfen, ikimiz de biliyoruz ki sen kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşimden gelirdin."

"Muhtemelen haklısın."

"Ve baban kalp krizi geçirirdi," diye şaka yaptım, gülmekten kendimi tutamadan.

"Komik olduğunu düşünüyorsun, ama beni kulağımdan tutup eve sürükleyeceği kesin."

"Evet." Ben de ürperdim. "Anlıyorum."

Jett'i taklit ederek sesini kalınlaştırdı. "Bütün bunları sen bir kızın peşinden koşasın diye yapmadım. Erkek ol ve sorumluluklarını yerine getir. Bu ailenin geleceği sana bağlı." Sözlerini bitirdiğinde göğsü inip kalkıyordu ve parmakları benimkileri o kadar sıkı kavramıştı ki canım acıdı.

"Çiftliği devralmak konusunda endişeli misin?" Mülk çok büyüktü ve işler büyüydü. Her şeyi yolunda tutmak için ne kadar çok iş gerektiğini hayal bile edemiyordum.

Tripp homurdandı. "O zamana kadar yaşlı bir adam olacağım. Babamı, ölene kadar çalışmaktan daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

Jett ellili yaşlarının ortalarında; önünde hâlâ uzun yıllar vardı. Ama Tripp yetenekliydi ve tüm hayatını o çiftliği yönetmeyi öğrenerek geçirmişti.

"Emekli olup annenle birlikte altın yıllarının tadını çıkarmak istemez mi sence?"

Dudaklarını yana doğru bükerek Tripp bu fikri düşündü. "Bilmiyorum. Ailesine bakmanın önemini hep vurgulamıştır. Bunun bir kısmı babasını genç yaşta kaybetmesinden kaynaklanıyor olabilir, ama bence daha çok rodeo kariyerinin sona ermesi ve çiftlik sahibi olmak zorunda kalmasından kaynaklanıyor." Jett, bir sakatlık bu hayali sonsuza dek sona erdirmeden önce bronco binicisiydi. "Büyük evi inşa ederken tek odalı bir kulübede yaşadığımız o ilk yılları pek hatırlamıyorum, ama zorlu geçtiğini duydum. Ondan sonra da kolay olmadı, bizim şu anda yaptığımız işi yaparken, atları oradan oraya taşıırken, ekstra personel tutacak parası olmadığı için karısını ve çocuklarını evde bırakmak zorunda kalırken."

Kocam elimi bırakıp çenesinin altındaki sakalları okşadı. "Bence kontrolü elinden bırakırsa ne olacağı konusunda endişeli. Bunu söylemekten nefret ediyorum"

söylemekten nefret ediyorum, ama geri adım atmasının tek yolu, onu buna zorlayacak felaket bir olayın olması."

Tripp'in öngörüsü üzerimde bir endişe hissi uyandırdı. Randevumuzun heyecanı yerini kara bir havaya bırakmıştı, ama ben onun içini rahatlatmaya kararlıydım. "Öyle bir şey olursa hazırız, tamam mı? Ailenin mirasını yaşatacağız. Gelecek nesiller için yaptıkları fedakarlıkları onurlandıracağız."

"Evet." Tripp'in sesi kısılmıştı ve boğazı kalın bir yutkunmayla titriyordu.

Neyse ki, bilet gişesine varıp giriş ücretini ödediğimizde, gerginlik açılan pencereden dışarı sızdı.

Tripp, basılı bileti ön panele attı ve bana yumuşak bir gülümsemeyle döndü. "Kamyonetin arkasında rahatlamaya hazır mısın, tatlım?"

Tabii ki hazırdım.

Arka kapak aşağıya indirilmişti, botlarımız kenara atılmıştı ve biz beyaz battaniye ve yastıkların üzerinde, yıldızlarla dolu gökyüzünün altında kendi küçük aşk yuvamızda uzanmıştık. Bacağım Tripp'in bacaklarının üzerine atılmıştı, yüzüm omzunun kıvrımına gömülmüştü ve ikimiz arka cama yaslanmıştık.

Yüzlerce metre uzaktaki dev ekrandaki görüntülere uygun ses, monte edilmiş hoparlörlerden geliyordu ama buna gerçekten ihtiyacımız yoktu. Ezbere bildiğim replikleri fısıldayarak söyledim, Tripp saçlarımı okşarken ara sıra göğsünden kahkahalar sızıyordu. Arada sırada eli aşağıya doğru iniyor, avucunu bir iki saniye kalçama koyuyor, sonra tekrar ritmik hareketine devam ediyordu.

Kocamla birlikte olmanın verdiği rahatlık eşsizdi. Kolları bana sığınak gibiydi. Kolları beni sardığı sürece, bize hiçbir şey zarar veremezdi.

Elim onun atan kalbinin üzerinde duruyordu ve pozisyonumu değiştirip dizim onun kucağındaki büyüyen şişkinliğe değdiğinde, sabit ritmin hızlandığını fark edince sııttım.

Bu filmi ne kadar sevdiysem, Tripp'le sevişmeyi daha çok seviyordum. Geçtiğimiz ay boyunca, bu adamı her şekilde denedim, ama onu içimde hissetme arzusu

içimde hissetme arzusu hiç azalmadı. Aksine, her geçen gün daha da güçlendi, sanki iki vücudumuz birleştğinde ve ruhlarımız bir olduğunda ancak o zaman bütün olabiliyormuşum gibi.

Ellerinin üzerimde olduğu anları, beni nasıl parçaladığı anları hatırladıkça, omurgamdan bir titreme geçti.

Dikkatli olmaya programlanmış olan Tripp, başını kaldırıp bana bakmak için eğildi. "Üşüdün mü?"

Tanrım, hayır. Aslında ateşler içindeydim, ama çıplak kollarımın yüzeyinde tüylerim diken diken olduğu için bunu anlayamazdın.

"Al." Tripp, serbest koluyla yakındaki bir battaniyeyi tutup üzerimize çekerek belimize kadar örtmemizi sağladı.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Çenesinin altına bir öpücük kondurdum. O da kalçama hafifçe sıktı. "Tabii ki."

Cesaretimi toplayıp harekete geçmek için uğraşırken kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Tripp, son kez halka açık bir yerde oynadığımızda pek hoşuna gitmemişti, bu yüzden beni vazgeçirmeye çalışması muhtemeldi. Ama onu benim isteğime boyun eğmeye ikna etmek, heyecanın yarısıydı.

Tabii, bir de yakalanma düşüncesi. Diğer insanların duyabileceği bir mesafedeyken onun penisini içime alacağımı düşünmek bile beni titretmeye başlamıştı.

Elim yavaşça göğsünden aşağı kaydı, bir an durup karın kaslarının üzerinde yayıldı, dokunuşumla gerilmesini severek. Sonra ince pamuklu tişörtünün altına girdim, keskin kaslarını okşayarak oynadım, sıcak teni avucumu yakıyordu.

"Penny." Adım boğuk bir şekilde çıktı ve yüzümü boynuna gömdüm, boğazına öpücükler yağdırdım.

"Mmm?"

Adem elması dudaklarımın altında sallanıyordu. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Benim niyetimi çoktan anlamış olduğu için, istediğim şeyin etrafında dolanmayı bırakıp, kot pantolonunun sert kumaşı üzerinden sertleşmiş penisini kavradım. Dişlerini sıkarak keskin bir nefes aldı ve başı kamyonetin dışına düşerken sönük bir ses çıktı.

Fermuarının düşmesine dokunduğumda çelik gibi sert penisi seğirdi ve "Oral seks yok" diye boğuk bir sesle söyledi.

Bu isteğini memnuniyetle kabul ettim.

"Tamam, bebeğim."

Tripp'in kasları gevşedi, ama düğmeyi ilmeğin içinden geçirip fermuarı yıldırım hızıyla aşağı çekip sikini serbest bırakıp parmaklarımla sardığımda tekrar sertleşti.

Penisini sıktağımda boğazından boğuk bir ses çıktı. "Penny, dedin ki..."

"Ben oral seks yapmayacağımı söyledim. Zaten niyetim de o değildi."

"El ile yapmak da pek iyi değil." Penisini sertçe kavradığımda sertçe pompaladığımda, zaten sızan başını başparmağımla okşadığımda küfretti. "Sana kötü haberlerim var, tatlım."

Kendini kontrol etmeye çalışırken burun delikleri genişleyen Tripp, cesaretini toplayıp sordu, "Neymiş?"

"Seni derinlemesine sikmekten başka hiçbir şey beni tatmin etmez." Penisini bırakıp iki elimle kot pantolonunu ve külotunu aşağı çekmeye başladım.

Adam tartışmanın faydasını biliyordu, işimi kolaylaştırmak için kalçalarını kaldırdı. Ama yalnız olmadığımızı unutmadan, ereksiyonunu battaniyeyle örtmeye özen gösterdi.

Bu sabah kot pantolon yerine elbise giydiğim için kıyafetlerimi çıkarmama gerek yoktu. Ben onun kucağındayken, eteğim bacaklarımızın etrafında dalgalanıyordu, film keyfi yapanlar bu kamyonetin arkasında neler olup bittiğinden habersizdi.

Başımı kaldırıp çevredeki arabalara baktım. Tüm gözler ekrana dikilmişti, ben de battaniyenin altında hareket ederek Tripp'in üzerine çöktüm, sırtım ona dönük, yüzüm öne bakıyordu.

Bu şekilde diz çökmüşken, penisi örtülü amımı okşadı ve inlememek için dudağımı ısırdım. Bir saniye daha bekleyemeyerek, parmağımı külotuma takıp yana çekerek indim ve kığım onun sert, kaslı bacaklarına değene kadar alçaldım.

Gerilmeden nefes nefese kalarak göğsüne yaslandım. "Hadi küçük bir oyun oynayalım."

Tripp'in elleri kalçalarımı buldu, parmakları lezzetli bir şekilde içine gömüldü. Dudakları kulağıma değdi ve sordu, "Halka açık seks oyun olarak yetmiyor mu?"

Nefes nefese güldüm. "Bazıları için belki, ama benim için değil." Elimi geriye uzatıp saçlarına doladım, bu sırada şapkasını düşürdüm. Başımı çevirip, beni evreninin merkeziymişim gibi bakan yakışıklı kocama gözlerimi kilitledim.

sanki evrenin merkeziymişim gibi baktı. "Dayanıklılığını artırmak için çok çalışıyorsun, bunu denemek istiyorum."

Koyu renk kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı ama tek kelime etmedi.

"Bu filmi izlerken, sen sonunda kontrolünü kaybedip beni doldurana kadar, senin sakin içimdeyken kaç kez boşalabileceğimi görelim."

Bu öneriye nefesini tuttu. "Sana dokunabilir miyim?

Seni boşaltmama yardım edebilir miyim?"

Sırtımı kavrayarak, o benim kirpiklerimi kapatacak kadar mükemmel noktaya ulaşana kadar penetrasyon açısını değiştirdim. "Tanrım, evet."

"Bence bu iş yürür." Elleri eteğimin altına kaydđ ve parmakları yarıklarımdan geçip sikine değdiğinde tısladı.

Dudaklarına karşı alaycı bir şekilde, "Ne oldu, bebeğim? Zaten boşaldın mı?" dedim.

Serbest eliyle çenemi kavradı ve başımı öne doğru çevirdi.

Sonra avucunu aşağı kaydđrdı ve boğazımın önüne koydu. "Filmini izle, Lucky."

Parmakları klitorisime sertçe bastırıp, ona öğrettiğim gibi sıkı daireler çizerek ovuşturduğu anda, dişleri kulak mememe ısırınca nefesim kesildi. Sonra diğer elinin parmakları çenemin altındaki nabız noktasına bastırarak beynime giden oksijeni kesti — bu da, vücudumdan zevk almayı öğretirken ona öğrettiğim bir başka numaraydı.

Sadece bu hareket bile beni doruğa çıkardı, kalçalarım onun kucağında dönüyordu, bacaklarımın arasında biriken kıvılcımların tutuşup beni yakmasını istiyordum.

Zirveye yaklařtıķça kulaklarımda kan uğuldası da, onun alçak, kaba sesini duyabiliyordum. "Skoru tut. Benim sikimde otururken sana verdiğim her orgazmı saymanı istiyorum."

Lanet olsun.

Bu da nereden çıktı? Tripp'in böyle pis konuşacak biri olduğunu sanmıyordum. Ama bunu çok sevdim.

Vücudum o kadar sıkı kıvrılmıştı ki acı verici bir hale gelmişti, Tripp'in koluna yapıştım ve ona karşı direnerek boşalmak için çabaladım. Yaklaştığımı hissedenden parmakları hızını artırdı. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve ecstasy sinir sistemimi sararken ağzım sessiz bir çığlık için açıldı.

Titreyerek ve nefes nefese, dünyaya geri döndüm ve altımdaki güçlü vücuduna yığıldım.

"Bu gösteri herhangi bir filminden daha iyi." Tripp'in dudakları şakağıma değdi.

Nefes nefese bir mırıldanma dışında bir şey söyleyemedim. Gücsüz ve doygun, gözlerim kapalı, kocaman bir tatmin duygusuyla, gecenin geri kalanını burada yatarak, kocaman penisi içimdeyken, son tatmin anlarının tadını çıkarmak dışında hiçbir şey istemiyordum.

Ama en iyi arkadaşım beni bu kadar kolay bırakmayacaktı.

Kaygan parmakları cildimde bir heyecan izi bırakarak kalçamı kavradı. "Say, Lucky."

Yüzümü boynuna çevirip, "Yorgunum," diye mırıldanarak küçük bir inilti çıkardım. "Hayır. Bu oyunu sen başlattın, şimdi de bitireceksin."

"Emir veriyorsun."

"Hoşuna gitmedi gibi davranma." Kendinden emin bir sesle ekledi, "Sana skoru tutmanı söylediğimde, amın sikimi asla bırakmayacakmış gibi sıkıldığını hissettim."

Sanki emir almış gibi, o hain orospu onun sikini sıkı ve ikimizden de inlemeler çıktı.

Boğazımda duran avucum ağzımı kapatmak için kaydı. "Kendi başına sessiz kalamıyorsan, seni susturmak zorunda kalacağım." Cevap olarak çıkardığım inilti yeterince boğuk hale gelince, Tripp kulağıma gülerek fısıldadı. "Yaramaz kız."

Tanrım, öldüm de cennete mi geldim? Çünkü *bu lanet adam*.

Kahretsin, deneyimsizliği nedeniyle kendine gelmesi bir dakika sürmüş olabilir, ama sonunda ayaklarını yere basmış gibi görünüyordu ve bir switch olarak, bu hiç umurunda değildi. Kontrolü istediğimde bana geri vereceğini biliyordum, ama şu anda kontrolü ona vermekten çok hoşlanıyordum.

"Bir tane daha ister misin?" Ağzı kulak kepçemin kenarına değdi, sıcak nefesi yanağıma okşadı.

Son orgazmımdan sonra kalbim hala hızla atıyordu, ama yine de zayıf bir şekilde başımı salladım. Film hala devam ederken, saat ışıkların yanacağı anı gösteriyordu ve bize bakan herkes bu pozisyonda ne yaptığımızı anlayabilirdi.

"İşte benim kızım."

Evet, artık resmîydi. Ben erimiş bir su birikintisi haline gelmişim.

Ya da daha doğrusu, o sözler bacaklarımın arasından yeni bir heyecan dalgası yaydığı için artık bir su birikintisinin içinde oturuyordum.

Tripp'in göğsü sırtımda gümbürdüyordu, titreşimler meme uçlarımı acı verecek kadar sertleştiriyordu. "Bu gece *karımın* sevdiği

"

Masum bakire rolünü oynamayı tamamen bırakmıştı. Ne yaptığını ve bunun beni nasıl etkilediğini çok iyi biliyordu.

"Öp beni, sevgilim. Zevkinin sesini içime çekmeme izin ver."

Elini ağzımdan çekti ve ben çılgınca onun elini aradım. Dudaklarımız, tam da o anda birleşti, o beni kalçalarımından tuttu ve beni üzerinde hareket ettirmeye başladı.

Söz verdiği gibi, beni ne kadar hızlı çalıştırırca o kadar yüksek ve şiddetli çıkan sonsuz inlemelerimi yuttu. Beni kucağına çevirirken, şişmiş, aşırı duyarlı klitorisim her geçişinde onun penisinin tabanına sürtünüyordu, bu da beni inlemeye sevk ediyordu, zevk hem çok fazlaydı hem de yetersizdi. Sonra beni aşağı bastırdı ve içimde ve dışımda mükemmel noktayı bulacak kadar döndürdü. Ben onun etrafında kasılırken Tripp'in boğazına bağırarak çığlık attım, göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı, üzerimizdeki gece gökyüzünde bulunanlardan daha parlak yıldızlar.

Hâlâ dalgaların üzerindeyken Tripp dudaklarını ayırdı ve "Bir tane daha" diye dişlerini sıkarak söyledi.

Aklım başımdan gitmiş bir halde,

"Yapamam" diye nefes nefese söyledim.

"Yalancı" diye fısıldadı.

Elim ağzıma kapatıldı ve diğer el merhametsizce ıslak yarıklarımın arasına daldı. Homurdanarak acımasızca içime girdi ve klitorisime dokunduğu anda patladım, şiddetli titremeler başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılmadan önce vücudum bir anlığına kaskatı kesildi.

Ve yine de durmadı.

"Neredeyse geldik," diye dişlerini sıktı. "Dayan, bebeğim."

Dördüncü orgazm beni sararken, başka bir varlık boyutunda, üzerimizde bir yerde süzülüyordum. Sonunda Tripp kendini bıraktı ve omzumu ısırarak içimi sıcaklığıyla doldurdu.

Tamamen güçsüz, hayatımda hiç bu kadar tatmin olmamıştım.

Ağzım açıldı ve ciğerlerimi parçalayarak nefes aldım. Elbisem terden sırılsıklam olmuş, vücuduma yapışmıştı.

Isınmış tenim açık havada soğurken titredim ve Tripp battaniyeyi göğsüme kadar çekip kalın kollarıyla beni sardı.

Memnuniyetle iç çekerek, "Hayatımın en iyi ilk randevusu" dedi.

Bu onun ilk randevusu olduğu için gülerek, kollarının arasına daha da sokuldum. "Evet, benim de."

Her Şeyden çok, tüm "ilkleri" birlikte yaşamayı dilerdim, ama önümüzde daha pek çok ilk olduğunu bilmek de bir rahatlık veriyordu.
Sonsuza dek ufkun ötesinde, keŐfedilmeyi bekliyordu.

BÖLÜM 12

Tripp

GÜNÜME BAŞLAMANIN EN SEVDİĞİM YOLU, hayatımın aşkının bacaklarının arasında yüzümü gömmekti.

Yıllarca, kadınlarla fazlasıyla yatmış erkeklerle birlikte yatakhane de ya da rodeo pistinde takıldığım için, kadınların vajinasını yalamaktan bahsedildiğini duymuştum. Ama bunun ne kadar hoşuma gideceğini hiç fark etmemiştim.

Karımın dudaklarından dökülen inlemelere rağmen - lanet olsun, Penny'nin karım ve sonsuza kadar benim olduğuna hala inanamıyordum - bu cinsel eylemi ondan daha çok zevk aldığım çok gerçek bir ihtimal vardı.

Sikim kesinlikle zevk alıyordu. Çelik gibi sertleşmiş, Penny'ye zevk vermek için dilimi mükemmel noktaya yönlendirmek için saçlarımdan çekilirken yatağa girip çıkıyordu.

Siktir, beni aşağıda boğuyordu, ama tadı o kadar muhteşemdi ki, bana verdiği kadarını açgözlülükle içiyordum.

Penny yüzümü açık amına daha derine çekti. "Tripp. Bebeğim, geliyorum."

Bu benim işaretimdi. Ağırlığımı bir tarafa vererek iki parmağımı daha ekledim ve onu parçalamak için sihir gibi işe yarayan noktayı ararken parmaklarımı kıvırdım.

Nefesi kesildi, ardından boğazından bir inilti çıktı ve kalçaları o kadar çılginca sallandı ki burnum kanayacaktı.

Buldum.

İç duvarlarına sertçe bastırarak, dilimle o gizli inciye öfkeyle yalamaya devam ettim, benim oral saldırımın yoğunluğundan kaçmak için yataktan fırlayan kalçalarını yere bastırdım.

"Oh Tanrım." Nefes nefese bir iniltiyle bu kelimeler ağzından döküldü, ardından "Siktir. Siktir. Siktir." diye tekrarlamaya başladı.

Amcığı parmaklarımın etrafında titredi, sonra sıkıca kapandı ve sırtı kavislenince, bakışlarımı kaldırıp onun parçalanışını izledim. Soluk teni kızarmış, pembe meme uçları tavana doğru dikilmiş, güzel kızım odada yankılanan bir çığlık attı.

Titrek bacakları, orgazm dalgaları arasında onu yalarken başımı sıkıca sıktı. Bacakları gevşediğinde, ona toparlanacak bir dakika bile vermeden vücuduna tırmandım, penisini girişine hizladım ve içeri ittim.

Bir inilti duyuldu ve benim gözlerim geriye doğru yuvarlanırken, onun yeşil gözleri birden açıldı. Her içinden girdiğimde, kör edici beyaz sıcaklıkta bir zevk dalgası tüm vücudumu sarsıyordu.

Hemen hareket etme dürtüsü dayanılmaz hale geldi ve kalçalarımı salladım, omurgamdan şok dalgaları yayılırken ayak parmaklarım kıvrıldı.

Başımı eğip piercingli meme uçlarından birini dişlerimin arasına alıp emerek, "Harika hissettiriyorsun" diye mırıldandım.

Penny'nin başı yastıklara çarptı. "Bacaklarını omuzlarına al," diye nefes nefese söyledi.

Dizlerinin arkasını tutacak kadar geri çekildim ve bacaklarını, ayak tabanları kulaklarıma değecek şekilde hareket ettirdim. Sonra vücut ağırlığımı öne doğru bastırdım, böylece neredeyse ikiye katlandı; ben sabit hareketlerle ona girerken kalçaları yataktan kalktı.

"Çok derin." Boğuk sesi, uyarı olarak gerilmiş testislerime ulaştı.

Onun benimle birlikte boşalmasını istedim, hayır, buna ihtiyacım vardı ve onu çıldırtmak için ne söyleyeceğimi çok iyi biliyordum.

Orgazmın beni ele geçirmesine engel olmak için dişlerimi sıkarak, "Sana bunu vermek için derinlemesine girmem lazım" diye homurdandım.

Sıcak amcığı ipeksi bir mengene gibi etrafımı sıktı. Üreme kelimesinin tek kelimesi bile onu her zaman tahrik ederdi.

Hızı artırdım, vücutlarımız her çarpıştığında uyluklarım kıkına çarpıyordu.

"Kaç tane istiyorsun, Lucky? İki, üç, dört? Mükün olduğu kadar uzun süre seni güzelce hamile tutmamı ister misin?"

Güçlü darbelerimle onu yatakta yukarı doğru ittiğimde, başının yatağa çarpmasını önlemek için avuç içlerimi başlığına bastırdım ve o, "Evet! Tanrım, evet!" diye bağırdı.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ter cildimden damlıyordu. Ona sahip olduğum her şeyi verdim, sanki hayatın sırrı onun amının derinliklerinde saklıymış gibi ona daldım.

Kim bilir, belki de öyleydi. Sadece zaman gösterecekti.

Elektrik şokları omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve o, benim aletim şişmeye başlarken onu sıkıca kavradı, boşalmam bir kasırga gibi içimi parçaladı. Bu kuvvet ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve karım beni kurutana kadar kendimi tamamen tüketen zevke teslim ederken, gözümün önünden siyah noktalar dans etti.

Bir dakikalığına bilincimi kaybettiğimden eminim, çünkü kendime geldiğimde Penny'nin üzerinde ya da içinde değildim, yanımda yatıyordum ve o alnımdan nemli saçlarımı çekiyordu.

Yatağın üzerinde yanımda yatan bu muhteşem yaratığa hayranlıkla bakarak, "Nasıl daha da iyi olabiliyor?" diye düşündüm.

Penny'nin yüzünde gözlerine kadar uzanan kocaman bir gülümseme belirdi. "Çünkü aşkımız büyüyor. Her geçen gün daha da büyüyor ve daha da güzelleşiyor."

"Hmm." Dudaklarımın köşesi yukarı kıvrıldı. "Bunu sevdim."

"Güzel." Burnumun ucuna öptü. "Çünkü seni seviyorum."

Saçından bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. "Senden hoşlanmaktan daha fazlasını hissediyorum, Penny Sullivan."

Göğsüme gömülerek mırıldandı. "Seni hayatımdan daha çok seviyorum, Tripp." Kelimenin tam anlamıyla bir rüyada yaşıyorduk ve hiç uyanmak istemiyordum.

Tate'in bu akşam binmek için Sullivan'ın atını aldığını öğrendiğimde, midem acı bir düğüm gibi bağlandı ve o andan beri gevşemedi. Elbette, karımla flört ettiğinde sinirlenmişim, ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmezdi.

Babamın otuz yıl önce aldığı bir iş kararı sayesinde, tüm atlarımız Rampage'ın soyundan geliyordu. Rampage, onu o kadar kötü ezmişti ki, babam mahmuzlarını asmak zorunda kalmıştı. Bu yüzden, yarışlara çıkardığımız tüm atlar, en hafif tabirle, enerjikken, Thunder resmen vahşi bir hayvandı. Onun üzerinde kalan bir binici görmemiştim ve yere düştüklerinde manzara hiç de hoş değildi. Her hafta sonu rodeo koruma sporcularını zorluyordu.

Bu, onun yarışlarda ilk yılıydı ve bana kalsa, son yılı olacaktı. Yarışmaya devam etmesi çok tehlikeliydi.

Ve şimdi Tate onun sırtına binecekti.

İzleyebileceğimden emin değildim.

Penny gerginliğimi gidermek için başparmaklarını omuzlarıma bastırdı ama ben onu itekledim. "O lanet olası at birini öldürecek."

"O zaman onu yarıştan çek." Bunu çok basitmiş gibi söyledi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Evet, ve babama sözleşmeyi ihlal ettiğini ben mi söyleyeceğim?"

İç çekerek arenadan uzaklaşıp gözlerime baktı. "Başka seçenek var mı? Seni tanıyorum, Tripp. Biri ciddi şekilde yaralanırsa, ya da daha kötüsü, kendini suçlayacaksın. O yüzden sözleşmeyi siktir et. Babana kızmasını göğüslemek, vicdanın rahat ve arkadaşını güvende tutmuş olmanın bedeli olarak çok küçük bir bedel."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kollarım belimi sardı ve sıkılaştı, baskı ağır bir battaniye gibi rahatlatıcı bir etki yarattı ve zihnim sakinleşti.

Kararımı verdikten sonra, Penny'nin başına bir öpücük kondurdum. "Haklısın."

"Genelde haklıyım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Onun kollarından ayrıldığımda, parlak yeşil gözlerinde hayranlık gördüm ve göğsümde bir sıcaklık hissettim. Benimle gurur duyuyordu ve bu, yapmak üzere olduğum şeyin olası sonuçlarına dair tüm düşüncelerimin kaybolması için yeterliydi. Onun saygısı, babamınkinden daha önemliydi. Hiç şüphesiz, tartışmasız.

"Burada biraz yalnız kalabilir misin?"

Koluma hafifçe bastırdıktan sonra parmak uçlarına yükselerek dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Git hayat kurtar."

"Hemen dönerim." Bunun üzerine, etkinlik koordinatörünü aramak için adımlarımı hızlandırarak oradan ayrıldım.

Sahne alanı çılgınlık içindeydi; rodeo tam hızıyla devam ederken her yerde insanlar ve hayvanlar vardı. Ŗu anda arenada ip atma yarışması yapılıyordu, ama yakında vahŖi atlar da Ŗutlara sokulacaktı. Zamanım azalıyordu.

Hızla yükselen göğsüm, flanel gömleğimi terle ısıtırken, düğmelerin dayanıklılığını test ediyordu. Başımı sağı sola çevirerek, kalabalığın içinde Tate ve Thunder'ın biniciliğini durdurabilecek birini arıyordum.

Markalı kot gömlek giyen bir adam gördüğümde damarlarımdan rahatlama dalgası geçti. Ona el sallayarak durmasını işaret ettim ve nefesimi toparlamak için bir dakika dizlerimin üzerine çöküp ellerimi dizlerimin üzerine koydum. Sonra sordum: "Jerry'yi nerede bulabilirim?"

"Evet, varil yarışçılarının çeklerini kesmek için karavana gidiyordu." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti.

"TeŖekkürler." Arena'nın uzak tarafında bulunan ofis görevi gören karavana doğru neredeyse koşarak gittim.

Uyarı yapmadan kapıdan içeri daldığımda, masanın arkasında oturan rodeo sekreteri Ŗaşkın bir çığlık attı.

"Üzgünüm," diye nefes nefese söyledim. "Jerry ile konuşmam lazım."

Söz konusu adam kaşlarını kaldırdı. "Ne var da kapıyı çalmaya zahmet etmedin?"

"Thunder. Onu çekmem lazım," diye açıkladım.

Jerry'nin yüzünde endişe belirdi. "Yaralandı mı?"

"Hayır, ama..."

"O zaman sorun yok. Sırada bronçolar var. Değışiklik yapmak için çok geç. Yarışan adamlara haksızlık olur."

Dudaklarımdan inanamama dolu bir ses çıktı. "Ne adil değil biliyor musun? Bir atı değıştirmek 'uygunsuz' diye birinin ölmesine izin vermek."

Jerry gözlerini devirmekten zorlukla kendini alıkoydu. "Dramatik olma. Kimse ölmeyecek."

"Bunu garanti edebilir misin?" diye sordum meydan okurcasına. O sessizce dururken, kendi sorumun cevabını kendim verdim. "Hayır, edemezsin. Bu yüzden her binici, arenada ölüm veya sakatlık durumunda seni sorumlu tutmayacak bir feragatname imzalıyor."

Kollarını göğsünde kavuŖturarak geri adım atmadı. "O adamlar risklerin farkında. Yine de yarışmaya karar verdiler."

"Ölmek istedikleri tartışma konusu değil. O benim hayvanım ve onu çekmenizi istiyorum. Hemen."

"Dinle, evlat." Ooh, küçümseyen ses tonuna o kadar sertçe dişlerimi sıktım ki, bir azı dişimin kırıldığını duydum. "Bu gece kafana kim böcek soktu bilmiyorum, ama dışarıda gösteri için para ödeyen bir sürü insan var ve ben onlara bunu vereceğim."

Arkasındaki pencereyi işaret ettim. "Haklısın. Bir kalabalık var. Tribünlerde çocuklu aileler var. Küçük çocukları senin arenanda bir adamın ezilerek öldürüldüğünü gördükten sonra, gelecek yıl tekrar gelme olasılıkları ne kadar sence?"

Jerry içinden küfretti. "Tamam. Ağillara telefon edip Thunder'ı yedeklerden biriyle değiştirmelerini söyleyeceğim."

Elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı, ama numarayı çevirmeye fırsat bulamadan dışarıdan gürültülü tezahürat sesleri duyuldu.

Karavandaki üçümüz de pencereye döndük ve kalbim ağzıma geldi. Tartışarak çok zaman kaybetmiştik ve şimdi Tate, Thunder'ın sırtında, kemikleri kırılmış bir bez bebek gibi şiddetle savruluyordu. Lanet olası at, binicisini sarsmak için arka ayaklarını o kadar yükseğe kaldırdı ki, neredeyse dik duruyordu.

Çoğu insan için sekiz saniye göz açıp kapayıncaya kadar geçer, ama o anda, arkadaşımın parlak bir toka ve önemsiz bir ödül için hayatını tehlikeye attığını izlerken, sanki sonsuzluk kadar uzun sürdü. Hepsi şöhret uğruna.

Gözlerim zamanlayıcıya kaydı. Zamanlayıcı durup zil sesi çaldığında, rahatlama hissiyle kendimi masanın kenarına tutarak düşmemek için direndim.

Kahretsin, bu yarış hayatımdan on yıl aldı, ama sonunda bitti.

Tate toprağa ayakları üzerinde indi ve koşmaya başladı, çiti tırmanmaya başladı. Diğer tarafa güvenli bir şekilde geçtikten sonra, gözlerini tahtaya dikip jürinin puanlarını bekledi. Benim görüş alanımın dışındaydı, ama Tate şapkasını havaya fırlatıp başını geriye atıp bağırmak için boğazını çalıştırdığında, yarışmayı kazandığını anladım.

Karavandan sendeleyerek dışarı çıktım ve başımı sallayarak alaycı bir kahkaha attım. Thunder'ın bu yolculuğu sevmiş olmasını umuyordum - gerçi pek sanmıyordum - çünkü bu onun son yolculuğu olacaktı. O pislik elli üzerinden kırk sekiz puan almıştı. Bunu Tate'in kırk dördüne eklediğinde, ikisinin toplamı doksan iki oluyordu. En yakınları seksenlerin ortalarındaydı.

Penny'nin yanına döndüğümde, geniş gözleri sorgulayıcı bir şekilde benimkilere bakıyordu.

"Onu kapıdan çıkardıklarında hâlâ benim için savunuyordun."

Avucunu kalbimin üzerine koydu. "İyi misin?" Yutkunarak başımı salladım ve sertçe "Evet" dedim.

"İyi." Ayağa fırladı. "Çünkü o yolculuk hakkında konuşmam lazım.

Hiç böyle bir şey görmedim!"

Tanrı korusun, bir daha asla görmesin.

Tate'in kemer kazanma performansına karım kadar heyecanlanmamış bir şekilde, onaylayarak homurdandım.

"Sully!"

Dedim ya.

Penny, hiç olmaması gereken bir yolculuktan herkesin keyif almasına sinirlenmemeye çalışırken gülümsemesini zorla bastırdı.

Arkamı döndüğümde, Tate'in gülümsemesi o kadar genişlemişti ki, dişlerinin her birini kolayca sayabiliyordum. Adrenalinle titreyerek yaklaşırken, "Ne atın var be adam! Hayatım gözümün önünden geçti, ama lanet olsun, ne heyecan! Bu heyecandan kurtulmak haftalar alacak, ama hiç aldırıyorum" diye bağırdı.

Penny kolunu belime doladı ve kendini bana yasladı. "Tebrikler, Tate. Cılgın bir sürüş oldu."

Adam karıma şapkasını kaldırarak selam verdi. "Teşekkürler, hanımefendi."

Yüzünü omzuma dayayan karım kıkırdadı. "Bana hanımefendi dedi."

Stresli bir günün ardından, kahkahası göğsümü sıkıştıran kelepçeyi gevşetti. Ağzımı kulağına yaklaştırıp alaycı bir şekilde sordum, "Hoşuna gitti mi?"

Gözleri parlayarak bana baktı ve mırıldandı. "Evet, ama yatakta da kullanırsan, aklıma sadece Tate'in yüzü gelir."

Kıçına hafifçe vurdum, o da bana doğru sıçradı.

"Şey," dedi Tate, garip bir şekilde, ve bu benim dikkatimi Penny'den uzaklaştırdı. "Sen ve eşin bu akşam kutlama içkisi içmek ister misiniz diye soracaktım, ama başka planlarınız varsa..." Sevişmekte hiçbir sorunu olmayan bir adam için, o arabadan sağ salım çıkmakla kalmayıp şampiyon olarak çıkmış olmasını kutlamak yerine karımı becermek istediğim iması yüzüne kızarttı.

Elimi onun arka cebine kaydırarak, hayatımın hayali olan kadına danıştım. "Ne dersin, hayatım? Bara girer girmez, kemerli tavşanların etrafını saracağı bu genç silahşörlerle takılmak ister misin?"

Penny gülerek geri çekildi. "Gençler mi? Sanki biz yaşlılarmışız gibi konuşuyorsun."

Sırıtmayı zorla bastırdım. Hala yılın o üç ayında, ona yaşlı olduğunu söyleyerek alay edebileceğim zamandı. Elimi göğsüme koyarak cevap verdim, "Ben değilim ama sen biraz yaşılanıyorsun tatlım." Bileğimde olmayan bir saati kontrol ediyormuş gibi yaptım ve dişlerimin arasından hava çektim. "Biliyor musun? Yatma vaktin çoktan geçti. Belki de gitsek iyi olur."

Gözlerini kısarak, Tate'e doğru yürürken bana kalçasıyla çarptı ve benim izlediğimi bildiği için kalçalarını ekstra salladı. Şapkasının kenarını parmaklarıyla okşayarak, omzunun üzerinden saf bir yaramazlık dolu bir bakış attı. "Şapkan çok güzelmiş, Tate. Ödünç alabilir miyim?"

Zavallı çocuk, onun cesur isteği karşısında ağzı açık kaldı ve o kadar şaşırdı ki, kız şapkeyi kafasından kaldırdığında bile donakaldı.

Sadece üç adım attım ve kolumu beline doladım, onu göğsüme çekerek kendime doğru çektim. "Bunun cezasını çekeceksin, biliyorsun," diye kulağına fısıldadım.

"Buna güveniyorum, kovboy." Kıçını benim kasıklarımına sürtünerek, sikimi canlandırdı.

Tate bir dakika boyunca bize bakıp gözlerini kırptıktan sonra boğazını temizledi. "Evet, orada görüşürüz?"

"Atları hallettikten sonra," diye onayladım.

"Evet." Topuklarını döndü ve aceleyle uzaklaştı, muhtemelen bıçakla kesilebilecek kadar yoğunlaşan cinsel gerilimi hissediyordu.

"Ah, onu korkuttun," dedi Penny somurtkan bir sesle.

Gökyüzüne bakarak alaycı bir kahkaha attım. "Tabii, çünkü *ben* uygunsuz davranıyordum gibi."

Başını çevirerek, bana parıldayan gözlerini gösterdi. "Ne yapacaksın?"

Dişlerimi boynunun yumuşak etine geçirdim. "Kamyon. Hemen."

Sesindeki meydan okuma beni bitirdi. "Bana zorla yaptıramazsın."

Onun çığlıkları, tutuşumu değiştirip onu kamyonetimin park ettiği yere doğru sürüklerken kulağıma en tatlı müzik gibi geldi.

BÖLÜM 13

Tripp

Karısının kalabalık bir odaya girerken, bacaklarının arasından senin meninin aktığını bilmek kadar tatmin edici bir şey yoktur. Dördüncü parmağına takılı altın yüzükten öte, o benimdi. Ve attığı her adımda, bu gerçeği hatırlıyordu.

Tate'in takıldığı ekip arka tarafta bir masa ayırmıştı ve şimdiden o ve arkadaşları kadınları kucaklarına oturtmuştu.

Declan koltuğuna yaslandı ve alçak bir ısıklık çaldı. "Lanet olsun, bu gece çılgın bir gezintiye çıkan tek kişi Tate değilmiş galiba." Penny'nin saçları, az önce seviştiğini açıkça ele veriyordu.

Güzel kızımın başı geriye doğru eğildi ve boğuk bir kahkaha attı. "Sadece o da değil, beni kirli kirli bıraktı."

Dört çift geniş göz, onun yüzünden benimkine kaydı. Onlara kendini beğenmiş bir gülümseme ve omuz silkmeye karşılık verdim.

"Lanet olsun, Sully, bunu nereden buldun?" Patton, ateşli, ağzı bozuk bir kadını tavladığım için beni kişisel kahramanıymışım gibi baktı.

Penny göğsüme vurdu. "Oh, biz çok eskiden tanışıyoruz. O kadar eskiden ki, birlikte banyo yapardık." Arkadaşlarımıza göz kırptı ve onlar kahkahalara boğuldu.

"Birlikte banyo yapmak artık çok daha eğlenceli," diye katıldım.

Tate, Bryce'ı dirseklerle iterek kenara çekilmesini işaret etti, ama sadece birimizin sığabileceği kadar yer vardı, bu yüzden kötü karım kışını en sevdiği yere, yani benim kucağıma oturdu ve beni tekrar sertleştirmek için yeterince kıvrılmaya özen gösterdi.

en sevdiği yere, yani kucağıma oturdu ve beni tekrar sertleştirmek için yeterince kıvrıldı.

Penny, çocukluğumuzdan çılgın hikayeler anlatarak grubu eğlendirirken, ön cebimde telefonum titredi. Onu öne doğru iterek cep telefonumu çıkardım. Arayanın kim olduğunu görünce - babam - yan düğmeye basarak aramayı reddettim ve telefonu masanın üzerine yüzüstü bıraktım. Jerry, Thunder'ı çekmek istediğimi ona anlatmıştı ve babam çok kızmıştı.

Babam yarın bana azar azar okuyabilirdi. Bu gece, kız arkadaşım ve arkadaşlarımla eğlenmek için planlarım vardı.

"Onlar senin." Tate başını iki dolu bira bardağına doğru eğdi.

"Ne tatlısın," dedi Penny, bardağı dudaklarına götürüp yudumladı.

Duyulmasın diye kulağına yaklaşarak sordum, "Ne zamandan beri bira içiyorsun?"

Kucağımda kıvrılarak sessizce tısladı. "Oğlan kazanmış, bana içki ısmarladı, tabii ki içeceğim."

"Anlaşıldı." Gömleğinin yukarı sıyrıldığı belindeki derisini okşadım. "Tadı nasıl?"

Burnunu kırıştırarak dilini çıkardı. "Berbat."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "Tatlı bir şey getireyim de tadını alabilirsin?"

Öne dönerek sırtını göğsüme yasladı ve içini çekti. "Belki sonra. Şu anda burada rahatım."

Declan bir çeyreklik çıkardı ve erkekler kızlara karşı eller yukarı, eller aşağı oynayacağına karar verince rodeo sohbeti bir kenara kaldı. Takımlar için oturmak üzere ek sandalyeler getirilmesi gerekti, ama bayanlar yerlerine yerleşince Dec madeni parayı karıma uzattı.

Yüzüklerini çıkarıp avucuma koydu. "Bunları benim için tut, bebeğim. Uzun sürmez."

Patton dirseğiyle bana dürttü. "Ooh, kendini beğenmiş. Hoşuma gitti."

İçimden inledim. Adam, iltifatının onu istemedi nasıl tuzağa düşürdüğünün farkında değildi.

"Oh, tatlım." Genç arkadaşımıza şekerli bir gülümseme attı. "Ben sadece seksi sevmiyorum. Bayılıyorum."

Diğer erkekler gürültülü bir koro halinde bağırmaya başladı.

Bryce masaya vurdu. "Lanet olsun, biz de atların vahşı olduğunu sanıyorduk. Sully'nin karısı onları geçiyor galiba."

Penny ona göz kırptı. "Bu buzdağının görünen kısmı."

"Şaka yapmıyor." Bu sözler içimden fısıldandı.

"Oynuyor muyuz, oynamıyor muyuz?" Tate, bizi konuya geri döndürmek için seslendi.

Penny, masanın diğer ucundan gözlerimi yakaladı ve başparmağını Tate'e doğru çevirerek gülümsedi. "Bu adama bak, bu gece iki kez kazanabileceğini sanıyor."

"Nazik ol, Lucky," diye uyardım.

Kirpiklerini kırıştıtarak sahte bir masumiyet havası yarattı. "Kim, ben mi?"

Ben hep nazik davranırım."

Bir sonraki yorumumu gruba yönelterek, "Henüz fark etmemiş olanlar için söyleyeyim, karım çok rekabetçidir." dedim.

"Hadi bakalım." Tate çenesini kaldırarak meydan okumayı kabul etti.

"Ellerinizi indirin, kızlar."

Kadınlar ellerini masanın altına sakladılar ve ben, hangilerinin aldatmaca hangilerinin aktif olarak çeyreği geçirdiğini anlamak için, görünen bileklerinin hareketlerine gözlerimi diktim.

"Tamam. Eller yukarı!"

Beş kadın da kapalı yumruklarını görebileceğim şekilde kaldırdı. "Eller aşağı."

Yıldırım hızıyla avuç içleri masaya çarptı. Madeni paranın sert yüzeye çarpmasıyla çıkan metalik ses, yakındaki hoparlörden çalan country müziğinin sesini neredeyse bastırdı.

Bryce, uzak köşedeki kıvılcı saçlı kadına şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Buradan geldiğini duydum."

"Emin misin?" diye sordu Declan.

Bryce'ın kendinden emin tavrı sarsıldı.

"Belki?" Tate inledi. "Siktir et. Tracy, kaldır."

Kıvılcı saçlı kız itaat etti ve masadan iki elini de kaldırarak altında hiçbir şey olmadığını gösterdi.

Penny alaycı bir şekilde sırıttı, "Ah, ne yazık."

"Henüz kazanmadın." Tate'in sesinde sinirlilik belirdi. Kızım erkeklerin sinirine dokunmakta ustaydı.

"Ellerini indir." Arkadaşım dişlerini gıcırdatmakla meşgul olduğu için oyunun komutlarını ben devraldım. Etrafımız rakiplerle çevrili bir masadaydık. Kimse kaybetmeyi hoş karşılamayacaktı.

Daha önce olduğu gibi, çeyreği masanın altına sakladılar. Bu sefer nerede olduğunu bilmiyorduk çünkü ellerini çekmeden önce kimin elinde olduğunu görmemiştik.

"Eller yukarı."

Yumruklarını kaldırıp benim işaretimi beklediler. "Eller aşağı."

Ellerini düz bir şekilde vurdukları anda keskin bir çatlama sesi yankılandı. Bu sese, küçük, boğuk bir tıkırtı eşlik etti.

Karım dudaklarını içe doğru çekerek glmsememeye çalıştı. Declan onun bu hareketini fark etti, karımın yönünü işaret ederek bağırdı: "Penny yakaladı!"

Onun bilmediği şey, en iyi arkadaşımın aldatma ustası olduğuydu. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapardı ve çoğu zaman bu, oyunu oynamak yerine rakibini oynamak anlamına gelirdi.

Onunla bir ömür boyu karşı karşıya oynadıktan sonra, tüm ipuçlarını öğrenmiştim. Gözlerindeki işıltıya bir bakış, blöf yaptığını, gerçekte çeyreği kimin elinde olduğunu gizlemek için kendini suçlu göstermeye çalıştığını anlamamı sağlıyordu.

Çocukları uyarmak ve onun zafer anını izlemeyi riske atmak mı? Hayatta olmaz.

"Bir şey mi saklıyorsun, tatlım?" Bakışlarım kısa bir süre onun düz ellerine kaydı.

Omzunu kaldırdı. "Bekleyip göreceksin."

"Penny. Eminim." Declan'ın sesi ikna ediciydi. Onun için neredeyse üzüldüm çünkü daha fazla yanılmış olamazdı.

Tate, dudakları titreyene kadar derin bir nefes verdi, bu da onun pek ikna olmadığını gösteriyordu. Parmaklarını kıvrarak emretti, "Elinde ne var göster bize Bayan Sullivan."

Kadın iki elini kaldırdı, parmaklarını oynatarak "Bir dahaki sefere şansınız yaver gider, çocuklar" dedi.

Erkekler yenilgiyi kabul ederek inlediler ve kaybettikleri için kendilerini cezalandırmak için biralarını alıp bir dikişte içtiler. Benimkisi ağzıma gelmişti ki Penny sandalyesinden kalkıp elini omzuma koydu.

"şimdi izin verirseniz, kocamı dans pistinde itip kakarak galibiyetimi kutlayacağım."

İşte bu yüzden onun kazanmasına "izin vermekte" hiç sorun yaşamamıştım. Çünkü gecenin geri kalanında onun kutlamasının meyvelerini ben toplayacaktım.

"Bekle." Patton, Penny'nin vücudunun benimkine yaslanarak müziğin ritmine göre sallanmaya hazır bir şekilde ayağa kalktığımda, şaşkınlıkla bize baktı. "Sen onun *seni* itip kakacağını mı demek istedin?"

Bir elim onun eliyle dolanmışken, diğer elimle biramı kaldırdım ve bardağı masaya koymadan önce kalanını bir dikişte içtim. "Hanımefendiyi duydun."

Dört çift çene düştü, itirafım onları sessizliğe boğdu. Karım beni elinde tutuyordu ve ben de onun beni istediği yere götürmesine izin verecektim.

Penny, dans pistine adım atarken yüzünü omzuma dayayarak kıkırdamasını sakladı.

Onu kollarıma aldım. "Ne bu kadar komik?"

O kadar çok güldü ki, burnundan ses çıktı. "Yüzlerini gördün mü?"

Başının üstüne mırıldanarak, "Nasıl olduğunu bilirsin.

Onlar, erkek olmalarını söyleyen bir dünyada yaşıyorlar. Bir kadının, özellikle yatak odasında, kontrolü ele alması fikri? Muhtemelen bu geceye kadar hiç düşünmedikleri bir şey."

Bana bakarak dudak köşesini ısırdı. "Gerçekten sorun olmaz mı? Fazla değil miyim?"

"Şanslısın," diye fısıldadım, bir elimi kaldırıp yüzünün yanını avuçladım. "Tam da ihtiyacım olan şeysin. Yemin ederim, sanki Tanrı seni benim için yaratmış gibi."

"Üç ay benden büyük olduğumu düşünürsek, seni benim için yaratmış demek istemedin mi?"

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Oh, şimdi de bunu mu söylüyorsun?" Gözlerini devirdi ve "Sadece bu seferlik" diye mırıldandı.

Başımı eğip dudaklarımla dudaklarına dokundum ve konuştum. "Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamıyorum. Ben hep yaşlı kadınları seksi bulmuşumdur."

Tek kaşını kaldırdı. "*Kadınlar mı?*"

"Kadın. Tekil," diye açıklayarak dudaklarını yakaladım ve dilimi içine soktum.

Onun inlemesini yutarken, şapkamı alıp başına takmasını zar zor fark ettim. Lanet olsun, bu hareketi geleneksel olarak tersi olması gereken bir şekilde, bana sahip olduğunu gösterme hareketine çevirmişti. Ama biz, hiç olmayan bir flört dönemi ve saatler süren nişanlılık döneminin ardından kaçarak evlendiğimiz, ömür boyu sürecek ilişkimiz boyunca gelenekleri çoktan çiğnemiştik, bu yüzden bu da olağan bir şeydi.

Hayatım ona aitti, istediği gibi yapabilirdi, yeter ki ben onun yanında olma ayrıcalığına sahip olabilsem, ona benim diyebilsem.

Müzik arasında bir boğaz temizleme sesi bizi birbirimizden ayırdı, nefes nefese kalmış bir şekilde alınlarımız birbirine değdi.

"Böldüğüm için üzgünüm."

Tabii ki Tate'di. Muhtemelen kızların zaferinde benim rolümü anlamış ve intikam almak için bizim aramı bozmaya çalışıyordu. Zavallı adam bunun anlamsız olduğunu bilmiyordu. Hayatta en azgın kadınla evliydim ve motel odamıza döndüğümüz anda sevişmeyeceğimiz ihtimal yoktu. Kahretsin, o öpücükten sonra o kadar bile dayanamayacağımıza bahse girerdim.

"Ne var?" Ona bakmadım bile, barın neon ışıkları altında güzelce kızaran karımın görüntüsüne dalmıştım.

"Telefonun çalışıyor dostum. Biri sana ulaşmaya çalışıyor galiba."

Eh, ereksiyonum da gitti.

Babamın sabahı bekleyemeden beni azarlayacağına neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Ellerimi Penny'nin vücudundan çekip çeneme sürdüm. En iyisi bunu halletmekti, yoksa gecemin geri kalanını mahvedecekti.

Cep telefonumu bıraktığım masaya ulaşana kadar kalabalığın arasından geçtim. Telefonu kaparak, cevapsız aramaların ve mesajların sayısına bakınca hemen kaşlarımı çattım. Kilit ekranımda en az bir düzine mesaj vardı ve hepsi babamdan gelmemişti.

Penny omzuma elini koyarak önüme geçti. "Kim?"

Mesajları gözden geçirdikten sonra gözlerimi ona çevirdim. "Gerçek dünya. Eve gitmeliyiz."

Saklanma yerimizdeki balayımız sona ermişti.

BÖLÜM 14

Penny

REAGAN BLAZE, gördüğüm en güzel bebektir. Kollarımın arasına verildiği anda ona takıntılı oldum.

Saç rengi babasına benziyordu, başının üstünde koyu renkli bir saç tutamı vardı, ama gözlerini kimden alacağı henüz belli değildi. Uyanırken gördüğüm kadarıyla, tüm yeni doğan bebeklerde olduğu gibi süt rengi griydi, bu yüzden Aspen'inki gibi mavi mi, yoksa Mac'inki gibi kahverengi mi olacağını öğrenmemiz için biraz zaman geçmesi gerekecekti.

Küçük mucizeye bakarken zaman durdu. Pembe gül goncası dudakları büzülmüştü, tatlı bebek rüyaları görürken her nefes alışında göğsü hafifçe yükseliyordu.

"O mükemmel." Hayranlıkla parmağımı yanağının yumuşak derisinde gezdirdim.

"Tabii ki öyle. Onu ben yaptım." Mac'in sesindeki gurur bastırılamıyordu.

Gözlerimi derin uykuda olan tatlı kızdan ayırıp ona gülümsedim. "İyi iş çıkardın."

Aspen, kırgın bir şekilde homurdandı. "O mu iyi iş çıkardı? Onun kavun kafasını vajinamdan çıkaran benim, hatırlatmam mı gerekiyor?"

Tripp yanımda rahatsız bir şekilde kıpırdadı, ama Mac onun rahatsızlığından tamamen habersizdi ve karısıyla ilgilenmeyi tercih etti.

"Merak etme, tatlım." Kafasının üstüne bir öpücük kondurdu. "Eğer biri kızımızı dünyaya getirmek için vajinanın yaptığı fedakarlıkları unutursa, onları düzeltmek için fotoğraflar var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Aspen'in yaşadıklarına sempati duyarak amım sızladı.

Fısıltıyla Tripp'e sordum, "Az önce 'doğumu'nun *fotoğraflarını* çektiğini mi söyledi?" Yutkundum.

Zavallı adam titredi. "Düşünmemeye çalışıyorum, bebeğim."

Mac'in fotoğraflarını görmeden bile, olayla ilgili hayalim korkunç derecede canlıydı.

Hayvanların doğumlarına düzenli olarak yardım ettiğimi düşünürsek, bunun beni etkilemeyeceğini düşünebilirsiniz, ama ben duygularımı bölümlere ayırmakta ustaydım. O ana kadar, insan doğumunun ne kadar korkunç ve acı verici olabileceğini kafamdan uzak tutabilmişim.

Mac ve Aspen'in konuşmalarını duymazdan gelerek kocama yaslandım. "Onu tutmak ister misin, Tripp amca?"

Çenesini omzuma dayadı ve yeğenimize baktı. "Belki sonra. Uyuyan meleği uyandırmak istemem."

"İyi o zaman. Zaten sadece naziklik yapıyordum." Sesimi fısıltıya indirerek sordum, "Sence şimdi, onu eve götüreceğimizi ailesine söylemek için uygun bir zaman mı?"

"Hey!" Kollarımdaki bebek, babasının yüksek sesinden irkildi ve gözleri bir anlığına açıldıktan sonra tekrar kapandı. "Onu alamazsınız. Bebek istiyorsanız, kendiniz yapın. Madem evlisiniz."

Rodeo turlarında bir balonun içinde yaşadığımızı ve eve dönmenin bu balonu patlatacağını inkar edemezdik. Reagan bir anlık dikkatimizi dağıtmıştı, ama Mac'in sözleri, artık yaptığımızın hesabını vermek zorunda kalacağımızı hatırlattı.

"Babamın ağzını kapalı tutacağına ne oldu?" Tripp'in homurtusu, babasına yönelik bir kızgınlıkla doluydu. Sullivan Çiftliği'ne döndüğümüzde ilk durağımızın Blaze evi olması hiç de şaşırtıcı değildi.

"Babam tek kelime bile etmedi." Aspen, küçük kardeşini azarlamadan önce gerçeği açıkladı. "O her zaman düşmanımız değil."

Tripp, babasıyla çok farklı bir ilişkisi olduğu için itiraz etti.

"Uykusuz olabiliriz, ama siz ikiniz içeri girdiğiniz anda o alyansları fark ettik," diye açıkladı.

Gözlerimi Reagan'dan ayırmadan, yanaklarımın altında ateşli bir cehennem yükseldi. Tripp ile evlendiğim için utanmıyor ya da mahcup hissetmiyordum, ama toplumun yargısına maruz kalmak istemiyordum.

Kaçışımız büyük yankı uyandırmıştı. Geri döndüğümüzü ve evlendiğimizi öğrenenler, ilişkimizle ilgili dedikoduları yeniden alevlendirecekti. En son istediğim şey, Sullivan adının benim yüzümden lekelenmesiydi.

"Dürüst olmak gerekirse, evlenmek için zaman kaybetmemenize hiç şaşırmadım. Hayatınız boyunca birbirinizle çıktınız, ikiniz de bunun farkında değildiniz, bu yüzden kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı yoktu."

Onun zekice değerlendirmesine dudaklarımdan bir gülümseme sızdı ve Tripp'e döndüm. "Kız kardeşin akıllı bir kadın."

Aspen'in sesinde karışıklık vardı. "Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

Tripp'in göğsü kahkahayla titredi. "İnan ya da inanma, Penny bana evlenme teklif ettiğinde tam olarak bu mantığı kullanmıştı."

"Tamam, Penny." Mac onaylayarak yavaşça başını salladı. "İstedığinin peşinden giden bir kadına saygı duymak lazım."

"Anladım." Başımı Tripp'in omzuna yasladım ve içime huzur doldu.

Aspen kocasının yanına yaslandı. "Vay canına, ne kadar da tatlılar."

Mac, beni ve Tripp'i işaret etti. "Bunu ben yaptım, biliyor musun?" diye gururla ilan etti.

Aspen boynunu uzatıp ona baktı. "Neyi yaptın?"

"Onları bir araya getirdim."

Yüksek bir burun sesi duyuldu ve Aspen elini burnuna kapattı. "Üzgünüm, ama bu şimdiye kadar söylediğin en saçma şey olabilir. Ve bu konuda ciddi bir rekabet var."

"Ne? Ben yaptım!" Mac ısrar etti ve karısından uzaklaştı.

"Hayatım." Karısı, elini onun koluna koydu. "Onların onlarca yıllık bir geçmişi var. Senin yaptığın hiçbir şeyin bununla rekabet edebileceğini sanmıyorum."

Yalvaran gözlerle Tripp'e baktı, "Söyle ona."

"Kocanın aklını kaçırmasını izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, Snowcap, onun da bunda payı var," diye itiraf etti Tripp.

Aspen'in kaşları alınına kadar kalktı. "Ciddi misin? Bunca yıl sonra, sonunda seni harekete geçiren *Mac* mi oldu?"

Mac, aşağılanmış hissederek alaycı bir şekilde güldü. "Neden bu fikri bu kadar saçma buluyorsun, anlamıyorum. Tucker ve Bex'in yeniden bir araya gelmesine de ben yardım ettim. Kaderinde birbirine ait çiftleri bir araya getirme konusunda başarılı bir geçmişim var, bilmeni isterim."

Kader. Bu hoşuma gitti. Bizi mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Adamın cevap vermesine izin verecek misin, yoksa kendi borunu mu öveceksin?"

"Bu bir seçenek bile değil. Çünkü *açıkçası*, bu grubu bir arada tutan yapıştırıcı olduğumu açıklamaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Kahkahayı bastırmak için ciğerlerim yanıyordu. Mac'i izlemek bazen televizyon izlemekten daha eğlenceliydi.

Aspen burnunun köprüsünü sıkıştırarak derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi. "Tanrı aşkına, Tripp. Beni bu ızdıraptan kurtar."

Tripp kız kardeşinin isteğini kabul etti. "O sabah Kansas'a gelip eve dönmemi istemiş olması için ona hak veriyorum." Mac itiraz etmek için ağzını açtı, ama Tripp'in ona attığı bakış onu susturdu. "Ama geri dönmemin tek sebebi veda etmektir."

Şu anda özgürce paylaşabildiğimiz aşkı kaçırmaya ne kadar yaklaştığımızı düşününce nefesim kesildi ve gözlerim yaşlarla doldu.

Yumuşak hıçkırıklarımı duyunca Tripp çenemi kavradı ve yüzümü çevirerek o güzel mavi gözlerinde parılayan sevgisinin derinliğini görebilmemi sağladı. "İstememiştin, ama başka seçeneğim olmadığını düşündüm. Sonra papaz itiraz olup olmadığını sordu ve benim tepkim içgüdüsel oldu. Ne olduğunu anlamadan sözler ağzımdan çıkmıştı."

Gözlerimi hızla kırpmam, yanağımdan akan gözyaşlarını durdurmaya yetmedi.

Elyazmasıyla ıslaklığı sildi ve o adamın ruhuma seslendiğine yemin edebilirim: "Ve pişman değilim. Hiç pişman değilim."

O anı bozan hıçkırık benim değildi ve ikimiz de Aspen'e döndük. Mac onu sıkıca sararak teselli ederken, Aspen açıkça ağlıyordu, vücudu titriyordu.

"Ben iyiyim." O, endişelenmememiz için elini salladı. "Aptal hormonlar yüzünden her şeye ağlıyorum."

Sesi kalınlaşan Mac, kendi gözünün köşesinde biriken nemi sildi. "Evet. Ben de."

Onları duygusal oldukları için suçlayamazdım. Sanki en sevdiğim masal canlanmıştı.

Bu hikayede ise, prensim kovboy çizmeleri giyiyordu ve benim evim olan çiftlikte çalışıyordu. Ve ben onu, şık takım elbiseler giyen ve şatoda yaşayan birine her zaman tercih ederdim.

Mac birkaç kez boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. "Peki, ikiniz nerede yaşıyorsunuz?"

Tripp ve ben, sanki Rust Canyon'da olduğumuz süre boyunca -kısa bir süre de olsa- yaşam düzenimizi ayarlamamız gerektiğini hiç düşünmemiş gibi, birbirimize şaşkın şaşkın baktık.

Ayrıldığımızda, ben ailemin evinden Jake'in evine taşınmak için yarı yoldaydım ve Tripp'in durumu da pek iyi değildi. Yolda olmadığı zamanlarda, yatakhane bir yatağı vardı. Artık evlendiğimize göre, bu iki seçenek de geçerli değildi.

"Uh." Tripp, kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine hafifçe salladıktan sonra kayınbiraderine cevap vermek için döndü. "Tam emin değilim. Bugün geldim ve doğruca buraya geldim."

Mac kahkahayı bastı. "Ah, buna bayılacaksın. Aceleyle evlenip, her şeyi plansız yapma olayı çok eğlenceli olacak. Popcorn'umu hazırlayayım."

Aspen, elinin tersiyle göğsüne vurarak sorunumuza bir çözüm buldu. "Çok basit. Siz kulübeyi alın. Bu eve taşındığımızdan beri boş duruyor."

Fena fikir değildi. Jett ve Daisy bu mülkü satın aldıklarında, tek odalı kulübe çiftlikteki tek yapıydı. 1800'lerin ortalarında inşa edilmiş olmasına rağmen, iç mekanı modernize edilerek ısıtma ve iç tesisat sistemi eklenmişti. Büyük değildi, ama yeni evli bir çift için mükemmeldi. Hatta, Sullivan ailesinin büyükleri de evliliklerinin ilk yıllarını burada, iki küçük çocuklarıyla birlikte geçirmişti.

En iyi yanı ise, orada kalmak, ne yapacağımıza karar verene kadar çiftlikten ayrılmamız gerekmeyeceği anlamına geliyordu.

Tripp derin bir nefes aldı. "Sanırım bir sonraki durağımız büyük ev olacak."

Jett ve Daisy benim için adeta ikinci bir anne baba gibiydi, ama kaçıp tek oğullarını evlendirdikten sonra

Reagan, dudaklarını büzerek, minik kaşlarını çatarak, h  k r klar çıkardı. S Reagan inledi, minik kaşları çatıldı ve dudakları büzüldü. Sanki benim gerginliğimi hissedebiliyordu.

"Her an uyanıp yemek isteyebilir." Aspen göğüslerinin yanlarına bastırarak yüzünü buruşturdu.

"Sanırım bu bizim gitme ve size biraz mahremiyet verme zamanı," dedi Tripp, koltuğundan kalkarken.

Yeğenimizin başına bir öpücük kondurarak, onun tatlı bebek kokusunu ciğerlerime çekerek, önümdeki zorlu yol için kendimi toparlamama yardımcı olmasını umdum.

Tripp, elimi sıkıca tutarak, anne babasının evinin arka kapısının kolunu çevirdi ve içeri girdi.

Sanki bizim geleceğimizi biliyorlardı sanki... Kimi kandırıyordum ki? Arazide güvenlik kameraları vardı, tabii ki geleceğimizi biliyorlardı... Jett ve Daisy Sullivan mutfakta bizi bekliyorlardı.

Daisy heyecanla çığlık attı, masadaki yerinden fırlayarak beni sıcak bir kucaklamaya çekti. Kucaklaması rahatlatıcıydı; Tripp'in tüm sıcaklığı beni sıkıca saran bu kadından geliyordu.

Ayrıldığımızda omuzlarımı tuttu ve kol mesafesine kadar geri çekildi. "Penny Sullivan." Gülümsemesi o kadar genişledi ki dişlerinin beyazlığı neredeyse göz kamaştırıyordu. "Tanrım, kulağa ne güzel geliyor." Bakışları arkamda duran adam, oğlu, üzerine kayınca daha da yumuşadı. "İkinizin de eve dönmesine sevindim."

Tripp  ne çıkıp annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Merhaba anne."

Daisy beni bıraktı, bu da Tripp'in belime sahiplenici bir şekilde elini koymasına izin verdi. O hareketi takip etti ve hüzünlü bir i  çekiş bıraktı.

"Jett?" diye omzunun üzerinden seslendi. "OĞluna ve karısına merhaba vermeyecek misin?"

Cevap olarak gelen homurtu, omurgamda bir ürperti dalgası yarattı. Ve bu, Tripp'in annesi kenara çekilip kocasını ortaya çıkarmadan önceydi.

Jett Sullivan odanın diğer ucunda, mutfak lavabosuna yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, mavi gözlerini kısmış, eve d nuş m zden pek de memnun görünmüyordu.

Selam vermek için başımı eğdim. "Jett."

Derin bir nefes verdi. "Penny." Sonra oğluna döndü. "Burayı kime emanet ettin?"

"Ricky halleder." Tripp'in sesi gergindi, iki adam arasındaki gerginlik her dakika artıyordu.

Yüzünü gökyüzüne doğru çeviren Daisy, öfkeyle başını salladı. "Oğlumuz *evlenip* eve dönüyor, sen ise iş konuşmak mı istiyorsun?"

"Onun medeni durumu, bu çiftliğin bir düzineden fazla aileyi geçindiren, yaşayan, nefes alan bir yer olduğu gerçeğini değiştirmez. Bizim ailemiz de dahil," diye karşılık verdi Jett.

"Doğru." Dudaklarını büzerek abartılı bir şekilde başını salladı. "Çünkü, Allah korusun, oğlumuzu ve gelinini tebrik etmek için on dakika ayırırsak, tüm işletme çökebilir."

Jett, masaya doğru yürürken sert ahşap zemine botlarıyla sertçe bastı ve bir sandalyeye oturdu. "Tebrikler," diye dişlerini sıkarak karısına döndü. "Mutlu oldun mu, Daze?"

"Ona aldırma," dedi Daisy bana. "Aspen'in doğumunu beklerken son birkaç haftadır çok stresliydi. Tripp doğduğunda yaşadıklarımızdan sonra onu suçlayamam."

Kafamı kocama çevirip bir açıklama bekledim, ama o sadece omuz silkti. Huh.

Acaba ne oldu?

"Oh!" Ani bir haykırış dikkatimi Tripp'in annesine çekti. "Bebeği gördünüz mü?"

"Aslında oradan yeni geldik," diye cevapladım. "Çok tatlı."

İki elini birleştirip göğsüne götürdü. "Değil mi? Yemin ederim, o cennetten gönderilmiş bir melek. Yeni tanıştığın minik bir insana bu kadar çabuk aşık olabileceğini neredeyse unutmuşum." Bir an durup bize baktı. "Aşk demişken... Neden oturup bu kaçırdığımız düğünü anlatmıyorsunuz?"

Daisy bizim gibi kırsalda doğup büyümemiş olabilir, ama Oklahoma'da geçirdiği otuz beş yıl boyunca birkaç şey öğrenmişti. Suçluluk duygusunu şekerle kaplayıp daha tatlı hale getirme sanatı gibi.

Tripp ensesini çekti. "O konuya gelemim. Öylece oldu."

"Evet, ben de evliliğe öylece düştüğümü hatırlıyorum." Jett de sert bir sesle alaycı bir şekilde ekledi.

"Jett," diye tısladı Daisy, dönerek. "Keser misin?"

Yanımda duran vücut sertleşti. "Biliyor musun? Sanırım biz gidiyoruz."

Sandalye ayakları sertçe yere sürtündü. "İyi olur. İşe dönmem lazım." Bunun üzerine, Jett mutfaktan çıkarken sırtını gördük.

Ön kapı o kadar sert kapandı ki, yemin ederim bütün ev sallandı.

"Her zamanki gibi," diye mırıldandı Tripp.

Daisy, üzgün bir şekilde bize döndü, Tripp'in ellerinden birini iki eliyle tutarak yalvardı, "Lütfen gitmeyin. Daha yeni geldiniz."

Kocam üzüntüyle başını salladı. "Onunla başa çıkamıyorum. Bir an bu mutfakta beni yerden yere vuruyor, Penny'yi elimden kaçırmamın tüm nedenlerini sayıyor. Bir sonraki an ise, sonunda harekete geçip tüm hayallerimi gerçekleştirdiğim için bana kızıyor." Annesinin önünde küfür ettiğini fark edince yüzünü buruşturdu ve "Özür dilerim" diye mırıldandı.

"Hayır, ben üzgünüm. Böyle yapmayacağına söz vermişti." Alt dudağı titredi ve suçluluk duygusu beni sardı. Benim davranışlarım, benim dürtüsellikim bu aileyi parçalıyordu.

Tripp'in kollarından kurtulup gözlerimi yere dikerek, "Ben biraz yürüyüşe çıkacağım," dedim.

Arka kapıya ulaşmadan parmaklar bileğimi sardı. "Sen gidiyorsan ben de gidiyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıp titrek bir nefes verdim. "Kalmalısın. Anneni ziyaret et."

Beni kendine doğru çekerek yüzüme bakmamı sağladı. "Üzgün annemi mi, yoksa üzgün karımı mı teselli edeceğim diye bir seçim yapmam gerekirse, hiç düşünmem bile. O yüzden, dışarı çıkmak istiyorsan ben de seninle geliyorum. Kaçış şoförü olarak çok tavsiye edilirim."

Şakası gerginliği bozdu ve göğsümden sulu bir kahkaha çıktı. Kollarımı onun boynuna doladım, kulağımı kalbine dayadım ve hızlıca yaptığımız evliliğin sevdiklerimizi nasıl etkilediğine dair endişelerimi, onun düzenli kalp atışlarının sesiyle bastırdım.

"Hemen geri mi dönüyorsunuz?" Daisy'nin tereddütlü sesi uzaklardan geldi. Tripp'in sırtını okşayan elleri adeta hipnotize ediciydi.

Beni daha sıkı sarıldı. "Asıl planımız birkaç hafta kalmaktı, ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Kaçmaya devam edemezdik. Burası bizim evimizdi.

Birlikte bir hayat kuracaksak, bu çiftliği merkezine alan bir gelecek istiyorsak, yerimizde durmamız gerekiyordu.

Başımı kaldırıp, düşündüğüm her şeyi Tripp'e sadece bir bakışla ilettim. Derin bir nefes verdi — muhtemelen babasıyla yaşadığı olayın, geri döndüğümüzde karşılaşacağımız birçok savaşın sadece ilki olduğunu kabul ediyordu

ama onaylayarak başını salladı.

Kollarını belime dolamış halde, annesiyle konuşabilmek için bizi döndürdü. "Aspen, bir süre kulübeyi kullanabileceğimizi söylemişti, değil mi?"

Daisy bir dakika boyunca bize bakakaldı, sonra şaşkınlığından kurtuldu. "Evet, tabii. Hemen oraya gidip havalandırıp yatağa temiz çarşaf sererim."

"Penny'yi de götürebilir misin?"

"Sen gelmeyecek misin?" Ayrılma düşüncesi beni paniğe kapılmaya başladı. Aptalca bir şeydi; ben bağımsız olabilecek kadar yetişkin bir kadındım, ama birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyordum.

Bana baktı, dudakları yana doğru bükülmüştü. "Ailenle konuşmam lazım."

Geri çekildim. "Bensiz mi?"

"Yalnız gitsem daha iyi olur. Kendimi açıklamam gerek." Eli yüzümü okşamak için yükseldi ve sesi yalvarır hale geldi. "Bunu yapmama izin ver."

Anladım. "Sakın bana evlenmek için izin istemeye gittiğini söyleme."

Derin bir nefes verirken göğsü benimkine değdi. "Öyle sayılır, sana soyadımı vermeden önce o kısmı atladığımı düşünürsek."

"Yirmi birinci yüzyıldayız. Tek ihtiyacın olan izin benimkiydi."

"Babanın da öyle düşüneceğinden emin değilim, Lucky. Özellikle de benimle evlendiğin gün, seni başka bir adama vermiş olduğunu düşünürsek."

Tir tirim oldum. "Tamam, anladım."

Alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Annemle git. Ben işleri yoluna koyarken kabini bizim için hazırla."

Evlilik yolunda "normal"den saptığımızda birkaç adımı atladığımız için içini kemiriyordu, ben de kabul ettim. Vicdanını rahatlatmak için buna ihtiyacı varsa, ona engel olacak kişi ben olamazdım.

Tek yapabileceğim, ailemin Tripp'e Jett'e davrandığı kadar sert davranmaması için sessizce dua etmektir.

BÖLÜM 15

Tripp

Derin bir nefes alıp, elimi kaldırdım ve Penny'nin ailesinin evinin kapısını çaldım. Kapı o kadar çabuk açıldı ki, sanki geleceğimi biliyorlardı. Caroline Atkins karşımda duruyordu.

Gözleri anında parladı ve parmak uçlarına yükselerek omzumun üzerinden bakmaya çalıştı. Yalnız olduğumu görünce, yeşil gözlerinin derinliklerinde umut yerini hayal kırıklığına bıraktı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

Şapkamı çıkarıp kalbimin üzerine tutarak başımı eğdim. "İyi günler, Caroline."

"Penny nerede?" Hoşbeşle vakit kaybetmedi. Onu suçlayamazdım. Kızını bir aydan fazladır görmemiş ve haber almamıştı.

Babam kızgınsa, Atkins'lerin bana ne kadar kızacağını tahmin edebiliyordum. Penny onların tek kızı, tek çocuklarıydı. Ve onu onlardan çalmış olan adam bendim.

"Burada, çiftlikte. Yerleşiyor."

Caroline'ın kaşları çatıldı. "Nereye yerleşeceksin?"

"Kulübeye."

Çenesini eğdi. "Ah, anlıyorum."

Ayaklarımın üzerinde kıpırdadım. "Çok fazla rica olmazsa, içeri girip kendimi açıklamak isterim."

Sesimdeki gergin titremeyi fark edince gözleri yumuşadı ve kapı çerçevesinden uzaklaşarak içeri girmeme izin verdi. "Tabii ki. Aç mısın?"

Nedense, ekip yoldayken tariflerimdeki porsiyon miktarını bir türlü ayarlayamıyorum ve yatakhane her zaman yemek artıkları kalıyor." Atkins ailesinin tamamı babam için çalışıyordu. Wade, ilk günden beri onun ustabaşıydı. Wade, Caroline ile evlenip bu evi inşa ettikten sonra, Caroline çiftlik işçileri için yemek yapmaya başladı. Sonra, veterinerlik Penny de maaşlı çalışanlar arasına katıldı.

Hayatlarını bu çiftliğe adanmışlardı ve ben onlara nasıl karşılık vermişim.

"Hayır, hanımefendi. Yine de teşekkür ederim." O kapıyı kilitlerken botlarımı çıkardım.

. "Wade muhtemelen arazide bir yerlerde..."

"Buradayım." Wade köşeyi dönüp görünmeden bir saniye önce ağır ayak sesleri duyuldu.

Kahretsin. Konuşmamı hazırlamak için birkaç dakikam daha olacağını sanmıştım.

Ama bunun bir önemi yoktu. Penny'nin ailesiyle yüz yüze geldiğimde ne söyleyeceğimi düşünmek için altı haftam olmuştu ve hala nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Caroline koluma elini koydu. "Mutfakta oturalım mı?"

"Evet." Onun önerisini kabul ederken sesim kısıldı.

Reddedemediğim bir fincan kahveyi parmaklarımla sıkıca kavrayarak mutfak masasına oturdum ve yaptıklarımın sorumluluğunu üstlenirken gözlerine bakmaya özen gösterdim.

"Düğünde yarattığım olay için özür dilerim. Yaptığım şey için pişman değilim, ama sizi zor durumda bıraktığım için üzgünüm. İzin verirseniz, bunun sonucunda uğradığınız maddi zararı telafi etmek isterim."

Wade'in gözleri kısıldı. "Buraya sadece çek vermek için mi geldin?"

Başımı salladım. "Hayır, efendim. Size, niyetimi açıklamadan kızınızla evlendiğim için af dilemeye geldim. Kızınızı seviyorum. Her zaman sevdim. Onu benim yapmadan bir gün daha yaşamak düşüncesi nefes almamı zorlaştırıyordu. Kalbim aklımın önüne geçti ve bunun size ne kadar saygısızca olduğunu anlıyorum. Bu durumu yanlış idare ettiğim için tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Dudaklarını sıkarak, Penny'nin babası mırıldandı.

"Bitirdin mi?" "Evet, efendim." Başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

Kollarını masanın üzerine katlayıp karısına baktı. "Oğlum, seni bildiğimden beri o kızı koruyup kolluyorsun. Gerçekten burada oturup kaçıp onunla evlenmenin *senin* fikrin olduğunu mu söylüyorsun?"

Şey...

Ya ben sandığımdan daha şeffaftım ya da onlar kızlarını çok iyi tanıyorlardı. Ben ikinci seçeneğe inanıyordum.

Kararımı pekiştirerek, başımı sertçe salladım. "Evet, efendim."

Caroline gülümsemesini saklayamayınca Wade kahkahayı bastı. "O kız tüm kalbimle seviyorum, ama bizim yetiştirdiğimiz atlar kadar vahşi. Onu evcilleştirmek imkansız."

"Bana mı söylüyorsun?" Bu sözleri fısıltıyla söyledim.

"Ne kadar kötü bir duruma düşerse düşsün, her zaman onu koruyup kollayacağınızı bilmek bize rahatlık veriyordu. Bunun değişmediğini görmek güzel."

İkisini de baktım. "Yani, kızgın değilsiniz?" İki çift ebeveyn arasında, daha büyük tepkiyi onlardan beklerdim.

Caroline masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Tek üzüldüğümüz şey, bunu yıllar önce anlamamış olmanız."

"Arada bir kızımızı yemeğe getirin, ödeşmiş olalım," diye ekledi Wade.

Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı ve önceki ağırlık kayboldu. "Bunu yapabiliriz."

Bana elini uzattı ve el sıkıştık. Wade gülümsedi ve "Aileye hoş geldin, evlat" dedi.

Kapıyı itip içeri girdiğimde Penny kabinin içindeki yatağın kenarında oturuyordu. Geldiğimi görünce başını kaldırdı ama ellerini ovuşturmaya devam etti.

Dikkatlice sordu, "Nasıl gitti?"

İçimden güldüm. "Benim için harika gitti."

Ayağa kalktı, gözleri benimkileri aradı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani onlara ne hikaye anlattığımın önemi yoktu. Senin kötü bir örnek olduğunu biliyorlar, ben sadece sana eşlik ediyorum."

Dolgun dudakları aralandı ve şaşkın bir nefes kaçtı. "Öyle mi dediler?" Omzumu kaldırıp sırttım. "Aşağı yukarı öyle."

"Yani, sen ne oldun? Tamamen kurtuldun mu?"

Başımı yana eğip alaycı bir şekilde sordum, "Ah, beni kıvrandırmak mı istedin, tatlım?" "Hayır," diye cevapladı, huysuz bir ses tonuyla. "Ama babanın tepkisini gördükten sonra, düşündüm ki..." Penny başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, son bir saattir babamın av tüfeğini çıkaracağından endişelenerek burada oturuyordum."

"Bunun için biraz geç, Lucky, ben zaten seninle evlendim."

Güzel yeşil gözlerini devirdi ve homurdandı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." "Annen seni özlüyor. Lanet olsun, baban da özlüyor."

Nefesi kesildi ve sesinde kırılganlık belirdi. "Gerçekten mi?" "Tabii ki özlüyorlar. Sen onların kızıydın. Seni seviyorlar."

Yüzünü göğsüme gömdü ve ben onu sıkıca sarıp, sessiz gözyaşlarının gömleğimin kumaşını ıslatmasına izin verdim. Ebeveynlerinin onayını almanın ne kadar çaresiz bir şey olduğunu biraz bilirdim. En azından ikimizden birinin bunu yaşadığına sevindim.

Parmağımı çenesinin altına koyup yüzünü yukarı kaldırdım. "Buna ne dersin? Yarın akşam yemeğe gidelim, kendin görürsün, sana kızgın değiller."

Göz yaşları siyah kirpiklerine yapışmıştı ve gözlerini kırptığında birkaç tanesi düşerek yanaklarından aşağı süzüldü. "Çok isterim."

"Tamamdır. Her akşam orada yemek yemek istiyorsan, yapabiliriz." Bu sözler onun yüzünde küçük bir gülümseme yarattı.

"Tamam, fazla abartmayalım."

Kabinin bir duvarını kaplayan mini mutfakı işaret ettim. "Burada hazırlayabileceğimiz her şeyden iyidir."

Penny, buzdolabı, mikrodalga fırın ve fırınsız iki gözlü ocaktan oluşan mutfakı inceleyerek mırıldandı. "Yeterli olur. Sadece birkaç hafta kalacağız, değil mi?"

Zaten çok yoğun bir gün olmuştu. Mac ve Aspen'in, tıpkı benim ailem gibi, yıllarca bu mütevazı koşullarda yaşadığını ona söylemeye gönlüm el vermedi. Çiftlikte kalmak istiyorsak, daha kalıcı bir yer bulana kadar yaşam koşullarımız böyle olacaktı.

O köprüye geldiğimizde düşünürüz. Şimdi endişelenmenin bir faydası yoktu.

"Gidip bir tur atalım, sonra seni yemeğe ve dansa çıkarayım, böylece Rust Canyon'un tüm sakinleri sonunda kızı kaptığımı görebilir."

Kollarını boynuma doladı, parmak uçlarına yükselerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu randevu işini öğreniyorsun."

Onu kendime doğru çekip, sesimi bir oktav düşürdüm. "Beni tanırsın, karımı memnun etmeyi öğrenmeye hevesli ve istekliyim."

Vücudu titredi. "Dikkatli ol, bebeğim. Böyle konuşmaya devam edersen, bindiğim şey at olmayacak."

Kulak memesini ısırarak, "Neden ikisi birden olmasın ki?" dedim.

Bunun üzerine, ikimizi döndürdüm ve onu yatağa attım, yatakta zıplarken çıkardığı ılgıların sesini hafızama kazıdım.

İşte bu mutluluktuk. Ve daha yeni başlıyorduk.

"Merhaba, yakışıklı oğlum," diye mırıldandı Penny, elleriyle kısırlaştırılmış atı Echo'nun boynunu okşarken, Echo da ahırın açıklığından yüzünü ona sürtüyordu.

Omzumu duvara yaslayarak, iki elimi de cebime soktum. "Bir ata kıskanmamak için çok uğraşıyorum."

Hafif kahkahası yüksek tavana doğru yayıldı ve bana en parlak gülümsemesini gösterdi. "Kartlarını doğru oynarsan kovboy, benim en iyi oğlumun yerini alabilirsin."

"Mutlusun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi.

Dudaklarından memnun bir iç çekiş kaçtı. "Eve dönmek gibisi yok."

Bu konuda ona karşı çıkamazdım. Babamla olan tartışmanın gerginliği hâlâ üzerimde olsa da, ait olduğumuz yer burasıydı. Ve her zaman istediğim ama asla sahip olabileceğimi düşünmediğim kızla evlenerek dönmek, eve dönüşümüzü daha da tatlı hale getirmişti.

Atlarımızı hazırlamaya başladık ve kısa süre sonra öğleden sonra gezintisine çıktık. Sıcak yaz gününde güneş hala yüksekteydi, sıcağı çıplak tenime işliyor ve ter damlaları yüzeye çıkıyordu. Penny hala düğün günümde benden çaldığı şapkayı takıyordu, bu şapka yüzünün solgun tenini koruyordu, ama ara sıra kendini serinletmek için ensesindeki saçlarını kaldırdığını fark ettim.

Düşünmeden dizginleri çekip, aygırımı Tank'ı gizli yerimize doğru yönlendirdim.

Penny yön değişikliğimi fark etti ve beni takip etti. Yüzü gölgede kalmış olsa da, yön değiştirmem üzerine yüzünde beliren meraklı ifadeyi hayal edebiliyordum.

Bir süre sessizce sürdük ve sonunda varacağımız yer görüldüğünde karım mırıldandı. Önümüzde, kalın dallarından birine asılı olan lastik salıncaklarımızın bulunduğu ağaç duruyordu.

Burası, kafamızda bir şey varken kendimizi bulduğumuz güvenli limanımızdı. Onu salıncakta itmek terapötik bir etki yapıyordu, ritmik hareket yatıştırıcıydı ve her zaman beni dengeleme gücüne sahipti. Aynı zamanda, beni rahatsız eden her şeyi sözlerle döküp, en iyi arkadaşımın dinleyicim ve çoğu zaman mantığımın sesi olmasını sağlamak da fena değildi.

Oradan geldiğimden daha kötü hissederek ayrıldığım tek bir gün vardı: Penny'nin başka bir adamla evleneceğini öğrendiğim gün.

İki ay sonra, şimdi karım olarak onunla birlikte geri döndüm.

Hayatın, sonunda kafanı kışından çıkarıp, hatırlayamadığın kadar uzun süredir istediğin şeyin peşine düştüğünde ne kadar çabuk değişebildiğini görmek komik.

"Salıncakta sallanmak ister misin?" Rüzgarda hafifçe sallanan devasa lastiğı çenemle işaret ettim.

Penny, kedi gibi çeviklikle eyerden atladı. "Bu soruya hayır dersem, uzaylılar tarafından kaçırıldığımı anlarsın."

Başımı salladım ve yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim. Bu kadın farklı biriydi, ama o tamamen benimdi ve bunu asla hafife almayacaktım.

Geriye dönüp beni hala Tank'ın üzerinde otururken gördüğünde, "Geliyor musun?" diye mırıldandı.

Tanrım, sadece bir bakışıyla beni bu kadar tahrik edebilmesi inanılmazdı. Daha bir saat önce onun içindeydim, ama yine de sikim canlanmaya başladı ve fermuarımın üzerine acı verici bir şekilde bastırıyordu.

Sanki üzerimde yarattığı etkiyi biliyormuş gibi, Penny beni harekete geçirmek için kışını hafifçe salladı.

Botlarım toprağa değdiğinde, o çoktan bacaklarını lastiğın ortasındaki delikten geçirmişti. Arkasına yaklaşarak, rüzgârda dağınık uzun sarı saçlarını parmaklarımla taradım. Saçlarını üç parçaya ayırarak örgü yapmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Kendisi de görmek için boynunu uzattı ama ben başını nazikçe öne doğru çevirdim.

"Gözlerinizi öne bakın, yoksa eğri olur," diye azarladım.

Ucunu bağlayacak bir şeyim olmadığı için, ipeksi saçları bir düğüm yaptım. Sonunda çözülecekti, ama geri dönene kadar soğuması için yeterince uzun süre dayanması gerekiyordu.

İşimi bitirdiğimi belirtmek için boynunun açıkta kalan kısmına bir öpücük kondurdum. Sonra, kavisli lastiğin kenarlarını tutup geri çekerek onu uçurdum.

"Saçımı ördün mü?" Sesinde mizah vardı.

"Mmm. Rüzgarı yakalamak için kaç kez kaldırdığınızı sayamadım."

"Senin fark *etmediğin* bir şey var mı?"

"Senin hakkında mı? Hiçbir şey," diye dürüstçe cevap verdim. Bu kadın hakkında bilinecek her şeyi öğrenmek için bir ömür harcamıştım ve her hareketini kaydetmeye alışmıştım.

"Çoğu koca, karısının saçını yaptırdığını fark etmez," diye alay etti.

"Ben çoğu koca değilim."

"Hayır," diye onayladı. "Kesinlikle değilsin."

Bir süre sessizce onu itekledim, güneşin batışını izledim, ufka doğru alçaldığını gördüm. Ve her zamanki gibi, konuştuğumda, sözler ruhumun derinliklerinden geldi.

"Buraya son geldiğimde kalbim kırılmıştı." Rüzgar itirazımı o kadar çabuk alıp götürdü ki, Penny'nin duyup duymadığını merak ettim.

"Benimki de öyle." Sesi titriyordu.

O gün, düğününe katılmayacağımı açıkça söylediğimde onu incittiğimi biliyordum. Onun uzaklaşmasını izlemek beni öldürdü, beynim bana sözümü geri almamı, onu tekrar gülümsetmek için ne gerekiyorsa yapmamı haykırıyordu. Ama kendimi korumaya yönelik baskın ihtiyacım buna izin vermedi.

"O gün," diye başladı, derin bir nefes vermeden önce. "Senin tek bir kelime bile itiraz etmeni, yapmamam için yalvarmanı çok istedim."

Kaşlarım kalktı. "Öyle miydin?"

"Yerleşmiştim, Tripp. Sana bir kez hislerimi açtığımda, ertesi gün çok korkmuştum. İkinci kez bunu yapmaya cesaret edemezdim. Sevdiğim bir kariyerim vardı ama sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyordum. Otuz yaşına yaklaşmıştım ve şehirde seçeneklerim oldukça azdı

—çoğu kişi genç yaşta yerleşmişti—bu yüzden Jake olayı olduğunda, bunun son şansım olduğunu düşündüm."

Aklım karışmıştı, Penny'nin verdiği bilgileri sindirmek bir dakika sürdü.

"Dur. Bana, bunca zaman sonra, yirmi bir yaşına girdiğin gece olanları hatırladığını mı söylüyorsun?"

O inledi. "İnan bana, o gecenin bazı kısımlarını unutmak isterdim."

İnanamadan i çekerek, "Yıllarca söylediklerini kafamda tekrar tekrar canlandırdım. Kendimi bunun sadece alkolün etkisi olduğuna ikna ettim."

Elini kaldırdı. "Hayır, hepsi benim suçumdu. Ve itiraf etmediğim için başıma ne kadar bela açtığına bak." Penny'nin sesi kırıldı ve ekledi, "Ama korkmuştum. Seni kaybetmek istemedim."

Lastikleri durdurup, yüzünü görebilmek için arabayı döndürdüm. Bugün ikinci kez ağlamak üzereydi. Onu suçlayamazdım; kendi duygularımın ibreleri de çok hızlı sallanıyordu.

"Neden her şeyi içimde sakladım sence, Lucky? Aynı şekilde hissetmezsen, arkadaşlığımızın biteceğinden çok korkuyordum. Daha fazlasını istesem de, seni hayatımda kaybetme riskini göze alamazdım."

Suluboya bir kahkaha duyuldu. "Sen hep oradaydın. Beni seviyordun."

Eğilerek, I pressed my forehead to hers, my eyes sliding closed.

"Denesem bile duramazdım."

"Hayatımın en büyük hatasını yapmaktan kurtardığın için teşekkür ederim." Titrek eller yüzümün iki yanına kondu.

"Hayatımı yaşamaya değer kıldığın için teşekkür ederim."

Penny dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı ve bizi bu ana getiren tüm üzüntü bir anda yok oldu.

BÖLÜM 16

Tripp

"LANET OLSUN, TRIPP. DAHA SERT."

Penny önümde ellerinin ve dizlerinin üzerinde, sırtını kavrayarak benim aletimi daha derine almaya çalışıyordu.

Kalçalarını kavrayıp kendime doğru çekerken ileri doğru hamle yaptım, vücutlarımızın çarpışması küçük odada kulakları sağır eden bir ses çıkardı.

Sert bir çığlık havayı yırttı. Penny'nin ses repertuarını ezbere bildiğim için, bunun zevkten değil acıdan çıktığını biliyordum, bu yüzden devam ettim ve "Böyle mi?" diye homurdandım.

"Daha fazla," diye yalvardı, nefessiz. "Seni boğazımda hissetmek istiyorum."

Tanrım, karım pis bir sürtüktü. Bundan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim, ama lanet olsun, onun pis sözleri sikimi şişirmişti.

Sıcak amcığı benim sikimin etrafında dalgalanıyordu, her vuruşumda beni karanlık bir zevk vaadiyle kışkırtıyordu.

"Siktir. Geliyorum." Penny nefes nefese sözleri söyledi.

Tanrıya şükür, çünkü patlamama saniyeler kalmıştı.

Omuz bıçaklarının arasına avucumu bastırarak yüzünü yastıklara doğru ittim ve açığı derinleştirdim. Boğuk inlemesi, sikimin onun G noktası olduğunu öğrendiğim yere çarptığında duyuldu.

Bingo.

Onu o pozisyonda tutarak, her bir vuruşum bir öncekinden daha sert ve acı verici oluyordu. Bana daha sert sikmemi istemişti ve

onu yapacaktım.

Parmaklarımın altında, vücudu titriyordu, orgazma yaklaşırken sallanıyordu. Ter gözlerime akıyordu; kaslarım gerildi, kendimi kontrol etmeyi kaybetmeden onun boşalmasını dileyerek.

İnlemeleri yükseldi ve onu doruğa çıkarmak için çaresizce bir şans denemeye karar verdim. Benim kirli kızım her seferinde beni şaşırtıyordu ve senaryoyu tersine çevirdiğimde nasıl tepki vereceğini merak ediyordum.

Başparmağımı ağızma götürdüm, dilimle ıslattım ve sıkı kas halkasını geçecek kadar bastırarak kış deliğine bastırdım. Penny çılgık atarak altımda kıvrıldı, duvarları sikimi sıkıca kavradı. İçini boyarken gözlerim geriye devrildi.

Bacakları pes etti ve uyarı vermeden, onun sıcaklığından kayarak çıktım, ani kayıptan titreyerek. Yatağa uzanmış, göğsü havayla dolmaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Yorgunluktan bitkin düşen ben, onun yanına yığıldım. Yan yatarak, terli, çıplak vücuduna bir kolumu ve bacağımı attım.

Nefes nefese, "Bu numarayı nereden öğrendin?" diye sordu.

Bir an için, riskimin geri teptiğinden endişelendim. "Şey..."

Başını çevirdiğinde, sarı saçları yüzünün çoğunu kapattı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme gördüm. "Çok iyiydi."

Rahat bir nefes aldım.

Sanırım artık popo oyunlarına geçmiştik. Not aldım. Esneyerek, "Kalkmak istemiyorum" diye sızlandı.

"O zaman kalkma. Dikkatini gerektiren bir hayvan görürsem seslenirim. Nasıl olur?"

"Cennet gibi." Diye iç geçirdi, çıplak vücudunu örtüyle örterken ve örtünün altına girerken. Sonra nefes alıştı düzeldi, uykuya daldığını gösteriyordu.

Bütün gün onun yanında yatmak istesem de, babamın başıma bela açması için başka bir nedene ihtiyacım yoktu. Çiftlikte günler şafaktan önce başlarken, güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Yatağımdaki uyuyan güzeli uyandırmak istemediğimden, sessizce giyindim ve çoraplarımla verandaya çıktım, botlarımı dışarıda giymeye karar verdim.

Sabahın taze havasını ciğerlerime çekerek ahıra doğru yola çıktım.

Tack odasındaiken, orta koridorda beton zemine çarpan tanıdık at nalları sesini duydum.

"Güne başlamak için çok geç kaldın." Arkamdan gelen sert ses, omurgamı dikleştirdi.

Dişlerimi sıkarak, sakinleşene kadar burnumdan nefes almaya zorladım ve dönüp babamın yüzüne bakabildim.

"Yeni evli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsundur."

Cevabı etkilenmemiş bir homurtuyla geldi. Jett Sullivan az konuşan bir adamdı ve şu anda onun çenesini kapalı tutmasından başka bir şey istemiyordum.

"Neye bulaştığını bilmiyorsun." Sanırım bugün şanslı günüm değildi.

"Kız arkadaşınla rodeo turlarında dolaşırken her şey eğlence ve oyundur. İnan bana, bilirim. Sahte bir güvenlik hissine kapılırsın ve gerçeklik yüzüne çarptığında o an çok daha sarsıcı olur."

"Ben kendi evliliğim için endişeleneyim, sen de kendininkini endişelene, ne dersin?" Onun durduğu yerden geçip Tank'ın ahırına doğru ilerledim.

Babamın ayak sesleri arkamda yankılandı. "Senin evliliğinin nasıl olduğu düşünülürse, bunu söylemek kolay."

Ona döndüm. "Sakin bana, çok geç olmadan şansımı denediğim için laf atmaya cüret etme."

"Gerçeği mi istiyorsun? Senin ayağa kalkıp istediğin şey için savaştığın an, hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım."

Gözlerimin arkasında başlayan baş ağrısını gidermek için burnumun köprüsünü sıkıştırarak sordum, "O zaman sorun ne?"

"Senin patlamanın ve Penny'nin düğünü iptal etme kararının sonuçlarıyla yetişkinler gibi yüzleşmek yerine, ikiniz çocuk gibi kaçtınız ve evlenmeden bir gün bile bekleyemediniz."

"Mesele bu mu?" diye alay ettim. "Kaçınılmaz olanı ertelememeye karar verdiğimiz için mi kızgınsın? Çünkü şunu bil ki, bir gün, bir hafta ya da bir yıl geçse de Penny benim karım olacaktı."

Çenesini kaplayan sakallarına elini sürdü. "Bak, oğlum. Penny'yi kızım gibi seviyorum..."

"Soyadı Sullivan. O senin kızın," diye düzelttim.

"Haklısın," diye kabul etti. "Ama orada durup bana evlenmenin senin fikrin olduğunu söyleyemezsin. Sen küçükken, o kız senin sözcüğün gibiydi. Dört yaşına kadar konuşmadın çünkü sen konuşmadan, senin için her şeyi o bizim için konuşurdu. Ve başın belaya girdiğinde, onun parmağı işin içinde olmadığı tek bir sefer bile olmadı."

Göğsümden uyarıcı bir homurtu çıktı. "Dikkatli ol. Karım hakkında böyle konuşarak tehlikeli bir alana giriyorsun."

Hayal kırıklığıyla nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, kendimi suçluyorum. Senin, kız kardeşin ve şimdi de Reagan için bu çiftliği kurmak için kendimi paralamakla iyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Ama bunun yerine, hayatın ve evliliğin bir oyun olduğunu düşünmene neden oldum. Gerçek sorumluluğun ağırlığını hiç bilmedin."

Kollarımı genişçe açarak etrafımızdaki alanı işaret ettim. "Ne? Altı yaşımdan beri hayatımın her günü bu çiftlikte ya da atlarımızla yollarda çalışarak geçirdim."

"Bu çiftlik olmasaydı, nerede olurdun ve ne yapardın, hmm? Banka hesabındaki her dolar *benim* imzaladığım çeklerden geliyor. *Benim* çatımın altında karınla evcilik oynuyorsun."

Her zamankinden daha fazla, bugün *her şeyi siktir* edip karımla yatakta kalmayı diledim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bitirdin mi?"

"Demek istediğim, neredeyse otuz yaşındasın ve kendin için bile sorumlu davranamıyorsun. Bir eşin sorumluluğunu nasıl üstlenmeyi düşünüyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" Öfkem artınca sesim yükseldi. "Çiftlikten taşınıp kasabada iş mi bulayım? Karımdan boşanayım mı?" Kulaklarımın içinde nabız atarken, kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes almaya zorladım. "Sen beni böyle yetiştirdin. Hayatım boyunca bana bu toprağı işlemek, yetiştirdiğimiz hayvanlara bakmak için öğrettin. Şimdi ise orada durmuş, benim için seçtiğin yolu izlediğim için yetişkin sorumluluklarının ağırlığını kaldıramayacağımı mı söylüyorsun?"

Babamın çenesi sıkılaştı. "Bunun benim hatam olduğunu zaten söyledim." "O zaman bu nutuk atmanın anlamı ne?"

Saman balyasının üzerine çöktü ve kollarını dizlerinin üzerine koydu. "Babam sen bu yaşına gelmeden çok önce öldü. Bu yüzden, seninle evlendiğimde

, koca olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyordum. Genç ve aşkıttım, Penny ile senin dolaştığın çevrelerde en güzel günlerimi yaşıyordum. Kendimi yenilmez hissediyordum, sanki hiçbir şey bana dokunamazdı." Acı bir şekilde başını salladı. "Oğlum, ne kadar da yanılmışım. Hayat bir anda başıma yıkıldı ve beni yere serdi. Tekrar ayağa kalkmam çok uzun zaman aldı."

Bunun bir yere varacağını düşündüm, bu yüzden sessiz kaldım.

"Daha zayıf bir kadın, tek kuruşu olmayan, ailesini geçindirecek hiçbir şeyi olmayan bu yıkık adama bakıp terk ederdi. Ama annen öyle yapmadı. Kendisi de acı çekmesine rağmen benim yanımda kaldı ve beni sağlığına kavuşturdu. Bizi boynumuza kadar borca batırdığımda da, yeni evimiz olacak harap kulübeyi gösterdiğimde de gözünü bile kırpmadı.

"Hiçbir şekilde senin de bizim gibi mücadele etmeni istediğimi söylemiyorum. Ama gerçek zorlukları hiç yaşamadığın için, hayatın evliliğine kaçınılmaz olarak getireceği yük için hazırlıklı olmadığını düşünüyorum."

Sinirlenerek, "Mihriba giden yol pek de kolay olmadı. Bütün bunlardan sonra, biraz dinlenmeyi hak etmedik mi sence?"

O alaycı bir kahkaha attı. "Ben de eskiden aynı gençlik kibrine sahiptim. O kibir bana o kadar pahalıya mal oldu ki, dış izlerinden hala morluklar kalmaması mucize." Mavi gözleri beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, kendimi rahatsız hissettim. "Birbirinizi ne kadar severseniz sevin, zor günler sizi bulacaktır. Hayat kontrol edebileceğin bir şey değil. Seni sınayacak, en beklemediğin anda ilişkinizin gücünü test edecek."

Onun uyarısı beni ürpertti. Sonunda birbirimizi bulduktan sonra Penny ile beni ayıracak bir şeyin olması fikri kalbime korku saldı. Onu kaybedemezdim.

"Benden alacağın tek bir tavsiye varsa, o da şudur: Zor günlerin seni yenmesine izin verme, evlat. Onlarla savaş. Birbiriniz için savaşın."

Yutkunarak, boğuk bir sesle "Evet, efendim" diyebildim.

Mesajını verdiği emin olan babam, sertçe başını salladı, ayağa kalktı ve beni sersemlemiş halde bırakarak ahırdan çıktı.

Neredeyse yirmi dokuz yıldır babamla hiç içten içe konuşmamıştım. Ve sonunda konuştuğumda, çok zor bir konuşma oldu.

Uzun bir günün ardından, ter ve kir cildime yapışmış halde, yorgun argın kulübenin kapısından içeri girdim. Sıcak bir duş, akşam yemeği ve yatakta karımın sıcak vücuduna sarılmak için can atıyordum — tam da bu sırayla.

Ama Penny'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördüğüm anda, kişisel ihtiyaçlarım ikinci plana atıldı.

Penny'nin gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördüğüm anda.

Aramızdaki mesafeyi üç adımda kat ederek, kanepede oturan kızımın yanına diz çöktüm ve yanaklarını avuçladım. "Lucky, bebeğim, ne oldu?"

Dudakları titrediğinde kalbim parçalandı ve göğsünden bir hıçkırık yükseldi. Onu kollarıma çekip boğazım düğümlenerek yalvardım, "Lütfen, tatlım. Konuş benimle."

"F-fotoğraflar." Sulu sesi göğsüme çarparak boğuk çıkıyordu.

Geri çekilip, cam gibi gözleri benimkilere bakana kadar çenesini kaldırdım. "Ne resimleri?"

Yüksek bir hıçkırık duyuldu. "Telefonumda."

Kaşlarımı çatarak etrafı taradım ve kanepenin minderinde onun cep telefonunu buldum. Telefonu alıp sordum, "Bakabilir miyim?"

O küçük bir baş hareketiyle onayladı.

Ekranın kilidini açtığımda, hemen Penny'nin beyaz gelinlikli ve benim siyah takım elbiseli portresi karşımda belirdi. Colorado'da evlendiğimiz küçük kilisenin içinde, mihrapta duruyorduk.

Rahatlama hissi damarlarımdan akmaya başladı. Penny mutluluk gözyaşları döküyordu. Resme bakarak hayranlıkla, "Çok güzelsin" dedim.

Penny telefonu elimden aldı. Başparmağı ve işaret parmağıyla yüzümü yakınlaştırdı. "Bu."

"Ne?" Anlam veremedim.

Burnunu çekerek, sesi kalınlaştı. "Bunu daha önce nasıl görmedim?" "Hayatım, biraz daha açıklamalısın."

Agresif bir şekilde parmağını ekrana bastırdı. "Bizi çektiğin tüm fotoğraflarda bana böyle bakıyorsun. Sanki ben senin tüm dünyamışım gibi."

Elimle başının arkasını okşayarak onu kendime yaklaştırdım ve şakağına bir öpücük kondurarak, "Çünkü öylesin" diye fısıldadım.

Kollarımdan kurtulup ayağa kalktı, göğsü inip kalkıyordu. "Fark etseydim... Fark etseydim... Fark etseydim..."

Hiperventilasyonun eşiğindeydi, ben de ayağa fırlayıp bir kolumu beline doladım, diğer elimi hızla atan kalbinin üzerine koydum.

"Hey, hey, hey. Her şey yolunda."

Gözyaşları kirpiklerinden süzüldü ve Penny başını salladı. "Olmaz. Çok zaman kaybettik."

Çenesini tutup dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Geçmişe takılıp kalma, yoksa önümüzde uzanan geleceği kaçırsın."

"Lanet olsun, Tripp. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?" Çenesine öpücükler yağdırdım.

"Birkaç basit kelimeyle beni sersemletip durduruyorsun."

Cildine karşı mırıldandım. "Gerçekten bilmiyorum. Kendiliğinden oluyor. Sanki içimdeki bir şey, ihtiyacın olduğunda sana tam olarak ihtiyacın olan şeyi vermeyi biliyor."

"O zaman sanırım seninle evlendiğim için şanslıyım." Sesindeki gülümsemeyle göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

"Hayır, bu sefer şanslı olan benim."

BÖLÜM 17

Penny

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

Terli avuçlarımı kot pantolonuma silerek başımı salladım. "Gelmezsen daha iyi olur."

Tripp, beni kamyonetin yolcu koltuğundan indirmek için elini uzattı. "İhtiyarın olursa hemen gelirim."

"Teşekkürler." Onun pazısını sıktım ve yanından geçtim.

Bir zamanlar benim evim olacağını düşündüğüm çiftlik evine yaklaşırken parmağımdaki elmas yüzüğü sıkıca kavradım. Verandanın merdivenlerini çıkıp kapının zilini çaldığımda gerginliğim doruğa ulaştı.

Sürgü döndü ve kapı açıldığında kaslarım gerildi. Tripp'le birlikte olduğum için inanılmaz mutlu olmama rağmen, içten içe Jake'i habersiz terk ettiğim için utanç duyuyordum. Düğün günümüzde

Jake kapı çerçevesine yaslanarak dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Selam. Döndüğünü duydum."

Ayaklarımda yerimden oynayarak başımı eğdim. "Evet." Altın yüzüğün üzerinde elması tutan çiviler derime batarak buraya neden geldiğimi hatırlattı.

Yumruğumu açıp ona uzattım. "Bu senin." O içini çekerek yüzüğü elimden aldı.

"Üzgünüm, Jake. Öyle gitmem yanılttı, ama ben sadece..." Tripp'i kaybedeceğimi düşünmek bile boğazımı düğümledi ve sözlerim kesildi.

"Senin birine takıntılı olduğunu hep biliyordum. İlk seferinde ilişkimizin yürümediğinin nedeni bu olduğunu düşünmüştüm. Ama doğum günü partine kadar onun olduğunu fark etmemiştim." Çenesiyle omzumu işaret etti ve ben de Tripp'i kamyonetine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde gördüm.

"İlişkimizi bitirmeden önce evlenmem sana haksızlıktı. Ama evlenip hayatımı senin yanında, başka bir adama aşık olarak geçirsem daha da haksızlık olurdu. Sen daha iyisini hak ediyordun."

Jake'in dudaklarından gülünç bir kahkaha döküldü, parmakları bana verdiği nişan yüzüğünü oynuyordu. "Sanırım dedikleri doğru: Eğer bir şey gerçek olamayacak kadar güzelse, muhtemelen değildir."

Suçluluk duygusu beni sardı. Jake iyi biriydi ve benim için doğru kişi olmasa da, ona davranışımın mazereti olamazdı.

"Ne olursa olsun, bence sen bir kız için harika bir koca olursun," dedim.

"O iyi bir koca mı?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun gözlerine baktım. "Ne?"

Sol elimi gözlerinin önüne getirdi, mütevazı nişan yüzüğü ve alyans ışığı yansıtıyordu.

"Ah, doğru." Artık her yere gittiğimde, evlilik durumumdaki son değişikliğin parlak bir sembolünü taktığımı neredeyse unutmuştum.

"Mutlu musun?" Jake'in sesi gergin çıkmıştı.

Hafifçe başımı salladım. "Evet, mutluyum."

"O zaman daha ne isteyebilirim ki?"

Tanrım, neden bu konuda bu kadar nazik olmak zorundaydı? Sinirlense, ona yaşattığım utanç için bana saldırırsa çok daha kolay olurdu. O zaman onu pislik olarak yazıp, bir felaketten kurtulduğumu bilerek geceleri daha rahat uyuyabilirdim.

Ama bu Jake'in tarzı değildi. O çok nazikti, bu durumda asıl pisliğin *ben* olduğumu kabul etmemi sağlıyordu.

"Ee, Rust Canyon'da kalmayı mı planlıyorsun?" Bu evi kiralamasının tek nedeni, Sullivan Çiftliği'ndeki işim nedeniyle çiftlikte olmasam da yakınlarda yaşamam gerektiği idi.

Jake dudaklarını içe doğru kıvırdı ve başını sallayarak mırıldandı. "Kira bitene kadar. Bu bölgedeki tüm müşterilerim için uygun bir yer."

Tabii. Artık bir çift olmasak da, sonsuza kadar iş arkadaşı olacağımızı unutmamam gerekiyordu. Neyse ki, Sullivan arazisindeki sayısız hayvan beni o kadar meşgul ediyordu ki, iş hayatında bir daha karşılaşma ihtimalimiz yoktu. Sadece kira sözleşmesi bitene kadar kasabada sekiz ay kadar geçirmem gerekiyordu, sonra o da umarım başka bir yere taşınırdı.

Omzunun üzerinden başparmağını kaldırdı. "Gitmem gerek."

"Evet, ben de," dedim.

"Kendine iyi bak, Penny." Ben de aynı şekilde cevap veremedim, kapıyı yüzüme kapattı ve ben de bu garip karşılaşmanın sona erdiği için rahat bir nefes aldım.

Omuzlarım çöktü, dönüp Tripp'in beklediği yere, kollarını açmış halde geri yürüdüm. Yüzümü göğsüne gömdüm, kucaklamasının bana çok ihtiyacım olan rahatlığı vereceğini umuyordum.

"İyi misin?"

Başımı sallayarak cevap verdim ve derin, sakinleştirici nefesler alırken burnuma onun kokusu doldu.

Bir dakika...

Geri çekilince, onun endişeyle bana baktığını gördüm. "Ne oldu?"

"Parfümünü mü değiştirdin?"

Kafasını eğdi, kaşlarını çatarak. "Hayır."

Burnumu boğazının dibine bastırıp derin bir nefes aldım. Sevdiğim adamla ilişkilendirdiğim karanfil kokusunun tek bir izini bile alamadım. Misk kokuyordu, ama iyi anlamda değil. Aslında midemi bulandırıyor.

"Emin misin?"

"Epey eminim," diye güldü.

"Garip," diye mırıldandım, hala ikna olmamıştım.

"Eve dönmeden önce Canyon Comforts'a milkshake içmeye gidelim mi? Şekerin etkisiyle keyfin yerine gelir."

"Harika fikir," dedim.

Kapıdan içeri girdiğimde, cızırdayan etin kokusu ağzımı sulandırdı. Tripp sırtını bana dönmüş, ocakta pişirdiği şeyden buhar yükseliyordu.

"Kokusu çok güzel. Ne yapıyorsun?" diye sordum, yaklaşıarak.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Gel de kendin bak."

Alışılmış hareketlerle makarnayı kaynayan suda karıştırdı, ama akşam yemeği için ne pişirdiğini anlamamı sağlayan, tavada bezelye ile karıştırılmış jambondu.

"Bu en sevdiğim yemek!" Ayaklarımın ucunda zıpladım.

"Biliyorum." Tepkime gülümseyerek cevap verdi. "Zor bir günün ardından canlanmana iyi gelir diye düşündüm."

Kolumu beline doladım ve başımı omzuna yaslayarak iç geçirdim. "Teşekkür ederim. Bu harika."

Tripp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Yıkanmadan önce masayı açar mısın? Makarnayı süzünce birkaç dakika içinde hazır olur."

"Tabii." Onun yanından ayrılıp duvara monte edilmiş masanın mandalını çevirdim, masayı yatay konuma getirip tek ayağını sabitledim.

Ellerimi yıkayıp geri döndüğümde Tripp kaseleri hazırlamıştı ve biz de kendimize tabaklarımızı doldurup masaya oturduk.

Bu yemeği anneme ayda en az bir kez yapması için yalvarırdım. Melek saç makarnanın üzerine jambon ve bezelye konmuş, üzerine de kaşar peyniri serpilmişti. Klasik bir köy yemeği değildi, ama annemin tarafında nesiller boyu aktarılan bir tarifti.

Kâsemden buhar yükseliyordu, yemeğin hâlâ çok sıcak olduğunu gösteriyordu. Hemen bir lokma almak riskliydi, ama bekleyemedim, evimin tadı çok cazipti.

Çatalımı ağzıma götürürken her şeyden biraz almaya özen gösterdim.

Bir kez çiğnedikten sonra durdum. Sonra, hayal görmediğimden emin olmak için ikinci kez çiğnedim.

"Penny?" Tripp'in sesi gözlerimi kaldırdı.

Yutkunarak, bir bardak suyu bir dikişte içtikten sonra açıklamaya başladım. "Tadı garip, sence de öyle değil mi?"

Önündeki kaseye kaşlarını çatarak baktı ve ağzına bir çatal dolusu yemek attı. Sonra başını salladı. "Bana normal geldi."

Yemeğe şüphayle bakarak, kendimi zorla bir lokma daha aldım, ama bu sadece şüphemi doğruladı. "Hayır. Kesinlikle bir tuhaflık var

."

Tripp mırıldandı. "Sadece iki ocak olduğu için mikrodalgada bezelye pişirmek zorunda kaldım. Sence ondan olabilir mi?"

"Olabilir," dedim ve çatalımı bıraktım.

Mavi gözler hareketimi takip etti ve kocam inanamayan bir ifadeyle ağzını açtı. "Yemeyeceksin, değil mi?"

Kafamı salladım. "Kendimi kötü hissediyorum, hayatım. En sevdiğim yemeği yapmak için bu kadar uğraştın, ama tadı bana uymuyor. Üzgünüm."

"Önemli değil." Ayağa kalktı, buzdolabına doğru yürüdü ve kapısını açtı. "Sana başka bir şey yapabilirim. Ne istersin?"

Yorgunluk ağır bir battaniye gibi üzerime çöktü. "Açıkçası, çok yorgunum. Duş alıp temizlenir temizlenmez yatağa gireceğim."

"Penny." Tripp adımını iç çekerek söyledi. "Yemek yemelisin."

"Bir öğün atlamak beni öldürmez, söz veriyorum." Sandalyemden kalkarken, banyoya giderken onun kolunu güven verici bir şekilde sıktım.

Sıcak duşun altında, gerginlik kaslarımdan sızarak giderden akıp gitti.

Yarın daha iyi bir gün olacaktı.

Son birkaç haftadır beni rahatsız eden yorgunluğu atamıyordum. Bir süre, bunun vücudumun şafak vakti uyanmanın normal olduğu çiftlik hayatına yeniden alışmasından kaynaklandığını düşünerek önemsemedim. Ama sekiz saat uyumak bile yetmiyordu. Sürekli uyanık kalmak için mücadele ediyordum.

Sonra, dün, Echo'nun düzenli ayak sesleri gözlerimi kapatmaya başladı, neredeyse uykuya dalıyordum. Eyerden kayıp iki metre aşağıya düşmemek için zar zor kendime geldim. Bu, beni muayeneye gitmeye ikna etmek için yeterliydi.

Tucker içeri girmeden bir saniye önce muayene odasının kapısı çalındı, elinde bir tablet vardı.

Bana sıcak bir gülümsemeyle selam verdi. "Merhaba Penny. Bugün seni görmeyi beklemiyordum. Seni buraya ne getirdi?"

Ellerimi kucağımda ovuşturarak açıkladım: "Birkaç haftadır sürekli yorgunlukla mücadele ediyorum. Ne kadar uyursam uyuyayım bir fark olmuyor. İnternette biraz araştırma yaptım ve sanırım kansızım."

Tucker güldü. "Ah, eski dost Dr. Internet. O adamı seviyorum." Benimle dalga geçerken yanaklarım kızardı.

Tekerlekli tabureye oturdu ve tabletinin ekranına dokundu. "Maggie senin kayıtlarını alırken, son adetinin 10 Mayıs olduğunu not etmiş. Doğru mu?"

Rahatsızlık hissederek yerimden kıpırdadım. Tucker harika bir pratisyen hekimdi, ama aynı zamanda kişisel arkadaşımdı, bu yüzden jinekolojik bakım için genellikle kadın meslektaşı Felicity'yi tercih ederdim.

"Evet, doğru."

Tucker gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Temmuz ortası oldu Penny." Öneri yapmıyordu...

Hayır. Hamile olamazdım. Hamile kadınlar hastalanırdı ve ben yıllardır kusmamıştım. Aşırı yorgunluğumun başka bir nedeni olmalıydı.

"Şey, şey." Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalıştım. "Felicity, hapı bıraktığımda adetimin gecikebileceğini söylemişti."

Adam, benim kesin olarak inkar ettiğimi anlayınca bakışları yumuşadı. Ben de bu durumda kalmaktan çok memnundum.

"Birkaç hafta olabilir. Ama iki ay olamaz." Bir süre durakladıktan sonra sordu, "Hapı bıraktığından beri başka bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor musun?"

Hayır, doktor bey. Yeni kocam için tam bir seks kölesi oldum çünkü evlendiğimiz gece yanında prezervatif yoktu ve ben de denemeye karar verdim.

Oh, öğrenmek üzereydim, tamam mı? Her şey eğlence ve oyundu, hamile kalmak için yalvarıyordum, ta ki gerçekten hamile kalana kadar ve durumun gerçekliğiyle yüzleşmek zorunda kalana kadar.

Derin nefes al. Bu yanlış alarm olabilir.

Bu kadar korunmasız seks yaparken mi? Evet, hayal kurmaya devam et kızım.

"Penny?" Tucker'ın sesi beni zihinsel çılgınlığımdan uyandırdı, ama kalbimin çarpmasını durdurmadı.

"Uh, hayır," diye zayıf bir cevap verdim.

Dudaklarında sempatik bir gülümseme belirdi. "Aceleci davranmayalım. Adetinin gecikmesinin başka nedenleri de olabilir. Stres bunlardan biri. Son birkaç ayda çok şey yaşadığını biliyorum."

Sözleri bir şey söylüyordu, ama yüzündeki ifade gerçeği ele veriyordu.

"Şöyle yapalım: Yorgunluğunun nedenini belirleyebilecek bazı kan tahlilleri yapacağım, ama bu arada hamilelik testi için idrar örneği alalım. Senin için uygun mu?"

Hayır, ama başka seçeneğim yoktu.

Tanrım, Tripp'e o kadar kapılmışım ki, aylardır adet görmediğimi fark etmemiş miydim?

"Tamam."

Tucker taburesinden kalkıp muayene odasının kapısını açtı. "Örnek kapları banyodaki rafta."

Onun yanından geçip koridora doğru yürüdüm. Şeffaf kabın yeşil kapağını açtım, tuvalete oturdum ve kabı açık bacaklarımın arasına tuttum.

Bu, erkekleri kışkandığım anlardan biriydi. Onlar bir hortumla donatılmışlardı ve akışlarını hedeflemek için net bir görüşe sahiptiler. Kadınlar ise körlemesine yapıyordu ve çoğu zaman, kabın içine birkaç damla yakalamaya çalışırken ellerini çişle ıslatıyordu.

Örneği tezgahın üzerine koyup ellerimi yıkadım ve küçük banyodan çıktım.

Hemşire Maggie, muayene odasına geri dönerken beni gördü ve neşeyle sordu. "Bitti mi?"

Derin bir nefes alıp ona başımı salladım. Bir çift eldiven giyip yanımdan geçerek test için idrarımı aldı.

Yalnız kaldığımda, muayene odasının içinde bir milyonda soru dolaşırken, odanın içinde volta atmaya başladım.

Gerçekten hamile olabilir miydim? Anne olmaya hazır mıydım?

Tripp'e ne söyleyecektim ve nasıl tepki verecekti? Kapının sessizce açılmasıyla birden arkama döndüm.

"Ee?" Tucker odaya iki adım bile atamadan sordum.

"Pozitif," diye onayladı.

Dizlerim titremeye başladı ve muayene masasına uzandım.

Tucker yanıma koştı ve oturmam için yardım etti. "İyi misin?"

Kulaklarımda kalp atışlarım duyuluyordu, bu soruya cevap veremedim. Şokumu fark eden Tucker, "Seçenekleri sıralayayım mı?" diye sordu.

"Ne?" Ona boş boş baktım. Sonra onun gerçekte ne sorduğunu anladım ve "Hayır!" diye bağırdım. Ellerimi, içimde büyüyen masum hayatı korumak için karnımın üzerine koydum.

"Sormak zorundaydım." Profesyonel tavrına geri döndü. "Tamam. Cevap hala hayır."

Tucker başını salladı. "Anladım. İstersen Felicity'ye seni ultrason randevusu için sıkıştırabilir miyim diye bir bakayım. Bebeğini görebilirsen her şey daha gerçekçi gelir belki."

"Tripp burada olmalı." Bu kadarını kesin olarak biliyordum. "Peki. Onu aramamı ister misin?"

En son ihtiyacım olan şey, Tripp'in gün ortasında çiftlikten hızla uzaklaşmasıydı. Onunla babası arasında yeterince sorun çıkarmıştım zaten.

Oh, hayır. Jett bu haberi duyunca bana *bayılacak*. "Başka bir zaman yapabilir miyiz?"

"Tabii ki." Tucker tableti almak için yanımdan ayrıldı. "Şimdilik, son adet tarihine göre doğum tarihini hesaplayabiliriz. Genellikle ultrason sadece bir veya iki gün fark eder ve o da en iyi tahminidir. Bebekler bizim yazdığımız tarihi umursamıyor gibi görünüyor; kendi programlarına göre geliyorlar."

O anda nihayet anladım. Bir bebek.

Tripp ve ben bir bebek yapmıştı. Aman Tanrım.

BÖLÜM 18

Tripp

PENNY GARİP DAVRANIYORDU.

Belki de Jake'i tekrar görmek kafasını karıştırmıştı. O günden beri pek kendini iyi hissetmiyordu.

Kızımı neşelendirmek için kararlıydım, bu yüzden mükemmel bir rahatlatıcı gece hazırladım.

En sevdiği çiçekler sehpa da bir vazoda duruyordu. Akşam yemeği ocakta pişiyordu.

Buzdolabında bir şişe beyaz şarap soğuyordu.

Ve şöminenin üzerindeki televizyonda film maratonu başlamıştı. Bu onu bu ruh halinden çıkaramazsa, neyin çıkarabileceğini bilmiyordum.

Çiftlikte geçen zorlu bir günün yorgunluğunu atmak için duşa girdikten sonra, banyodan çıktığımda Penny'yi kulübenin içinde bir o yana bir bu yana dolaşırken buldum.

Onun içinden dalgalar halinde yayılan gerginliği kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyordum. İçinde biriktirdiği her şey patlamak üzereydi.

Boynuma asılı havluyu çamaşır sepetine atıp, onu korkutmamak için yavaşça yaklaştım. "Penny?"

Dönüp bana baktığında, geniş gözleri beni gördü ve yüzünün rengi bir anda soldu.

Bu iyiye işaret değildi.

"Lucky, ne oluyor, söyle bana. Senin için endişeleniyorum."

Bir kahkaha duyuldu. "Ha! Henüz hiçbir şey görmedin, bayım."

Ellerini ellerime aldım. "Ne olursa olsun, birlikte halledebiliriz, ama bana anlatmalısın."

"Bunun için oturmalısın," diye ısrar etti.

Korku mideme bir taş gibi çöktü, ama itaat ettim ve yatağın kenarına oturdum.

Penny tekrar volta atmaya başladı. Keskin, hızlı nefes alıp verişleri o kadar belirgindi ki, her nefes alışında göğsü çöküyordu.

Kahretsin. Böyle devam ederse hiperventilasyona girecekti.

"Biliyor musun? Oturmam lazım," diye nefes nefese söyledi ve kanepeye yığıldı.

Her kasım gergin bir şekilde, onun karşı karşıya olduğu her türlü savaşa kendiminkimmiş gibi hazırdım.

"Hamileyim."

Bu sözler, ciğerlerimdeki havayı emen bir vakum gibi etki yarattı.

Şaşkınlıktan, zar zor bir cevap verebildim. "Şimdiden mi?"

Elinden gelenin en iyisi bu mu? Umarım çocuk, baba olacağını öğrendiğin gün nasıl tepki verdiğini asla sormaz.

Aman Tanrım. Baba olacaktım.

Karımın alaycı sesi beynimi tekrar çalıştırdı. "Görünüşe göre, senin Sullivan yüzücüler çok güçlü."

Tabii ki bunun olabileceğini biliyordum. Bunu önlemek için pek bir şey yapmamıştık ve her fırsatta sevişiyorduk. Ama yine de, hayatımı değiştirecek bu haberi sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Penny tekrar konuşurken sesinde titreme vardı. "Bu konuda paniğe kapılmamanı istiyorum çünkü ikimiz için de yeterince panik yapıyorum."

Bu beni sakinleştirmek için yeterliydi ve bilinçli bir düşünce olmadan odanın diğer tarafına geçip onu kollarıma aldım.

Yüzünü göğsüme gömdü, kolları belime dolandı ve beni o kadar sıkı sarıldı ki kaburgalarım itiraz edercesine gıcırdadı.

Sırtını okşayarak, "Bana senden bir bebek yapmamı sen istedin," dedim.

Kafasını kaldırıp ağlamaya başlamadan önce boğuk bir sesle "Ama bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim!" dedi.

Kahkahamı bastıramadım. "Doğum kontrolünü yapmadığımızda ne olacağını sanıyordun?"

Alt dudağını şişirip somurtarak, "Bilmiyorum" dedi.

"Her şey yoluna girecek," diye yumuşak bir sesle söz verdim. Bunu bilmesi gerekirdi, değil mi? Onu ve bebeğimizi korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı? Paylaştığımız aşk, birlikte yarattığımız küçük bir insanın, yarısı Penny, yarısı benim olan küçük bir insanın katılımıyla daha da büyüyecekti.

Henüz doğmamış çocuğumuzu hayal etmeye başladığımda, heyecan içimi kapladı.

Penny'nin gözlerini mü, benimkini mi alacaklardı?

Annesinin gibi yaramaz mı, yoksa babasının gibi çekingen ve kurallara uyan mı olacaktı?

Hayatım pahasına koruyacağım bir kız mı olacaktı, yoksa erkek olmayı öğreteceğim sert bir erkek mi?

Dürüst olmak gerekirse, detaylar önemli değildi çünkü o bizim olacaktı ve henüz tanışmadığım bu kişiye kalbim şimdiden sevgiyle dolmuştu.

Penny'nin derin iç çekişi göğsünü titretti. "İnsanlar kaçıp evlendiğimiz için zaten deli olduğumuzu düşünüyorlar. Bir de bebek mi geliyor? Bizi deli gömleğine sokacaklar."

Benim için ise ilk şokun yerini büyük bir sevinç almıştı. Patlamak üzereydim, Penny'nin sadece karım değil, aynı zamanda bebeğimin annesi olduğunu herkese haykırmak istiyordum. Ama yaklaşan ebeveynliğimizle ilgili karışık duygular beslemesini anlayabiliyordum. Hamileliğin ötesinde yaptığı katkılar göz önüne alındığında, bu tamamen haklıydı. Hamileliğin yükünü taşıyan Penny'di. Çocuğumuzu dünyaya getirmek için doğum sancılarını çeken de oydu.

Bu zorluğun getirdiği her türlü korku ve belirsizlik kesinlikle haklıydı.

Yanağını okşayarak gözlerine baktım. "Mutlu değilsin."

Geri çekildi, gözleri büyüdü. "Mutluyum. Tabii ki mutluyum. Her zaman senin bebeğini istemişimdir."

Başparmağımı yumuşak teninde gezdirerek sordum, "O zaman seni gerçekten rahatsız eden şeyi söyle."

Penny derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve nefesini verirken kirpiklerini kaldırdı. "Her şey o kadar hızlı oldu ki kafam çok karışık."

"Anlayabilirim. Kabullenmesi zor bir durum."

"Evet." Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Bana bir söz verir misin?" "Ne istersen." Ciddiydim. Lanet olsun, istese ayın etrafına ip atardım.

"Tanrı aşkına, lütfen bu çocuğu doğururken bacaklarımın arasından tek bir fotoğraf bile çekme."

Göğsümden gürültülü bir kahkaha patladı. "Dayanmak zor olacak," diye alay ettim ve karımdan derin bir bakış aldım. "Ama sanırım kendimi tutabilirim."

"Adi." Penny çıplak göğsüme vurdu.

Bileğini yakaladım, elini ağzıma götürdüm ve avucunu öptüm. "Üzgünüm. Söz veriyorum. Sullivan bebeğin dünyaya gelişini çekmeyeceğim."

"Bebek Sullivan," diye fısıldadı. "Bu çok çılgınca."

"Evet," diye onayladım. "Ama aynı zamanda inanılmaz derecede harika."

Bu sözüm kızımın yüzünde küçük bir gülümseme oluşturdu. "Öyle, değil mi?" Kollarımdan çekildi ve gözleri aşağıya indi, eli karnının alt kısmına geldi.

Avuç içim, bebeğimizin içinde yattığı yeri kapladı.

Bu, gerçeküstü kelimesiyle bile tarif edilemezdi. Orada bir *bebek* vardı, bizim bebeğimiz. "Peki, sorabilir miyim?" Gözleri benimkilere baktı.

"Biraz

biraz mı hamile, yoksa çok mu?"

Penny burnunu çekti. "Hamile hamiledir, Tripp."

"Yanlış çıktı." İç geçirdim. "Demek istediğim, neredeyse iki aydır evliyiz. Ne zaman...?" Sözlerim kesildi, sorduğumu anladığını umuyordum.

"Beni ne zaman hamile bıraktın?" Sorumu benim için tamamladı ve ben başımı salladım.

Omzunu kaldırdı. "Emin değilim. Tucker ultrason olmadan verebileceği en iyi tahmin, Şubat ayının ilk yarısında doğumun olacağını söyledi."

Şubat. Temmuz ortasıydı. Bu, hazırlanmak için yedi aydan az zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Daha kalıcı bir yaşam alanı bulmak için yeterli zamanın olmadığını fark ettiğimde stres seviyem tavan yaptı. Şehirde ya da ebeveynlerimizden birinin yanında yaşamayı tercih etmezsek, bu kulübe tek seçeneğimizdi. Elbette, annem ve babam iki çocukla bu çatı altında yaşamayı başarmışlardı, ama bu tamamen zorunluluktan kaynaklanıyordu. Tam olarak ideal bir durum değildi.

Belki de babam zor günler hakkında yaptığı uzun konuşmalarda beni bu konuda uyarmaya çalışıyordu.

Evli bir çift olarak ayaklarımızı yere basmaya çalışırken sevdiğim kadınla bir çocuk sahibi olmak en kötüsüydü, o zaman her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM 19

Tripp

KABİNİN kapısını açtığımda, karım yatakta sırtüstü yatarken karşıladı beni. Bacakları açık, dizleri bükülmüş, kışını yataktan her kaldırışında inliyordu.

Kapı çerçevesine yaslanarak, "Pantolon giymediğinde bu hareketi daha çok seviyorum" diyerek gösteriyi izlemeye başladım.

Penny öfkeyle yere yığıldı ve "Bu gidişle, dileğin gerçekleşebilir" diye homurdandı. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş duyuldu. "Yemin ederim, Tucker 'hamile' dediği anda kıyafetlerim üzerime olmaktan çıktı."

Bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Kadın ne kadar yerse yesin, doğal olarak zayıftı. Tucker'ın tahmin ettiği gibi on haftalık hamile ise, beklenenin daha erken ortaya çıkması mantıklıydı.

Kapıyı kilitleyip, bacakları uzanmış, bir kolunu gözlerinin üzerine atmış halde yattığı yere yaklaştım. Dramatik davranırken çok sevimliydi, ama bunu ona asla söylemezdim, yoksa öfkesini bana yöneltirdi.

Yatağa dizlerimin değmesiyle yatak çöktü ve ben daha da yaklaştım. Açık fermuarından görünen cildine bir öpücük kondurdum ve doğrudan karnına seslendim. "Beni duyabiliyorsan, annen kot pantolonuna kızgın, sana değil. O yüzden ona aldırma ve büyümeye devam et. Buraya geldiğinde tombul ve sevimli olmanı istiyoruz."

Parmaklarım saçlarımı okşadı ve başımı kaldırıp Penny'nin yüzünde yumuşak bir gülümseme gördüm. "Sen iyi bir baba olacaksın."

Mırıldandım. "Umarım öyledir. Bunu çözmek için biraz zamanım var. Şu anda bu küçük bebeğin annesine bakmaya odaklandım."

"Fermuarım kapanmıyor," diye zayıf bir sesle sızlandı.

"Görüyorum."

"Şimdi ne giyeceğim?"

Bunu söylediğimde bariz bir şeyi ifade ettiğimi biliyordum: "Sana yeni kıyafetler almamız gerekecek. Ya da bu akşam oraya gittiğimizde Aspen'e ödünç alabileceğin bir şey var mı diye sorabiliriz. Zor durumda olduğun için geçici bir çözüm olarak."

Penny başını salladı. "Henüz kimseye söylemeye hazır değilim."

Parmaklarım, karnının hafif şişkinliği üzerinde tembel daireler çizdi. "Yakında başka seçeneğin kalmayacak. Görünüşe göre bu küçük bebek, varlığını duyurmaya hazır."

Derin bir nefes verdi. "Daha fazla zamanım olacağını sanmıştım."

"Şimdilik bir elbise giy de, bugünlük bu kadar yapalım mı?"

"Binicilik yaparken elbise giyemem ki," diye Penny homurdandı.

Bu sözler beni geriye doğru savurdu. "Neredeyse uyuyakaldığın için eyerden düşmek üzere olduğunu itiraf ettikten sonra, benim cesedimi aşman gerek."

"Bir daha olmaz." Penny elini sallayarak reddetti. "Bir daha olmaz mı?!"

Hayatını, bebeğimizin hayatını *'bir daha olmaz'a mı* bağlıyorsun?" sesim yükseldi, kalp atışlarım hızlandı, çünkü düşerse ne olacağını hayal ettim. "Boynun kırılabilirdi!"

Benden uzaklaşarak başucuna yaslandı, kollarını savunmacı bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Oh, bana ne yapmam gerektiğini söylemeyeceğini biliyorum, Tripp Alan Sullivan."

Normalde, orta adımı söylediğinde bu beni geri adım attırmaya yeterdi.

Ama bu sefer öyle olmadı.

Yorganı yumrukladım, sesim sertleşti. "Daha önce hiç görmedin, biliyorum, ama bu benim kararım. Artık binmek yok. Tartışma bitmiştir."

Emir veren ses tonum karşısında ağzı açık kaldı, sonra kendini toparlayıp karşılık verdi: "Bu çiftlik çok büyük. İşimi yapmak için nasıl dolaşmamı bekliyorsun?"

"UTV al. Yarım düzine var."

"Peki beni görenlere bunu nasıl açıklayacağım?" Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

İki elimi başıma götürdüm ve kısa saçlarımı çektim. "Umurumda değil. Bir şey uydur. Ayak bileğini burktuğunu söyle." Göğsüm inip kalkarken bağırdım, "Bana kalp krizi geçirmeye mi çalışıyorsun kadın?"

"Son otuz saniyede ağzından çok fazla küfür çıktı. Çocuk kulaklık takmalı."

Konuyu saptırmaya çalışıyordu ama ben almadım.

Çenemi sıkarak, "Şaka yapmıyorum, Penny. Bahara kadar ata binmek yok." dedim.

"Bahara kadar mı? Ciddi olamazsın!" diye bağırdı.

"Ölümçül, tatlım. Beni sınama. Gerekirse seni lanet olası yatağa bağlarım. Seni korumak için ne gerekiyorsa yaparım."

Penny dudaklarını sıktı. "Sen çok sinir bozucusun, biliyor musun?"

"Bana istediğin isimle hitap et. En azından öyle yaparsan, bunun seni ölümden kurtardığım için olduğunu anlarım."

Bana abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Peki. Ama Echo'yu dışarı çıkarmak zorundasın. Sen beni bindirmediğin için o cezalandırılmamalı."

"Oğlunun bol bol egzersiz yapmasını sağlayacağım," diye söz verdim.

Başını yana eğerek beni bir dakika boyunca inceledi. "Az önce sergilediğin bu aşırı erkeklik gösterisinden sinirlendim mi, yoksa tahrik oldum mu, emin değilim."

Kahkaham odayı doldurdu. Yaklaşarak alnına bir öpücük kondurdum, sonra yataktan kayarak duşa doğru yürürken kirli tişörtümü başımdan çıkardım.

"Ne zaman karar verirsen, beni nerede bulacağını biliyorsun." Botlarımı tekmeleyip kot pantolonumu çıkarırken ona göz kırptım.

Musluğu soğuktan ısıcağa çevirir çevirmez, o da üstüme atladı. Sanırım o sorunun cevabı: tahrik oldum.

Yuvarlanan zarın üzerinde yedi çıktı ve masanın etrafında oturan çoğumuz inleyerek elimizdeki kartların yarısını attık, Mac ise

ve sessizce nereye koyacağını düşünerek birinin kaynağını etkili bir şekilde engelledi.

"Ne?!" Penny, Mac'in tek başına bir yerleşim kurduğu buğdayın üzerine parçayı koyduğunda bağırdı. "Kazanmaya daha çok var! Neden tehdit oluşturan birinin peşine düşmüyorsun?"

Mac, onun patlamasından hiç rahatsız olmadan gülümseyerek omuz silkti. "Ben kaos için yaşıyorum."

"Ama... ama... ama," diye kekeledi Penny, sonra içini çekip sandalyesinde çökerek.

Karımın tanıdığım en rekabetçi kişi olmadığını asla söylemeyin.

"Al." Aspen ayağa kalktı, yeni geçirmiş Reagan'ı kucağına aldı. "Bebek kucaklamaları her şeyi iyileştirir." Kız kardeşim yeğenimizi nazikçe Penny'nin kollarına bıraktı ve karımın güzel yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı.

Penny'yi bebekle görmek nefes kesiciydi. Kendi bebeğimiz olduğunda, bu manzara beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar etkileyici olacağını hayal edebiliyordum.

Ve Mac'e nasıl öç alacağını çok iyi bildiği için, ona alaycı bir şekilde sordu: "Buna değer miydi? Şimdi senin bebeğin bende ve onu geri verecek miyim, bilmiyorum."

Ağzı açık kaldı ve haksızlık olduğunu söylemek için karısına döndü. "Bu haksızlık, Aspen. Yemeğini bitirdikten sonra tutabileceğimi söylemiştin."

Aspen, Mac'e parmağını salladı. "Tripp bana bir kız kardeş bulmak için çok uğraştı. Onu sana bırakmayacağım." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Şöyle yapalım: bebeği şimdi paylaş, karşılığında bu gece her uyandığında sen kalkarsın."

Mac canlandı. "Anlaştık!"

Kahretsin, kız kardeşim kocasını nasıl oynayacağını çok iyi bilen şeytani bir dahiydi.

Zafer kazanmış bir şekilde Mac, Penny'ye döndü. "Ve sen daha iyi bir anlaşma yaptığını sanıyordun."

Penny çenesini göğsüne gömerek, kucağındaki tatlı bebeğe bakıyormuş gibi yapıp gülümsemesini sakladı. "Evet, sen kazandın."

Aspen ellerini çırpı. "Tamam, bu da halloldu. Kim yeniden doldurmak ister?"

"Ben alırım," diye
cevapladı Bex. "Ben de,"
diye ekledi Penny.

Masaya uzanıp oyun tahtasını bozmamaya dikkat ederek bardakları topladı. "Ben emziriyorum diye alkolden vazgeçmenize gerek yok. Bir sonraki tatlı çayınıza alkol eklememi ister misiniz?"

"Ben almayayım. Sabah erken kalkmam lazım." Penny profesyonelce davranmaya çalıştı. "Bex, ya sen?" Aspen sordu.

"Uh, içmesem daha iyi." Bex o kadar da profesyonel değildi, konuşurken gözleri bir oraya bir buraya bakıyordu.

Keskin bir nefes sesi duyuldu ve Aspen'in elleri ağzına uçtu. "Aman Tanrım. Hamile misin?"

Penny yanımda sertleşti. Soru biraz fazla yakından ilgilendirmişti, her ne kadar şüphe ve merak arkadaşlarımıza odaklanmış olsa da.

Gözümün ucuyla Tucker'ın masanın altında Bex'in elini sıkıca tuttuğunu ve onu sakinleştirmeye çalıştığını gördüm.

Bex, Aspen'in en yakın arkadaşlarının birlikte anne olacağına dair tüm umutlarını tek bir baş sallamayla yok etti. "Hayır. Hamile değilim."

O ikisi arasında kesinlikle bir şeyler dönüyordu, ama bu beni ilgilendirmezdi.

"Tabii ki hamile değil," diye alay etti Mac. "Hamile olsaydı Tucker bana söylerdi. Değil mi dostum?"

Tucker'ın boğazını temizleme şekli çok anlamlıydı. "Evet. Tabii."

"Gördün mü?" Kayınbiraderim, hiçbir şeyden habersiz, aptal gibi sırtıyordu.

Aspen mutfağa giderken masanın etrafından dolaşp omzuna dokundu. "Benim hatam. Senin her şeyi bildiğini unutmuşum." Alaycılığını kocasının fark edemeyeceği kadar hafif tuttu, ama ben fark ettim ve öksürerek gülmemi sakladım.

Tabii ki *bu* Mac'in dikkatinden kaçmadı ve başını kaldırıp gözlerini keskinleştirerek beni süzdü. "Hastalanıyor musun? Reagan henüz aşılarını olmadı."

Penny kıkırdadı ve fısıldayarak, "O köpek değil ki," dedi.

"Yok, boğazıma bir şey kaçtı." Biradan uzun bir yudum alıyormuş gibi yaptım. "Gördün mü? Geçti."

Mac'in göğsü hoşnutsuzlukla gürlledi. Bu, onun sık gördüğümüz bir yanı değildi, ama kızına aşırı koruyucu davrandığı belliydi. Onu suçlayamazdım; benim çocuğum henüz kuru erik büyüklüğündeydi ve ben şimdiden onun için canımı vermeye hazırdım.

Biraz tuhaf olabilir, ama harika bir baba olacağının işaretlerini gösteriyordu.

Yeğenim çok şanslı bir kızdı.

"İyi ki doktorunu hızlı aramaya eklemiştin," diye şaka yaptı Bex.

"Evet." Mac yavaşça başını salladı, gözleri odaklanmamış, sanki kızının ilk kez hastalandığı anı hayal ediyormuş gibi.

Bu olasılık gerçekleştiğinde, kız kardeşim için önceden bir sempati duydum. Mac perişan olacaktı ve bakması gereken iki bebeği olacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, doğum sırasında nasıl ayakta kalabildiğini bilmiyordum.

Oyun gecesi devam etti, ama benim aklım başka yerdeydi. Birden fazla kez, sıranın bende olduğunu hatırlatmak zorunda kaldılar, çünkü uyuyan bebeği göğsüne yaslamış karıma bakarken dalmıştım. Sanki bir çekim gücü varmış gibi, çenem sürekli omzuna yaslanıyor, hayatımızı aydınlatmak için cennetten gönderilmiş minik meleği izliyordum ve üç kişilik bir aile olduğumuzda kendi bebeğimizi kucaklayarak geçireceğimiz saatleri hayal ediyordum.

Bu lanet olasıca büyümlü bir şey olacaktı. Hayal ettiğim ama asla sahip olabileceğimi düşünmediğim her şey.

Son oyun bittiğinde, Penny hariç herkes temizlik için ayağa kalktı. Bex, masadaki atıştırma tabaklarını ve içecek bardaklarını topladıktan sonra Mac ve Aspen'in peşinden mutfığa gitti, Tucker ise bana çeşitli oyun parçalarını ve kartları ayırıp kutunun içindeki yerlerine koymama yardım etti.

Yalnız kaldığımızdan emin olunca Tucker, duyulmamak için sesini alçaltarak konuştu. "Eğer haberinizi paylaşmaya hazır değilseniz, o bebeğe aşk dolu bakışlar atmayı bıraksanız iyi olur, yoksa kendinizi ele vereceksiniz."

Penny gözlerini kaldırırken burnunu kırıştırdı. "O kadar belli miydi?"

"Belki sen değil. Kadınlar bebekleri sever." Başparmağını bana doğru uzattı. "Ama bu adam o kadar dalgındı ki, parçalarının rengini bile hatırlayamıyordu."

Bu biraz abartılıydı. O kadar da dalgın değildim.

"Maviydi," dedim kendinden emin bir şekilde.

Tucker güldü. "Sana bunu söylemek istemezdim dostum, ama sen kırmızıydın." Ona baktım. "Bekle. Ciddi misin?"

O ve Penny onaylayarak başlarını salladılar.

Hay aksi. Kırmızı ve mavi birbirine hiç benzemiyordu.

"Tamam, anladık. Yakında yola çıkacağız, umarım o zamana kadar kimliğimiz açığa çıkmaz." Penny'ye baktım. "Ama geri döndüğümüzde saklanamayız."

O da başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Biliyorum. Başkalarının tepkileriyle yüzleşmeden önce bunu kafamda sindirmem için zamana ihtiyacım var. Bu kadar kısa sürede her şeyi baştan sona yaşamışken, tepkilerinin çok olumlu olacağını sanmıyorum. Üç ay önce sen sadece en iyi arkadaşımydın. Şimdi ise kocam ve bir bebeğimiz olacak."

"Böyle söyleme. Ben asla 'sadece' en iyi arkadaşın olmadım."

Gözleri yumuşadı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bizim için değildin. Ama dışarıdan bakan herkes öyle görecek."

Haksız değildi. Bu kasabanın en çok sevdiği şey skandallardı. Bebek haberi duyulduğunda, Penny'nin düğün töreninden kaçtığı zaman başlayan dedikodular yeniden alevlenirdi.

Kendini halkın yargısına sunmak istememesini anlayabiliyordum.

Bu bizim hayatımızdı. İnsanlar, bizim hayatımızı nasıl yaşamayı seçtiğimiz konusunda fikirlerini kendilerine saklamalıydı.

"Bence aileni ve arkadaşlarını hafife alıyorsun," diye araya girdi Tucker. "Senin için çok sevinecekler."

Dilimi tutmak için çaba sarf ettim. Penny'yi bu kadar çabuk hamile bıraktığımı öğrenirse, bana hayatı cehenneme çevireceğinden emindim. Onun gözünde, yetişkinlerin sorumluluklarını üstlenemeyen, evcilik oynayan bir çift olduğumuzu düşünmesini pekiştirmekten başka bir şey yapmamış olacaktım.

Onu yanılttığını kanıtlamaya her zamankinden daha kararlıydım.

Buzz buzzzzzzzz. Buzz buzzzzzzzz.

Uykulu halimle, sesin kaynağını bulmam bir dakika sürdü. Karanlıkta ağır göz kapaklarımı kırıştıtararak, telefonumun çaldığını fark ettim.

İnleyerek yuvarlandım. Komodinden telefonumu alıp, ahizeyi kulağıma götürmeden önce aramayı kabul ettim.

Uykudan boğuk bir sesle, "Evet?" dedim.

"Tripp, uyandırdığım için üzgünüm, ama burada acil bir durum var."

Gece yarısı beni arayacak kişiler arasında Colt Winfield'in olacağını hiç tahmin edemezdim. O ve iki kardeşi, Sullivan Çiftliği'nin tam tersi yönde, Rust Canyon'un dışında bir sığır çiftliği işletiyordu.

Karısı kız kardeşimle iyi arkadaş olmasına rağmen, işlerimiz çok farklı olduğu için iş hayatında pek karşılaşmazdık.

"Colt? Kahretsin. Saat kaç?" Gözlerimi kapatalı bir iki dakikadan fazla olmamıştı ki, onun aramasıyla aniden uyandım.

"İkiyi biraz geçiyor." Sesinde gerginlik vardı.

"Neden tekrar arıyorsun?" Bana daha önce söyledi mi hatırlayamıyordum. Saat çok erkendi ve beynim odaklanmakta zorlanıyordu.

"Buzağılarımızın çoğu haftalar önce doğdu, ama bir tanesini kaçırmış olmalıyız. Emmett'in karanlıkta doğum sancısı çeken bir düveye rastlaması tam bir şans eseri idi. Doğumu çok zor geçti." Derin bir nefes verdi. "Çok zor. Rahim sarkması var ve çabuk müdahale etmezsek, hayatta kalamayacak."

Ben de bir çiftçi olarak onun çaresizliğini anlayabiliyordum. Hayvanların ölümü, Winfield ailesi için büyük bir maddi kayıp anlamına geliyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Her geçen dakika daha da uyanık hale geldim. Yatakta doğrulduğumda Penny yanımda kıpırdadı, ama neyse ki uyanmadı.

"Bölgedeki tüm veterinerlere mesaj bıraktım, ama henüz kimse geri dönmedi. Penny'nin yardımına gerçekten ihtiyacımız var." Adam içini çekti. "Çok şey istediğimi biliyorum ve sen uzaktasın, ama başka seçeneğim yok."

Bir saatlik mesafedeydiler. Bu saatte yollarda kimse yoksa, kırk beş dakikada oraya varabilirdim.

Sorunlu buzağıyı kurtarmak için çok geç kalmış olabiliriz, ama Penny'nin denemek isteyeceğini biliyordum.

"Yola çıkıyoruz."

Colt'un rahatlaması sesinden anlaşılıyordu. "Teşekkürler."

Telefon kapandı. Kaybedecek zaman yoktu.

Gerekli olmasına rağmen hamile karımı uyandırmak istemiyordum, ama onu nazıkçe dürterek fısıldadım, "Hayatım, acil bir durum var. Kalkman lazım. Gitmemiz gerek."

BÖLÜM 20

Penny

Uyku, zihnim hızla çalışırken, gözlerim pikapın farlarının aydınlattığı önümdeki kırmızı toprak yola sabitlenmişken, uzak bir anı gibi geliyordu.

"Prolapsustan bu yana ne kadar zaman geçti?" Gerçekler benim dostumdu. Botlarım yere basar basmaz ve hasarın boyutunu iyice inceleyince muhtemelen çöpe atacağım bir tedavi planı yapmaya başladım.

"Söylemedi. Ama seslere bakılırsa, onu bulmadan önce buzağı ne kadar süre doğum sancısı çektiğini bilmiyorlar."

"Bunu duymak istemiyorum," diye mırıldandım.

"Belki öyle, ama benim bildiğim durum bu."

Başımı koltuğa yasladım ve sakinleşmek için derin bir nefes almaya çalıştım. Çalıştım diyorum çünkü bu, sinirlerimi yatıştırmaya hiç yaramadı.

"Üzgünüm. Oraya varana kadar kan kaybından ölecek diye endişeleniyorum." En büyük risk buydu: Prolapsun neden olduğu rahim damarlarında oluşan gerginlik, ölümcül bir yırtılmaya neden olabilirdi.

Sıcak bir avuç içi uyluğuma kondu ve sıktı. "Elinden geleni yap ve gerisini kafana takma, duydun mu?"

"Veterinerlik eğitimimden beri böyle bir ineğe bakmamıştım," diye itiraf ettim. "Aynı sorunu olan bir kısrakla çalışmaktan farklı mı?"

"Pek değil."

Koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Dün güreş maçında kaybettiğim kot pantolonum, düğmeye takılı bir saç tokasıyla zar zor kapalı duruyordu ve küçük şişkinliğim boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Rahatsızlığımı bir kenara bırakıp, yardımına muhtaç zavallı hayvana odaklandım. Ama Tanrı şahidim olsun, işim bittiğinde bu işkence aletine dönüşen pantolonumu yakacaktım.

Colt'un en büyük ağabeyi Emmett, kapıda bize işaret etti ve bizi, sıkıntıda olan ineğin yanında park etmiş birkaç kamyonun yanına götürdü.

Kamyonet durur durmaz yolcu koltuğundan atladım ve Tripp'in hazırladığım tıbbi malzeme çantasını alacağını umarak ileri koştum.

"Selam Penny. Geldiğin için teşekkürler," dedi Colt, yüzünde yorgunluk izleri belirgin bir şekilde.

"Önemli değil." Kolunu tuttum. "Bana bir iyilik yapıp tüm kamyonların farlarını bu yöne çevirerek bir daire oluşturmalarını sağlar mısın?" Güneşin doğmasına birkaç saat vardı ve mümkün olduğunca fazla ışığa ihtiyacım vardı.

"Tabii." Colt arkasını döndü ve toplanan adamlara emirler yağdırmaya başladı.

Zor nefes alıp veren, kalbimi acıtan büyük hayvana yaklaşarak, arka tarafına diz çöktüm ve "Ah, zavallı şey" diye mırıldandım.

Arkamda keskin bir nefes sesi duyuldu. "Tanrım."

Tripp'in şokunu anlayabiliyordum. Vücudun dışında olması hiç gerekmeyen, gerilmiş organı görmek rahatsız ediciydi.

"Halledebilir misin?"

Kocama bakmak için başımı çevirdiğimde, önümdeki kanlı manzaraya bakarken yüzündeki acı ifadesini gördüm. İhtiyacım olursa yanımda kalacaktı, ama tüm gücüyle bunun olmaması için dua ettiğini anlayabiliyordum.

"Evet, yardıma ihtiyacım olursa haber veririm."

Benim reddetmem üzerine yüzünde saf bir rahatlama ifadesi belirdi ve hemen Winfield'ların ekibine doğru çekilerek onlara yardım teklifinde bulundu.

Çantamdan bir çift eldiven çıkardım ve hemen işe koyuldum. Dünyanın geri kalanını görmezden gelerek, yılların eğitiminin etkisine kapıldım ve son çare olarak amputasyonu önlemek için yorgunluk bilmeden prolapsusu geri almaya çalıştım.

Sonunda her şeyi yerine koyduğumda rahatladım ve terli alnımı elimin tersiyle sildim. Başımı kaldırdığımda, güneş ufukta yükselirken gökyüzünün siyahtan koyu mavi ve mor tonlarına dönüştüğünü görünce şaşırdım. İşime odaklanırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

Saatlerce dizlerimin üzerinde durduktan sonra, sert ve titrek bacaklarımla ayağa kalktım ve uyluk kaslarım protesto edencesine ağrıyordu. Elimi belime bastırarak gerindim ve omurlarımın çatırdamasının sesini zevkle dinledim.

Dik durup burnumdan derin bir nefes aldım. Büyük hata.

Saf adrenaline çalışmış, dünyanın geri kalanını engellemiştim ve şimdi etkisi geçmeye başlayınca duyularım geri geliyordu. Bunların başında koku duyum geliyordu.

Havada kan kokusu ağırlaşmıştı, yakınlarda atılmış plasenta kokusu da öyle. Bir anda birkaç şey oldu.

Ani bir sıcaklık dalgası beni sardı. Ağzım aşırı salya ile doldu. Midem bulandı.

Bilinçli bir düşünce olmadan, geçici ameliyat alanımın etrafında dolaşan kamyonlara doğru koşmaya başladım. Görüşüm bulanıklaşmıştı, kimin kamyonetinin arka kapısına tutunduğumu bilmiyordum, sonra ikiye katlanıp çimlere kusmaya başladım. Midem boşaldıktan sonra da uzun süre kasılmaya devam etti, ter içinde kalmıştım.

Saçlarımın geriye çekildiğini ve bir elin omuzlarımın arasında yatıştırıcı bir şekilde okşandığını belli belirsiz fark ettim. Tripp, çimlerin üzerinde deli gibi koştuğumu görmüş ve yardıma gelmişti.

"Penny, iyi misin?" Tripp değildi.

"Çek ellerini ondan!" Oradaydı.

Jake benden uzaklaşırken saçlarım yüzümü örttü, kendi isteğiyle mi yoksa zorla mı uzaklaştı, tam olarak bilmiyordum.

"Sakin ol. Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum." Jake alaycı bir şekilde güldü.

Mide bulantım geçene kadar biraz daha kusmuk çıkardım. Elimi karnıma bastırarak ağzımdaki ekşi tada burun kıvırdım. Birkaç kez titrek nefes aldıktan sonra, pazılarımı saran güçlü parmakların yardımıyla ayağa kalkabildim.

"Seni buraya hiç getirmemeliydim." Tripp'in sözlerinde suçluluk vardı. Hassas midem yüzünden kendini suçlamasını istemiyordum. Onun suçu değildi.

Kollarında dönerek, başparmağımla alınıdaki kırıışıklıkları düzeltmeye çalıştım. "Hey, ben iyiyim. Hamilelik kokuları biraz daha fazla hissettiriyor, hepsi bu."

"Hamile misin?!"

Hatalımı fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Tripp, koruma köpeği moduna geçerek dönüp, "Bu seni ilgilendirmez" diye homurdandı.

Jake gözlerimi aradıktan sonra sordu, "Benim mi?"

Tripp'i o kadar sıkı tutuyordum ki tırnaklarımın ön kolunun derisini delmesinden korktum ve başımı salladım. "Hayır, her zaman prezervatif kullandık."

Eski nişanlım kaşlarını çattı. "Bu bir şey ifade etmez. Hala benim olabilir."

"Burada işimiz bitti." Beni yanına çekip, Tripp bizi döndürdü ve birkaç metre ötedeki kamyonetine doğru yönlendirdi.

"Ne zaman doğuracaksın?" Jake arkamızdan bağırdı.

Donakaldım, midemde bir korku topu oluşmaya başladı, tekrar kusacak gibi oldum.

"Penny. Bebeğin benim olma ihtimali varsa, bunu bilmeye hakkım var."

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin." Tripp belimi daha sıkı kavradı.

Jake'in sorusunun cevabı çok ağırdı, ama onun bu konuyu bırakmayacağını biliyordum.

Zayıf bir sesle, "14 Şubat" diye cevap verdim. Bu, düğünümüzden kaçtığım günden itibaren dokuz ayın bir haftası eksikti ve gebe kaldığımın, damadı değiştirdiğim hafta içinde olduğu tahmin ediliyordu.

Jake, sanki tüm dünyası bir anda değişmiş gibi keskin bir nefes aldı. "Bana söyleyecektin mi?"

"O senin değil," Tripp omzunun üzerinden sözleri tükürdü. "Bunu kesin olarak bilemezsin," Jake tartıştı.

Kalbimi felç eden bir korku sardı ve vücudum kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı. O ana kadar Tripp'in babası olmadığı düşüncesi hiç aklıma gelmemişti. Özellikle de evlendiğimizden beri her gün bacaklarımdan akıtan menisi varken.

Jake ve ben her zaman korunmuştuk. Ama bunlardan birinin işe yaramadığını bilemezdik.

Bu tam bir felaketti. Ve suçlayacak kimse yoktu, kendimden başka.

En iyi arkadaşımla, sonunda benim olacağı düşüncesiyle sevinçten uçarak evlenmeye karar veren bendim.

Düğün gecesi prezervatifimiz olmadığını fark ettiğimde, onun içime girmesine izin vermenin sorun olmayacağına karar veren bendim.

Eğer biraz beklesek, hiçbir sorun olmazdı. Ama bunun yerine, şüpheler beni boğuyordu ve nefes alamıyordum.

Titreyerek nefes almaya çalıştım ve Tripp, "Gidiyoruz" diye bağırırken ayaklarım yerden kesildi.

Beni yolcu koltuğuna oturtup kemerimi bağladığında neredeyse katatonik hale gelmiştim.

Eve giderken aklım en kötü senaryoya gitti: Bir adamla evliyken başka bir adamdan hamile kalmıştım.

Lütfen Tanrım, bu gerçek olmasın.

"Penny, hadi tatlım. Kalkma zamanı."

 nleyerek yuvarlandım, yatağa nasıl girdiğimi hatırlamıyordum ama oradan hiç çıkmak istemediğimi biliyordum.

Tripp beni ikinci kez uyandırmaya çalıştığında, çarşaflara doğru "Yorgunum" diye mırıldandım.

Sa larımla yüzümden çekerek, "Arabada uyuyabilirsin" dedi. Arabada mı?

 steksizce ağır göz kapaklarımı açtım. "Nereye gidiyoruz?" Uykudan boğuklaşan sesimle, kelimeler boğazımdan çıkamadı.

"Manhattan'a, ekiple buluşmaya."

Bu haber beni uyandırmaya yetti ve aniden oturdum. "İki hafta daha gitmeyeceğiz sanıyordum."

"Plan değışti." Gözlerime bakmamasından hoşlanmadım. Yanımda oturmasına rağmen çok uzak görünüyordu.

"Tripp," dedim, onun inşa ettiğı duvarı yıkmak umuduyla adını yumuşak bir sesle söyledim.

Yataktan kalktı. "Şimdi gidersek, karanlık basmadan motele varabiliriz." Başını komodine doğru eğerek ekledi, "Senin için kıyafetlerini çıkardım. Diğer her şey hazır."

İki elimi yüzüme sürerek iç geçirdim. "Neden kaçıyormuşuz gibi hissediyorum? Yine." Bu, sorunlarımızla yüzleşmek yerine onlardan kaçmak, bizim için kötü bir alışkanlık haline gelmişti.

Sonunda bakışları kalktı ve ben neredeyse kalkmasaydı diye düşündüm. Gözlerindeki işkence görmüş bakışlar kalbimi burktu.

Sesi kısık bir şekilde fısıldadı, "Gitmeliyiz." Sonra sertçe yutkundu ve açıklığa kavuşturdu, "Ben gitmeliyim. Seni burada bırakamam. Lütfen benden bunu isteme."

Kahretsin. Parçalanmak üzereydi ve ben buna tanık olmaya dayanamıyordum. Eğer kaçarak ve dünyanın geri kalanının var olmadığını varsayarak korkakça davranmak onu huzurlu yapacaktı, o zaman öyle olsun .

Bacaklarımı yatağın kenarına atıp, hareketsizce duran, omuzları yenilgiye uğramış gibi çökmüş olduğu yere doğru yürüdüm. Kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı boğazının altındaki şiddetli nabzına değdirdim.

"On dakikaya hazır olurum."

Tripp titreyerek nefes verdi, kollarını belime doladı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü. "Teşekkür ederim."

Gözlerimde biriken yaşları geri çekerek, duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Onun için güçlü kalmam gerekiyordu, özellikle de tüm bunlar benim hatam olduğu için.

Onu sıkıca sararak, boğuk bir sesle fısıldadım, "Her şey yoluna girecek, bebeğim. Söz veriyorum."

Sonra Tanrı'ya beni yalancı yapmaması için yalvardım.

BÖLÜM 21

Penny

Başlangıçta Tripp'in Rust Canyon'dan ayrılma kararını kabul etmemiştim, ama iki hafta sonra, evden uzak kalmanın ve zamanın stres seviyemizi azaltmada mucizeler yarattığını anladım.

Gözden uzak, gönülden uzak, Sullivan ailesinin yazın geri kalanı için resmi sloganı oldu.

Sorunlarımızı bir kenara bırakmış olsak da, karnımın giderek şişmesini görmezden gelemezdik. On iki haftaya yaklaşmışken, göbek deliğimin altında belirgin bir şişkinlik vardı, oysa daha önce sadece şişkin görünüyordum, tıpkı çok yedikten sonra olduğu gibi.

Tripp, değişen vücuduma takıntılıydı. Her gece, uyku gömleğimi karnımı okşayabilecek kadar yukarı çekip, içindeki bebeğe tatlı sözler fısıldardı. Sonra, şefkatini göstermeyi bitirince, parmaklarını etime gömüp, uyluklarımın arasında sürekli hissettiğim ağrıyı dindirirdi.

Hamileliğin insanı bu kadar azdırabileceğini kim bilebilirdi? O adamdan doyamıyordum. Onunla aktif olarak sevişmediğim zamanlarda, onu düşünerek külotumu ıslatıyordum.

Ondan uzak kalmaktan ne kadar nefret etsem de, bugün ona bazı işlerim için kamyoneti almama izin vermesi için yalvardım. Tripp hemen beni kendisinin götürmeyi teklif etti, bu yüzden beni yalnız bırakması için onu ikna etmek biraz zaman aldı

İsteksizce anahtarları avucuma bırakıp Ricky ile rodeo alanına gitmek için otostop çekmeyi kabul etti.

Yanağına bir öpücük kondurarak, motel odamızın kapısından dışarı fırladım, bir görevi olan bir kadın gibi.

Bugün Tripp'in doğum günüydü ve ben bu günü özel kılmak için büyük planlar yapmıştım.

Bu hafta Kansas'ın Abilene kasabasında kalıyorduk, ama eyalet başkenti Topeka sadece bir saat uzaklıktaydı. Şehre bu kadar yakın olmak, ona parasal değerinden çok manevi değeri olan bir hediye verme fırsatı sunuyordu.

Telefon ettiğimde biraz yalvarmak zorunda kaldım, ama resepsiyonist, bunun kocama doğum günü sürprizi olduğunu ve ilk bebeğimizi beklediğimizi açıkladığımda ikna oldu. Bilgisayarında biraz sihir yaptı ve öğleden sonra ultrason randevusu almayı başardı.

Doğum günü çocuğu, bebeğini ilk kez görecekti.

Onun yüzünü izleyerek, yüzünde beliren duyguları ezberleyerek, ekrandan daha fazla zaman geçireceğimi biliyordum. Muhtemelen ikimiz de yarattığımız küçük hayata hayranlıkla bakarken sevinç gözyaşları dökecektik.

Hala ebeveyn olacağımız gerçeği bana gerçek gelmiyordu.

Ama randevumuzdan önce, doğum günü hazırlıklarını halletmem gerekiyordu. Tripp'i rodeo alanından alacağım için, Topeka'dan döndüğümüzde kutlamalara devam etmek için motel odamızın hazır olmasını istedim. Ricky'nin akşam izin almasını ayarlamıştım. Bu gece "Rahatsız Etmeyin" tabelası işimize yarayacaktı.

Tripp ve ben yıllardır ilk kez onun doğum gününde birlikteydik. Rodeo takımına katılıp takımın yönetimini devraldığından beri yazları çiftlikten uzakta geçiriyordu. Tabii ara sıra geri gelirdi, ama Sullivan atlarının hangi yarışmalara katılacağını ayarlamak onun görevi değildi ve ara vermek genellikle rastgele aralıklarla oluyordu.

İlk durağım, Main Street'teki sevimli küçük tebrik kartı dükkanıydı. Rafları karıştırırken, üzerinde "*Mutlu Yıllar, Baba!*" yazan çok sevimli bir kart buldum. Gözüm kasada duran helyum tankına takıldı ve sabah olana kadar yere düşecek olan en az bir düzine balona ihtiyacımız olduğu belliydi. Zaten bir sonraki durağımıza kadar onları taşıyamazdık.

Tezgahın arkasındaki kadın, şişirilmesini istediğim balon paketini uzattığımda elimdeki kartı gördü ve gülümsedi. "Bu ilk mi?"

Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim. "Evet."

"Senin erkeğin nasıl başa çıkıyor? İlk kez yaşayanlar için birkaç farklı tepki olabilir. Ya çok heyecanlı olurlar, ya da sinirleri bozulur, ya da tamamen kayıtsız kalırlar, çocuk dünyaya gelene kadar olan bitenin farkına varmazlar."

"O harika davranıyor." Diye iç geçirdim ve elimi, dökümlü elbisenin altında gizlenen karnıma indirdim. "Her gece karnıma konuşuyor."

"İyi birine rastladın galiba," dedi. "En iyisi."

Tripp'in kamyonetinin kabini geniş olsa da, balonları arka koltuğa sığdırmak yine de zor oldu. Sonra direksiyona geçtiğimde, arka camdan göremediğimi fark ettim.

Hay aksi. Trafığe çıkarken görüşüm engellenmiş halde bir kaza yapmak, ihtiyacım olan son şeydi. Çünkü bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Tripp, "Siktir et kamyoneti" derken, ben de şirket malına verdiği zarar yüzünden babasının ona nasıl kızacağını düşünerek panikleyecektim.

Camı indirip, kaldırımdan ayrılmadan önce yolun boş olduğunu kontrol etmek için başımı dışarı çıkardım. Olaysız bir şekilde yola çıktığımda rahat bir nefes alıp, bir sonraki varış noktama doğru yola çıktım.

Fırına girdiğimde başımın üstünde bir zil çaldı. Havadaki şekerli koku ağzımın suyunu akıttı ve midem guruldadı.

Winfields'ların çiftliğinde yaşanan olay dışında, hamileliğimden dolayı hiç hasta olmamıştım. Hatta, iştahım seks isteğimle eşitti.

Öğle yemeği vakti yaklaşıyordu ama o kadar dayanamayacaktım. Müşterileri mutfaktan ayıran cam vitrinin arkasından fırından yeni çıkmış hamur işlerinden gelen cazip kokularla dayanmam imkansızdı.

Umarım baban haklıdır da bu fazla kaloriler benim kalçalarım ve uyluklarıma yerleşmek yerine sana gider, küçüğüm.

Sanırım fazla kiloların nereye gittiği pek önemli değildi, çünkü karnımın gurultusu görmezden gelinemezdi.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Önlük giymiş bir kadın, ürünleri incelerken sordu.

Dudaklarımı büzerek iki ürün arasında kararsız kaldım. Seçim yapamayınca, içimden "*Siktir et*" dedim ve ikisini de almaya karar verdim.

"Başlangıç olarak şekerli tarçınlı çörek ve portakallı kızılıcak çörek alayım."

Öğle yemeği öncesi atıştırmalığım vitrinden çıkarılıp beyaz bir fırın kutusuna konuldu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, bir kek istiyorum, ama mini buzdolabında öğleden sonraya kadar dayanacak kadar küçük olsun."

Teşhirin uzak ucunu işaret etti. "Cupcakelerimizi gördünüz mü? Çok büyükler. Küçük kekler gibi sayılır."

Daha yakından bakmak için yanaştım ve sıcak bir yaz gününe mükemmel uyan meyveli lezzetleri görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. "Harika! Çilekli kekten bir tane ve limonlu kekten bir tane alabilir miyim?"

"Benim en sevdiğim ikisi," dedi ve paketleyip kasaya geçmeden önce ekledi.

Kondisyon kutularını kolumun altına sıkıştırarak kaldırıma çıktım ve çantamın içinde kamyonun anahtarlarını aradım.

Gözlerimin önüne düşen saçları kaldırmak için sertçe nefes alıp verirken, "Buralarda bir yerde olmalı" diye mırıldandım.

"Penny Sullivan?" Tanımadığım bir erkek sesi başımı kaldırmamı sağladı.

Karşımda duran adamı incelerken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Affedersiniz. Sizi tanıyor muyum?"

Bu devre boyunca tanıştığım yeni insanların sayısını düşünersek, daha önce karşılaşmış olmamız da imkansız değildi. Bir süre sonra yüzler bulanıklaşmaya başladı.

"Siz Penny Sullivan, değil mi?" diye ısrar etti adam.

"Evet..." Kelimeyi yavaşça çıkardım. "Peki siz?"

Arkasından bir manila zarf çıkardı, elime tutuşturdu ve "Size tebligat var" dedi.

Ne olduğunu anlamadan, o çoktan arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı.

"Hey!" diye bağırdım arkasından, ama o arkasına bakmadan caddede park etmiş bir arabaya atladı ve uzaklaştı.

Gözlerim, bir zamanlar pürüzsüz olan kağıda kırıksıklıklar oluşturacak kadar sıkı bir şekilde yumruğumda sıkılıp duran zarfa indi.

Ne oluyor?

Üstteki tırnakları açıp, içindeki basılı belgeyi çıkardım. Gözlerim hemen büyük, kalın harflerle yazılmış kelimelere takıldı: **Babalık Testi Talebi.**

Nefesim kesildi, ciğerlerim sıkıştı.

Sayfayı aşağıya doğru taradığımda en kötü korkularım doğrulandı. Jake, memleketindeki aile mahkemesine başvurmuştu ve otuz gün içinde, bebeğimin babasının o olup olmadığını belirlemek için testi yaptırmam emredilmişti.

Gözlerim yaşlarla doldu ve metin bulanıklaştı, ama belgeleri karıştırarak, mevcut hamilelik durumumda kabul edilebilir iki test türünü açıklayan sayfayı bulmayı başardım. On üçüncü haftanın sonuna kadar yapılırsa, basit bir yanak sürüntüsü olacaktı, ama bu süreyi kaçırırsak, prosedür daha invaziv hale gelecekti ve plasentamdan doku örneği almak için karnıma iğne batırılması gerekecekti. Orada, siyah beyaz harflerle, bu testi yaptırmamız halinde bebeğime yönelik riskler özetlenmişti: düşük, enfeksiyon, bebeğimin kanının benim kan dolaşıma karışması durumunda kırmızı kan hücrelerine zarar verme olasılığı.

Bebeğimi tehlikeye atma düşüncesine dayanamıyordum, hem de ne için? Jake'in, kullandığımız prezervatiflerden birinin işe yaramamış olma ihtimaline karşı merakını gidermek için mi? Hangi ebeveyn, egosunu tatmin etmek için çocuğunu tehlikeye atmayı kabul eder ki?

Vücudum şiddetle titriyordu, zayıf bir inilti dudaklarımdan çıkmadan dizlerim büküldü ve yere yığıldım.

"Hanımefendi? İyi misiniz?" Panik içindeki zihnimde yüksek tiz bir ses zar zor duyuluyordu. "Hanımefendi!"

Bunu tek başıma yapamazdım.

Boğazım düğümlenirken, tek bir kelime çıkabildim.

"Tripp."

BÖLÜM 22

Tripp

Telefonum arka cebimde titredi, çıkardığımda en sevdiğim kişinin aradığını gördüm. Parmağımı ekranın üzerinde kaydırarak telefonu kulağıma götürdüm ve alaycı bir sesle "Lucky, geç kaldın" dedim.

"Lucky, adı bu mu?"

Telefonun diğer ucundaki erkek sesi duyulduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Kimsiniz ve neden karımın telefonu sizde?" Bir anlık sessizlik oldu. "Şey..."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Bir terslik vardı. "Ne olduğunu söyle. Hemen."

"Ben sadece geçiyordum, düşerken gördüm ve..."

"Düşmüş mü?!" Kalbime korku çöktü, sadece karım için değil, karnındaki bebek için de endişelendim.

"Daha çok bayılmış gibi," diye açıkladı. "Ayağı takılmadı ya da öyle bir şey olmadı." Bayılmış. Tanrım, bu adam ağzını her açtığında durum daha da kötüleşiyordu. "Bilinci yerinde mi?"

"Evet, efendim. Yaprak gibi titriyor. Başını kaldıramıyor ama ağladığından eminim."

Bu kesinlikle kendimi daha iyi hissettirmedi. Ne oldu lan?

Ahizeyi kapatıp, "Ricky!" diye bağırdım. Kafasını kaldırdı ve ben çılgınca ona buraya gelmesi için işaret ettim. Ya arabasına

ya da anahtarlarına ihtiyacım vardı. Hangisi olduğu umurumda değildi. Tek bildiğim Penny'ye gitmem gerektiğiydi.

"Neredesin?"

"Main Caddesi'ndeki Rosie's Sweet Treats'in önünde."

Göğsüm çöküyor gibi hissettim ve nefes alamıyordum. "Tamam. Onunla orada kalman lazım. Yapabilir misin?"

"Evet, tabii ki."

"Çok minnettarım. Şimdi yapman gereken şey ambulans çağırmak. Adı Penny Sullivan ve ona hamile olduğunu söylemelisin."

Derin bir nefes aldı, muhtemelen ilk kez kendini içinde bulduğu durumun ciddiyetini fark etmişti. Çok şey tehlikedeydi ve ben iyi bir samaritanın iyiliğine güveniyordum.

"Sen sen ara, ben de mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim." Duygularım boğazıma düğümленince sesim sertleşti. "Lütfen ona bunu söyle. Geldiğimi söyle."

Karşıdaki genç adam söz verdi ve hat kesildi.

Bir el omzuma yapıştı ve ben Ricky'yi bulmak için hızla döndüm. Sözlere gerek yoktu; yüzümden zamanın çok önemli olduğunu anlayabilirdi.

Onun kamyonetine atladık ve ikimiz de emniyet kemerlerimizi takamadan yola çıktık. "Nereye patron?"

"Ana caddeye. Tatlıcıya."

Ricky başını salladı. "Yeri biliyorum."

Dayan, Lucky. Geliyorum.

Fırının önünde toplanan kalabalık kalbimi ağızıma getirdi ve kamyonet tamamen durmadan atladım.

Çizmelerimle kaldırıma vurarak kaldırımdan atladım ve meraklı kalabalığın arasından "Çekilin yolumdan!" diye bağırarak geçtim.

Birkaç kişi öfkeyle homurdandı ama kaba davranmak umurumda değildi. Tek düşünebildiğim Penny'ye ulaşmaktı.

Son seyircileri de uzaklaştırdığımda, kızım, etrafı krema ve ters dönmüş çantasının içindekilerle kaplı halde göründü.

yanına kıvrılmış ve dizlerini kucaklamış hali beni de aynı duruma getirdi. Elimi hızla atan kalbimin üzerine bastırarak, titrek bir nefes aldım ve kendime dağılmamam gerektiğini hatırlattım. Şu anda benim güçlü olmam gerekiyordu.

Bir adım öne çıkarak, onu koruyan yirmi yaşından büyük olamayacak adama başımla selam verdim. O da bana hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi ve karıma odaklanmadan önce ona verebileceğim tek ilgi buydu.

Onun önüne çöktüm, sesimdeki titremeyi engelleyemedim. "Buradayım, bebeğim."

Penny'nin kızarmış gözleri benimkilere çarptı ve yerden kalkarak bana öyle bir sarıldı ki, beni yere düşürdü. Onu kollarıma alıp sardığımda, o telefonu aldığımdan beri ilk kez nefes alabildim.

Boynuma gömülerek hıçkırarak, "Çok üzgünüm" diye ağladı.

Saçlarını okşadım. "Özür dilenecek bir şey yok, canım. Yaralandın mı?" Sanki işaret verilmiş gibi, siren sesleri duyulmaya başladı ve yaklaşırken giderek yükseldi.

Gözleri cam gibi büyümüş, geri çekildi. "Bu benim için değil, değil mi?"

Başparmaklarımla kızın yüzündeki gözyaşlarını sildim. "Buradaki arkadaşın..." Ona baktım, adını söylemesini umuyordum.

"Jeremy." Başını eğdi.

"Tamam. Jeremy, bayıldığını söyledi. Seni muayene ettirmeliyiz."

Penny başını salladı. "Hayır, ben iyiyim. Öyle bir şey yok."

Kaşlarım çatıldı. Tıbbi yardım fikrini reddetmesi hoşuma gitmedi. Hamile olmasaydı, onu bırakabilirdim, ama en azından temel bir muayeneye razı olana kadar buradan ayrılmayacaktık.

"Konuş benimle, Lucky. Ne olduğunu anlat."

Gözleri yeniden doldu ve gözyaşları akmaya başladı. Boğuk bir sesle, "Evraklar," dedi.

"Kağıtlar mı?" Neyden bahsediyordu?

Penny açıklamak yerine Jeremy konuştu. "Şey, bunları daha önce aldım." Bana bir avuç kağıt ve bir manila zarf uzattı.

Kaşlarımı çatarak içeriği okudum ve gözlerim kanlandı. Lanet olsun, o orospu çocuğu!

Jake'i paramparça etmek istesem de, kendime daha çok kızgındım.

Bunu önceden tahmin etmeliydim. Rust Canyon'dan ayrılır ayrılmaz gözlerimi kapatmaya karar vermeseydim, bunu kesinlikle fark ederdim.

Bundan kaçmak imkansızdı. Bunun bir seçenek olduğunu düşünmekle aptallık ettim.

"Acil yardım ekibi geliyor!" Ağır ayak sesleri eşliğinde sağlık görevlileri olay yerine koştu.

Cesetlerden oluşan deniz, onların geçmesi için ikiye ayrıldı ve Penny onları görünce şiddetle başını salladı. "Ben... ben iyi dedim!"

Dört kelimelik cümleyi hıçkırarak söylemeseydi, çok daha inandırıcı olurdu.

Onun telaşını hisseden iki üniformalı adam yaklaşımlarını yavaşlattı.

"Hey, sen." İçlerinden biri yanımıza diz çöktü ve elini göğsüne koydu.

"Ben Thomas. Senin adın ne?"

Penny bana öfkeyle baktı. Bu tür tantanalardan nefret ettiğini biliyordum, ama bu konuda tavrımı değiştirmeyecektim.

"Penny," diye onun yerine cevap verdim.

Thomas gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Siz kimsiniz?" "Tripp. Onun kocası."

Sertçe başını salladı. "Anladım." Penny'yi gözden geçirdikten sonra, karımın işbirliği yapma havasında olmadığı anlaşıldığından, benimle konuşmaya devam etmeye karar verdi. "Çağrı merkezinden gelen ihbarda bir bayılma vakası olduğu ve kadının hamile olduğu söylendi, doğru mu?"

Yutkundum. "Evet. On ikinci haftasına giriyor. Olay sırasında burada değildim, ama anladığım kadarıyla, bu daha çok duygusal bir çöküntüydü, ama yine de muayene edilmesini istiyorum."

"Elbette," diye kabul etti. "Benim karım olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim." Penny burnunu çekti. "Çocuğunuz var mı?"

Yüzünde samimi bir gülümseme belirdi. "Evet, hanımefendi. Üçü beş yaşın altında, bir tanesi de bu sonbaharda doğacak."

"Yoğun bir hayat," diye şaka yaptım, Penny'yi yumuşatıp muayeneye razı olmasını umarak ortamı hafifletmeye çalışıyordum.

Thomas güldü. "Elimiz kolumuz dolu, orası kesin. Ama evimiz sevgiyle dolup taşıyor ve biz başka türlüünü istemeyiz." Bir an durup dikkatini Penny'ye çevirdi. "En azından hayati fonksiyonlarınızı kontrol etmemize izin verirseniz içim rahat eder.

En azından hayati fonksiyonlarını kontrol etmemize izin verseniz. İsterseniz burada yapabiliriz. Ambulansa girmenize bile gerek yok."

Penny cevap vermeden önce boynunu çevirip bana baktı. "Tamam."

Thomas abartılı bir şekilde nefes verip alınıdaki teri siler gibi yaptıktan sonra Penny'ye rahatlamış bir gülümseme attı. "Vay canına. Beni bir an endişelendirdin."

Elini uzattığında, ortağı taşınabilir ilk yardım çantası olarak kullandıkları siyah bir çantayı uzattı. Çantayı karıştırdıktan sonra stetoskop ve tansiyon aleti çıkardı.

Stetoskopun kulaklıklarını yerine yerleştirip, "Kalbini dinleyebilir miyim, Penny?" diye sordu.

Yüzü kısmen göğsüme gömülü olan Penny, onaylayarak mırıldandı.

Thomas, kalp atışlarını saymaya odaklanarak yüzünde tamamen konsantre bir ifade aldı. Sonunda Penny'ye güven verici bir gülümseme attı. "İyi görünüyor. Harika gidiyorsun, Penny."

O, Penny'nin koluna tansiyon aletini takarken, ben de onu cesaretlendirmek için kalçasına hafifçe vurdum. Stetoskopun göğüs kısmını Penny'nin dirseğinin iç tarafına yerleştiren Thomas, aletin pompasını sıkarak havayı boşaltıp dikkatle dinledi.

"Biraz yüksek," dedi. "Ama normal sınırlar içinde."

Son bir soru sormadan önce ekipmanlarını kaldırdı. "Kramp hissettiniz mi?"

Cevabını beklerken, korkudan nefesimi tuttum.

Bir anlık sessizliğin ardından, kadın başını salladı. "Hayır. Bildiğim kadarıyla yok." "Güzel." Thomas ayağa kalktı ve kadına yardım etmek için elini uzattı.

Kız ayağa kalktığı anda, ben de ayağa kalkıp, her ihtimale karşı kolumu beline doladım. Son yarım saatte on yıl yaşlandığımı hissediyordum.

Serbest elimi Thomas'a uzattım ve el sıkıştık. "Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Benim için zevkti. Mümkünse birkaç gün dinlenmesini sağla. Sadece önlem olarak."

"Duydun mu, Lucky?" diye saçlarına fısıldadım. "Pazartesi Nebraska'ya gidene kadar ayaklarını yukarıda tut." İtiraz etmek için ağzını açtı ama tek kelime bile etmeden sözünü kestim. "Tartışmak yok."

Onun sevimli küçük somurtmasına gülümsemek için kendimi zor tuttum. Her istediğini elde etmeye alışmıştı, özellikle de bana karşı.

O ve bebeğimiz söz konusu olduğunda, benim taviz vermeyeceğimi çabucak öğrenecekti. Onların güvenliği ve iyiliği için ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunun için bana cehennemi yaşatsa bile.

Hiçbir şey küçük ailemizden daha önemli değildi. Hiçbir şey.

Kızım bitkin düşmüştü.

Motel'e dönmemiz on dakika sürmüştü ve o süre içinde yolcu koltuğunda bayılmıştı. Bir yanıma buna seviniyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Penny'yi odaya taşıyarak, baygın halini yatağa yatırdım. Günün duygusal yükünden sonra bütün gece uyursa şaşırmazdım.

Çantasından gelen bir vızıltı dikkatimi çekti. Cep telefonunu çıkardığımda, arayan numaranın Kansas'tan olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Bu civardan onu kim arıyor olabilirdi?

Odanın kapısını aralık bırakarak odadan çıktım, uyanıp bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı. Telefonu açtım ve "Alo?" dedim.

Kadın sesi, "Merhaba. Penny Sullivan'ı arayan siz misiniz?" diye cevap verdi. "Ben onun kocası. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, bugün randevusuna gelmeyi planlıyor mu acaba? Onay için daha önce aradım ama cevap alamadım."

"Randevusu mu?" Sesim sorgulayıcı bir tona büründü.

"Evet. Saat ikibuçakta ultrason randevusu vardı." Bunu ilk kez duyuyordum.

"Um." Kapının aralığından içeri baktım. Penny kıpırdamamıştı. "Özür dilerim hanımefendi, ama randevuyu iptal etmek zorunda kalacağız."

"Oh. Tabii ki. Bana haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Eğer randevuyu değiştirmek isterseniz, bizi arayabilirsiniz."

"Öyle yapacağım."

"İyi günler efendim," dedi ve telefonu kapattı. Evet, bu iyi günler bir saat önce uçup gitmişti.

Gözlerimi kapatıp başımı motelin dış duvarına yasladım. Bu iş bizi aşıyordu ve yardıma ihtiyacımız vardı. Penny'nin telefonunu arka cebime sıkıştırıp kendi telefonumu çıkardım ve seçeneklerimizi aydınlayabilecek

tek

kişiye çevirdim.

Telefon bir kez çaldıktan sonra Bex, "Doğum günün kutlu olsun!" diye cevap verdi.

Boynumu çektim. "Uh, teşekkürler."

"Neden daha heyecanlı konuşmuyorsun? Penny'den bu sabah doğum günü özelini almadın mı?"

"Tanrım, Bex. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Bunu hayır olarak alacağım," diye alay etti.

Arka planda Tucker'ın "Tripp mi?" diye bağırdığını

duydum. "Evet," diye cevapladı Bex.

"Telefonu ver," diye emretti. Bex'in sesi

yükseldi. "Ne? Neden?"

"Sadece ver." Hafif bir hışırtı duyulduktan sonra sesi net bir şekilde duyuldu. "Hey, her şey yolunda mı?"

Jake ve şimdi kaldırımda olan Ricky dışında, Penny'nin hamile olduğunu sadece doktoru Tucker biliyordu.

Göğsümde ağır bir iç çekiş duyuldu. "Pek sayılmaz dostum." "Neler oluyor?"

"Endişen için teşekkürler, ama karını telefona geri vermen gerek. Şu anda tıbbi bilgiye değil, hukuki bilgiye ihtiyacım var."

"Tamam, peki?" Onun kafasının karışmasına şaşırmasaydım. Penny ve ben, hukuki sorunlara bulaşacak son kişilerdi. Tabii, o vahşi kızımın, ertesi gün teslim etmesi gereken ödevini bitirmek için dolabında unuttuğu kitabı almak için annemden okul anahtarlarını çalmaya ikna ettiği o günü saymazsak.

"Neden tuhaf davranıyorsunuz?" Bex, Tucker'dan telefonu geri alırken sesi şüpheyle doluydu.

Yüzümü ovuşturarak, "Penny hamile" diye patladım.

Telefonun diğer ucunda boğuk bir yutkunma sesi duyuldu, ardından şaşkın bir "Oh, vay canına" geldi. Bir süre durakladı ve onu göremesem de zihninde bir şeyler döndüğünü anlayabiliyordum. "Tucker biliyor, değil mi?"

"Evet," diye nefes verdim. "Ama durum karmaşık."

"Karmaşık," diye tekrarladı. "Nasıl karmaşık?"

"Zaman çizelgesi biraz karışık, Jake bebeğin kendinden olabileceğini düşünüyor." Bex keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım."

"Bugün ona babalık testi yaptırmayı için mahkeme celbi gönderdi. Artık avukatlık yapmadığını biliyorum, ama yasal haklarımız konusunda bize yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Tabii, elbette. Beni bu işin içine karıştırma, ama onun babası olma ihtimali var mı?"

Bu sorunun cevabının kesin bir *hayır'dı*, ama bunun tek nedeni, alternatifin beni çok korkutmasıydı.

"Eğer varsa, çok az. Onlar, şey..." Bu bebeğin benim olmadığı ortaya çıkarsa, bunun Penny ve benim için ne anlama geleceği bir anda kafamda canlandı ve sesim kesildi. Bunu atlatacak kadar güçlü olabilir miydik?

Bex ne demek istediğimi anlamış gibiydi. "Her zaman korunuyorlar mıydı?"

Boğazımı temizledim. "Evet."

"Peki ya siz ikiniz..."

"Bir kez bile," diye onayladım.

"Anladım. Bana mahkeme kararının fotoğraflarını gönderir misin? İyice bakmadan fazla bir şey söyleyemem." "Tabii. Bir saniye bekle."

Kapıyı açtım ve gıcırdayan menteşelerin sesine irkildim. Neyse ki Penny kıpırdamadı ve ben de onun çantasına doğru sessizce yürüdüm ve manila zarfı çıkardıktan sonra dışarı çıktım.

Kağıtları kamyonetimin kaputuna dizip her birinin fotoğrafını çektikten sonra Bex'e gönderdim.

"Bekle. Hoparlöre alayım da sen de dinlerken ben de okuyayım. Tucker hala burada. Sorun olur mu?"

"Tabii." Aslında fark etmezdi. Bunların hiçbirinin çok uzun süre sır olarak kalması mümkün değildi.

Bex belgeleri okurken mırıldandı. "Aile hukuku konusunda uzman değilim, ama bildiğim kadarıyla bu oldukça standart bir durum. Penny'nin otuz günü var, yoksa mahkemeye itaatsizlikten yargılanacak. Bu işi bir an önce halledip arınıza koymak senin yararına. Hukuk fakültesinden eski arkadaşlarıma sorup, seni temsil edecek iyi bir aile avukatı tavsiye edebilirler mi diye bakayım."

"Bu harika olur. Teşekkürler, Bex."

Tucker'ın sesi duyuldu. "Ben de bir şey söyleyebilir miyim?" "Tabii," dedim.

"Bu durumun üzücü olduğunu ve huzurunu korumak için son dakikaya kadar ertelemek isteyebileceğini anlıyorum, ama o, testlerin daha invaziv hale geleceği ve bebek için daha fazla risk oluşturacağı on üçüncü haftaya çok yakın.

ve bebek için daha fazla risk oluşturacağı 13 haftalık süreye çok yaklaştı. Buraya ne kadar çabuk dönüp bu işi halledersen, Penny ve bebek için o kadar güvenli olur."

Bu lanet olası bir karmaşaydı. Önlenebilirdi.

Penny'nin doğum kontrol hapı kullanmadığını öğrendiğim ilk gece çekip gidebilirdim ve ertesi sabah eczaneye gidip bir kutu prezervatif alabilirdim —ya da bizim gibi sevişiyorsak on kutu. Ama içimden bir ses, ona bir bebek vermekten hoşlanıyordu. Açıklayamadığım ilkel bir içgüdüydü. Ve bak, bizi bu hale getirdi.

"İyi misin dostum?" Tucker, uzun süre sessiz kalınca sordu.

Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Hiç iyi değilim."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Ne?" Enerjim hızla düşüyordu. Karımın yanında bayılmam çok uzun sürmezdi.

"Penny'ye odaklan. Şu anda en önemli şey o. Bu senin için zor olduysa, onun için on kat daha zor olmalı."

Boğazım düğümlenerek yutkundum, betonun üzerinde yatarken, tamamen yıkılmış halinin görüntüsü gözlerimin önüne geldi. Hayatım boyunca o anı zihnimden silmeyecektim.

"Yapacağım," diye boğuk bir sesle söz verdim.

"Neye ihtiyacın olursa biz buradayız, Tripp," diye Bex de katıldı.

"Penny'ye sevgilerimizi ilet ve birbirinize iyi bakın, tamam mı?"

"Evet. Yakında görüşürüz." Onlar veda etmeden telefonu kapattım.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, tüm duygularımı bir an için hissettim, sonra onları kilitleyerek Tucker'ın tavsiyesine uymaya ve Penny için güçlü olmaya karar verdim. O bana ihtiyaç duyuyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

BÖLÜM 23

Penny

TERDEN SIRA KLAŞMIŞ, yatağa yığıldım ve geçici bir rahatlama sırasında nefes almaya çalışırken hırıltıyla soluyordum.

Tripp alnıma serin bir bezle dokunduktan sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. "Harika gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Açık bacaklarımın arasından Felicity cesaret verici sözler söyledi. "Neredeyse bitti. Başını görüyorum. Birkaç kez daha ıkın, sonra dışarı çıkacak."

Bir sonraki kasılma başladığında karnım gerilmeye başladı, aşağıda hissettiğim baskı neredeyse dayanılmazdı.

"İtmem lazım," diye inledim.

"Vücudunun sana söylediklerini dinle," diye öğüt verdi Felicity.

İtmeye başladığımda, bir hemşire ve Tripp bacaklarımı geriye doğru tuttu. Gözlerimi sıkıca kapatmış, tüm konsantrasyonumu bu bebeği içimden çıkarmaya vermiştim.

"Aman Tanrım, Lucky. Onu görebiliyorum!" Tripp'in heyecanlı sesi, tuttuğum nefesimi salmamı sağladı.

"Gerçekten mi?" Daha önce aynayı reddetmişim, kendime bakmaya çok korkuyordum.

"Oğlumuz neredeyse geldi." Sesinde duygu doluydu.

Basınç tekrar tüm gücüyle geri geldi ve ben tekrar ıkınmaya başladım, acıyla inleyerek. İlaçlar acıyı hafifletmeye yetiyordu ama neredeyse ikiye bölünmüş gibi hissetmeyi ortadan kaldırmaya yetmiyordu.

"Başı çıktı!" Felicity haykırdı ve şokla gözlerimi kocaman açtım. "Bir kez daha kuvvetle it, Penny."

Bitiş çizgisi görünmüştü ve bu, on iki saatlik doğum ve iki saatlik ıkınma sonrasında hala gücüm kaldığını düşünmediğim bir güç patlaması yaşattı. Vücudumun taleplerine teslim olarak, oğlumuzu dünyaya getirmek için tüm gücümü verdim.

Tiz bir çığlık havayı yırttı ve onun çıktığını bile anlayamadan, yapışkan, çığlık atan bir erkek bebek göğsüme kondu.

Rahatlama ve sevinç gözyaşları, titrek ellerim onun sıcak vücuduna dokunduğunda görüşümü bulanıklaştırdı. Bir dakikadan az bir süre önce onun içimde sığıldığı düşüncesi gerçek dışı geliyordu.

Bu kadar acı vermiş olmasına şaşmamalı. O kocaman bir bebektir! "O mükemmel. Sen mükemmeldin," dedi Tripp nefes nefese.

Zor oldu ama güzel bebeğimden gözlerimi ayırıp, göğsümde süt arayan kocama bakmayı başardım. Tripp'in bakışları sevgi doluydu ve benim gibi ağladığını saklamaya çalışmıyordu.

Göğsümden bir hiçkırık koparak çıktı. "Başardık."

"Hayır." Başını salladı. "Sen başardın." Yan korkuluğa tutunarak eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Her zaman korkusuzdun, bugün de öyleydin. Gücüne hayranım."

"Bu küçük adamı tartıp ölçmek için ödünç alabilir miyiz?" Hemşire Gloria, yatağın diğer tarafından sordu. "Hemen geri getireceğim."

Ben başımı sallayınca, Tripp'e kordonu nasıl keseceğini söyledi, sonra bebeği kucağına alıp odanın diğer ucundaki ısıtıcıya taşıdı.

"Nasıl başardın bilmiyorum, ama dikiş atılmadan buradan çıkabilirsin," dedi Felicity.

Yırtılmadan atlattığımı duymak rahatlatıcıydı, ama günlerce, hatta haftalarca bacaklarım çarpık yürüyeceğimi hissediyordum. O çocuğun kafası inanılmaz büyüktü.

Felicity, şimdi sönmüş karnıma sertçe bastırduğunda inledim.

"Üzgünüm, Penny. Bu kısmın rahatsız edici olduğunu biliyorum, ama yakında bitecek, söz veriyorum."

"Sen bir şampiyonun annesisin," diye bağırdı Gloria ısıtıcıdan. "Dokuz pound, dört ons."

Acı bir kahkaha attım. "Son haftalarda 20 pound gibi geliyordu." "Senin gibi minicik birinin devrilmemesi mucize," diye diye alay etti.

Gizlilik perdesinin arkasından kapının açıldığını duydum. Başka bir hemşire beklerken, ilk gördüğüm yüzü tanıdığımda irkildim.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tripp o kadar yüksek sesle bağırdı ki bebek irkildi ve ağlamaya başladı.

Jake yalnız değildi. Yanında pantolonlu bir kadın ve bir güvenlik görevlisi vardı.

Jake tereddüt etmeden ısıtıcıya doğru yürüdü. Oğlumun başında dururken yumruklarım istemsizce sıkıldı.

Omzunun üzerinden bana bakarak tsk tsk yaptı. "Zor yolu seçmek zorundaydın, değil mi?"

Vücudumu saran titremeyi kontrol edemiyordum. "Ne-ne?" Kadın konuştu. "Aile mahkemesi, altı ay önce yapılması gereken babalık testi sonuçlanana kadar Penny Sullivan'ın bebeğini gözaltına almamı emretti.

Test, Jacob Wallace'ın bebeğin biyolojik babası olup olmadığını belirleyecek.

biyolojik babası olup olmadığına karar verene kadar Penny Sullivan'ın bebeğini

"Hayır!" Çaresizlik boğazımı sıktı. "Onu alamazsınız! O benim bebeğim!"

Yüzünde en ufak bir şefkat belirtisi yoktu. "Üzgünüm hanımefendi, ama elim kolum bağlı."

Alt dudağım titredi. "Tripp, bir şey yap."

Isıtıcıya doğru hareket etti, ama iri yarı güvenlik görevlisi yolunu kesti. "Üzgünüm efendim, buna izin veremem."

Gözümü kırpmadan, o kaltak ellerini ısıtıcıya uzattı ve oğlumu aldı. Sonra topuklarını dönüp odadan çıktı, tüm dünyamı da beraberinde götürdü.

"Hayır!" diye bağırdım, yataktan kalkmaya çalışırken sağlık görevlileri tarafından fiziksel olarak zaptedildim. Beni tutarken başımı yastıklara vuruyordum ve sesim kısılana kadar aynı iki kelimeyi tekrar tekrar haykırdım.

Omuzlarım ağlamamın şiddetiyle titriyordu. "Penny.

Penny!"

Nefes nefese, birden dik oturdum, gözlerim açıldı ama sadece karanlık görüyordu.

Bir şey yüzüme dokundu ve ben kan donduran bir çığlık attım, kaçmak için çabaladım.

"Penny. Sakin ol. Benim."

Tanıdık ses, panik içindeki zihnimi aydınlattı. "Tripp?" "Kabus görüyordun."

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü bir şekilde sardı ki nefesim kesildi. Hiçbiri gerçek değildi. Tanrıya şükür.

Tripp derin bir nefes verdi. "Buraya gel, Lucky."

Kendimi onun kollarına attım ve kolları beni sardığı anda yıkıldım. Tripp beni daha sıkı sararken, hıçkırıklar göğsümü parçalıyordu.

"Her şey yolunda. Ben buradayım."

Onun kollarının içine daha da gömülerek, o son derece canlı kabusun getirdiği kötü önseziyi atamadım. Sanki geleceğimizin bir görüntüsü gibiydi.

"O-onu aldı." Ağlamam Tripp'in tişörtünün kumaşı tarafından boğuldu.

"Kim aldı?" Elleri sırtımda yatıştırıcı daireler çiziyordu. "J-Jake. B-b-bebeğimizi aldı."

"Buna izin vermeyeceğim." Sesi sakın olsa da, fiziksel tepkisini gizleyemedi. Vücudundaki her kas gerilmişti. O da benim kadar korkmuştu.

"Ya eğer... ya eğer..." Cümlemi bitiremeden tekrar gözyaşlarına boğuldum.

"Hey." Tripp çenemi kaldırdı ve karanlığa gözlerim alıştığında, yüzündeki kararlılığı görebildim. "Olur ya da olmazlar üzerinde kafa yormayacağız. Adım adım ilerleyeceğiz ve bir çözüm bulacağız, tamam mı?"

Söylemesi yapmasından çok daha kolaydı. Aklımda, bu işin nasıl ters gidebileceğine, bizi nasıl ayırabileceğine dair milyonlarca olasılık dolaşıyordu.

Delirmeden önce bunu kafamdan atmam gerekiyordu.

"Unuttur bana," diye yalvardım, gömleğinin kumaşını yumruklayarak. O geri çekildi, kaşları çatıldı. "Ne?"

"Sadece bu gece, tüm bu karmaşayı unutmamı istiyorum. Lütfen?" Ne istediğimi anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı ve "oh" dudaklarından kaçtı. "Bunu istediğinden emin misin?"

Yavaşça başımı salladım. "Hayır. *İhtiyacım olan* şey bu. İhtiyacım olan sensin."

Parmakları yanağımı okşadı ve saçlarımın gevşek tellerini nazikçe kulağımın arkasına koydu. "Bana istediğin her şeyi vereceğimi biliyorsun."

Dönüp dururken, bir dayanak noktasına, beni yere basacak bir şeye ihtiyacım vardı. Tripp sağlam ve güçlüydü. Hayatımda tamamen kontrolü kaybettiğimde, yerine geçebileceğine güvenebileceğim tek kişi o olurdu.

Kalbim ağzımda, "Beni bu durumdan kurtarır mısın?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, ellerini bacaklarımın etrafına dolanmış eteğimin kumaşına indirdi. O anda, giysilerimle uyuyakaldığımı fark ettim. Gece yarısıydı. Gerçekten dünden öğlen saatlerinden beri uyuyor muydum?

Etek kumaşı göğüslerime ulaştığında kollarımı kaldırdım, o da eteği başımdan çekip yatağın kenarına attı. Sıcak avuçları yüzümü kavradı, Tripp'in dudakları benimkilere yaklaşırken yüzümü sabit tuttu.

Öpücük o kadar nazik ve sevgi doluydu ki, gözlerimden yeni bir gözyaşı dalgası akmak üzereydi. Kendimi ona bıraktım, bu odanın dışında bizi bekleyen sorunlardan uzaklaşmak için duyduğum hislerin akışına kendimi kaptırdım. Dünya durdu ve bizden başka hiçbir şey yoktu.

Onun önderliğinde, dilinin ucu dudaklarımın kenarını izlediğinde ağzımı açtım. Elleri vücudumda nazikçe dolaşırken boğazımdan bir inilti yükseldi, tüylerim diken diken oldu ve ruhum alev aldı.

Sutyenimin kopçası büküldü ve danteller göğsümden düştü. Tripp, külotumu bacaklarımdan indirip tişörtünü ve iç çamaşırını çıkarmak için yeterince uzaklaştı. Sırtını başlığa dayayarak beni kucağına çekti ve uyluklarımın arasındaki ıslaklık sert penisine değdiğinde inledi.

"Benim için çok ıslak," diye boğuk bir sesle söyledi ve elini aramıza sokarak parmaklarını benim heyecanımın üzerinden gezdirdi.

"Her zaman." Elini çekince inleyerek onun eline karşı sallandım.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş, parlak parmaklarını dudaklarının arasına kaydırды ve derisinden benim izlerimi yavaşça emdi. Duyulabilir bir sesle parmaklarını çıkardı ve "Bağımlılık yapıyor" diye mırıldandı.

Başım geriye düşerek inledim. Daha fazlasını istiyordum ama onu acele ettirmek için hiçbir hareket yapmadım. Bu gece kontrolü ona bırakmışım

ve bu kararımdan vazgeçmeyecektim, bu beni delirtse bile.

Tripp'in elleri sırtımı sardı, vücutlarımızı birbirine yapıştırdı ve kulağıma boğuk bir sesle itiraf etti, "Daha fazla istiyorum."

Tanrım, evet. Bir titreme beni sardı ve amım boşluğa sıkı sıkı sarıldı, doldurulmak, sikilmek ya da tadılmak için çaresizce bekliyordu. Hangisi olduğu umurumda değildi, yeter ki acımı dindirsin.

Beni tutmaya devam eden Tripp, sırt üstü yatacak şekilde pozisyonunu değiştirdi ve ben onun üstüne uzandım. Elleri kalçalarımaya kaydı ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Hiç çaba harcamadan beni kaldırdı ve yüzünün üzerine dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bir şeye tutun, tatlım. Bir süre burada kalacağım."

Onun dili benim cinsel organımı yalamadan önce aldığım tek uyarı buydu ve birden yıldızlar görmeye başladım. Körü körüne başucundaki yatağın başlığını tutmaya çalıştım, tırnaklarım ucuz laminat yüzeye batıyordu.

Tripp'in kolları, başının iki yanındaki uyluklarımı sardı ve aç bir adam gibi amımı yalarken beni yüzüne daha da yaklaştırdı. Hareket etme dürtüsü dayanılmaz hale geldi ve kalçalarım, onun cömertçe sunduğu zevki kovalayarak çılgınca sallanmaya başladı.

Onun onaylayan mırıldanması hassas tenimde titreşti, damarlarımdan saf şehvet dalgaları geçerek daha fazlasını isteme ihtiyacımı uyandırdı.

Klitorisime öfkeyle vurarak, iki parmağını içime sokacak kadar yer değiştirdi ve ben çığlık attım. Parmaklarını yavaşça içime pompaladı, uçlarını iç duvarlarıma sürterek, görüşümde siyah noktaların dans etmesine neden olan o sihirli noktaya çarptı.

İçim daha da sıkılaşıırken, inlemelerim sonsuzdu ve aralık dudaklarımdan serbestçe süzülüyordu.

"Siktir, tam orası. Durma."

Ağızı dolu olan Tripp cevap veremedi, ama hızını artırdı, dudaklarını klitorisime yapıştırarak mükemmel emişini kanıtlarken eliyle beni sikmeye devam etti.

Sırtım kavislenerek, parçalandım. Mutluluk içimden dışarıya doğru yayıldı, beni uçurdu. Tripp'in bacaklarımda yarattığı saf ecstasy, zihnimi boşaltmaya yetti ve sonunda, sonunda huzur buldum.

Dili, artçı sarsıntıları hafifleterek beni rahatlattı ve sonunda durduğunda, nefes nefese, alnımı duvara dayadım.

"Kıpırdama," diye emretti Tripp sertçe.

Ona karşı gelmek gülünç bir fikirdi. Şu anda denesem bile kıpırdayamazdım.

Bacaklarımın arasından kayarak çıktı ve sıcak, sert vücudu sırtıma yaslanmadan önce yatağın çöküşünü hissettim. Saçlarım omuzlarımın üzerine döküldü ve boynumun arkasına tüy kadar hafif bir öpücük konduruldu.

Cildime değen dudaklarıyla, "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Kalbim sıkıştı ve boynumu uzatıp ona bakmaya çalıştım. Gözleri ruhunun penceresi gibiydi; içindeki her şeyi okuyabiliyordum. Korku ön plandaydı, ama benim için mi yoksa kendisi için mi daha çok korktuğunu anlamak zordu. Tek bildiğim, mavi gözlerindeki o korku dolu bakışı silmek istediğimdi. Ama kendim de çok korkmuşken bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Seni kaybedemem," dedim, boğazım duygularla dolmuştu.

Tripp başını salladı. "Asla. Beni asla kaybetmeyeceksin."

Şu anda öyle diyordu, ama babalık testi sonuçları geldiğinde istediğimiz cevabı almazsak ne olacaktı? Karısı olan benim, başka bir adamın çocuğunu taşıdığımı görmeye nasıl dayanacaktı? Jake'in hayatımın kalıcı bir parçası olacağı gerçeğiyle nasıl barışacaktı?

Tripp en iyi arkadaşımdı. Onu kendimden daha iyi tanıyordum. Ama bilinmeyen sulara yelken açıyorduk. O tanıdığım en iyi erkekti, ama bu durum en güçlü ilişkileri bile sarsacak kadar ağırdı.

Ona güvenmek istedim, ama bunu atlabileceğimizden emin değildim. Çenemi kavradı. "Bana bırak, ben seninle ilgilenirim."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım.

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Aferin kızıma."

Bu sözler göğsümü ısıyla doldurmaya yetti.

Yüzümü bırakıp, hala başlığın üst kenarını sıkıca tutan parmaklarımın eklemlerine dokundu. "Bunları burada tut."

Yüzümü öne çevirip başımı omzuna bıraktım ve titrek bir nefes verdim.

Tripp'in dudakları kulak kepçeme değdi. "Aferin kızım."

Kahretsin. Rol değişimi yüzünden iniltiyi zorla bastırdım. O anda onu memnun etmek için her şeyi yapardım.

Dizleri, yatağın üzerinde bacaklarımı daha da ayırdı. Sert penisi kığıma yapıştı ve benim dikişime uyacak şekilde eğildi

kıçımın arasına sığabilmesi için eğildi, başı klitorisime dokunarak beni inlemeye neden oldu.

Kulağımda bir kıkırdama duyuldu. "Seni tekrar oraya getirmek çok zor olmayacak, değil mi, Lucky?"

Cevabım bir inilti oldu.

Sesi boğuktu, "Seni boşaltmayı seviyorum. Sıcak amcığının sikimi sarmasını, o kadar sıkı sıkı sıkmasını, nefes alamayacak kadar sıkmasını seviyorum. Bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyor. Bunu bırakacağımı düşünüyorsan delisin. Sen benim tek ve tekimsin ve öyle kalacaksın, duydu mu?"

Gözlerim yanarken, onları sıkıca kapattım ve tüm bunlar ters giderse bu son sözlerin hala geçerli olmasını diledim.

Sessizliğimi kabul ederek, kalçalarını geri çekip ereksiyonunu girişime dayadı ve keskin başı ilk santimetreyi içeri girdi. Kalın, kavisli sikinin yeniliği henüz geçmemişti. İki vücudumuzun bir olmasıyla gelen gerginliği arzuluyordum, çekildikten sonra bile onu hala hissedebilmeyi seviyordum.

Ellerim sabit bir şekilde, sırtımı kavisledim ve onu daha derine batmaya zorladım, o da zevkten çıkardığı derin iniltiyi bastırmaya tenezzül etmedi.

"Senin için yaratıldım, hatırladın mı?" Bu sözler, kalçaları ileri doğru hamle yaparken söylendi ve mümkün olduğunca derine girmesiyle nefesimi kesen dolgunluğu ile.

Dudakları boynumun kıvrımlarına ve omzuma öpücükler yağdırdı. "Lanet olası cennet," diye nefes nefese söyledi.

Bir eli koruyucu bir şekilde karnımın hafif şişkinliğine yerleşti, diğer eli ise aşırı duyarlı meme uçlarımı okşamaya başladı. Tripp arkamdan nazıkçe beni sallamaya başladı.

Duygularım aşırı yüklenmişti. Vücudumdan aldığı zevkin herhangi bir kısmına odaklanamıyordum. Her tarafımı sarmış, beni boğmak üzereydi ama ben bunu hoş karşıladım. Onunla birlikte, ona kaptırmış haldeyken, hiçbir şey bize dokunamazdı.

Bağlantı hissinin tadını çıkarırken hareketlerimiz yavaş ve uyuştu. Cildimin altında bir sıcaklık hissettim ve vücudum onun vücuduna bastırırken ter damlaları yüzeye çıktı.

Tripp'in yumuşak inlemeleri, beni daha da tırmandırırken benim inlemelerimle karışıyordu. Eli daha aşağıya indi, parmak uçları benim yarıklarımı okşuyordu. Klitorisime sürtünme sağlamak için öne doğru kaymak mı, yoksa

yerinde kalıp her itişinde G noktama çarpan penisinin tatlı kaymasını kaybetmemek arasında karar vermek tam bir işkenceydi.

Nefesi kulağımda sıcacıktı. "Güvendesin, Lucky. Ben yanımdayım."

Sonunda kendimi bırakmam için tek gereken buydu. Sanki sözlerinin bana ne yapacağını biliyormuş gibi, parmakları klitorisimi buldu ve arkamdan sertçe vururken çılgınca daireler çizerek ovuşturdu. Yumuşak ve yavaştan sert ve hızlıya ani geçiş, her sinir ucunda zevk patlamasına neden oldu ve orgazm dalgaları üzerime çöktüğünde tek yapabildiğim hayatım için sıkı sıkı tutunmaktı.

"İşte böyle. Bir tane daha ver," diye Tripp gergin bir sesle dişlerini sıkarak söyledi.

Bir tane daha dayanamayacağımı söylemek için ağzımı açtım, ama aralık dudaklarımdan sadece tiz bir çığlık çıktı, o da amımı tokatlayarak beni hızlı bir şekilde ikinci kez doruğa ulaştırdı.

"Siktir. Penny." Arkamda hareketsiz kalırken, içimi sıcaklık kapladığında dudaklarımdan boğuk bir çığlık olarak adımlı söyledi.

Arka arkaya gelen dünyayı sarsan orgazmların ardından kemiklerim yerinden çıkmış gibi titriyordum, bu yüzden Tripp'in güçlü kolları beni yatakta çökmekten alıkoyan tek şeydi. Kalbim göğsümde çarparak nefes nefese kalmıştım. Kalp atışlarım sırtımda hissettiğim atışlarla aynı hızdaydı.

Dudakları terli şakağıma değdi ve "Şimdi daha iyi misin?" diye fısıldadı.

Yorgunluk ağır göz kapaklarımı tamamen kapattı ve ben mırıldandım.

Dizlerimin üzerinde uykuya dalmak üzereyken, bilinçsizlik beni tamamen ele geçirmeden önce, vücudumun tutulup dik pozisyondan yatay pozisyona getirildiğini belli belirsiz fark ettim.

Gözlerimi açtığımda, son yirmi dört saatte olanlar bir anda aklıma geldi ve o kadar yüksek sesle inledim ki Tripp uyandı.

Yataktan fırlayarak oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne oldu? Sorun ne?"

Kolumu dramatik bir şekilde yüzüme attım. "Doğum gününü mahvettim." Rahatlamış bir nefes verdi. "Oh, o mu? Merak etme."

"Endişelenme mi?" diye bağırdım. "Bu, doğum günlerinin tarihindeki en kötü doğum günüydü!"

"Hey, buraya gel." Kolumu çekip beni yanına oturttu.

Alt dudağımı büzerek onun yanına sokuldum. "Özür dilerim." Tripp başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "O kadar da kötü değildi. Seviştim." "Komik değil," diye mırıldandım.

"Hayır, komik değil," diye kabul etti. "Seksiydi." Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Bana daha sık kontrolü bırakmalısın. Yemin ederim, boşaldığın zaman amın o kadar sıkıydı ki, sikim kopacak sandım."

Bu beni biraz güldürdü ve onun kahkahalarının titreşimleri göğsüne bastırdığım yüzümü gıdıkladı.

Ona gizlice baktım. "Gerçekten kızgın değilsin, değil mi?"

Kafasını salladı. "Sana ne zaman kızdım ki? Hayatımızda bir kez bile olsun kızdığımı söyle."

Beni yakalamıştı.

Tripp öfkesini pek göstermezdi ve nadiren gösterdiği öfke de bana yönelik olmamıştı, her ne kadar bazen onu mantıksızca sinirlendirsem de.

Sessizliğim onun haklı olduğunu kanıtladı ve o da konuyu değiştirdi. "Dün Bex'le konuştum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Ne hakkında?"

"En iyi yolun ne olacağı konusunda bize hukuki danışmanlık yapabilir mi diye aradım."

"Ve?" diye ısrar ettim, bilmek isterken aynı zamanda kulaklarımı tıkamak ve onun söyleyeceklerini duymamak istiyordum.

Tripp'in dudakları inceldi. "Fazla seçeneğimiz olmadığını söyledi. Tucker da fikrini söyledi ve ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olacağını söyledi. Beklersek testlerin daha riskli olacağından bahsetti."

Safra boğazıma kadar yükseldi. Geri yuttum, geri çekilen mide asidinin yakıcılığına karşı yüzümü buruşturarak. "Eğer önümüzdeki sekiz gün içinde halletmezsek, yanak sürüntüsü yerine karnıma iğne batırılacak."

Kaşları o kadar yükseldi ki saç çizgisine değdi. "Ne?"

Burnum karıncalandı ve gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnumu buruşturdum. "Evet."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Kesinlikle olmaz." Titrek bir avuç içi karnımın üzerine kondu. "Pazartesi günü atları Nebraska'ya götürmeye yardım ederiz, sonra da eve döneriz."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Tamam."

"O zamana kadar yataktan çıkma." Bana attığı keskin bakış, ciddi olduğunu gösteriyordu.

"Biraz abartmıyor musun?" Onu neşelendirmek için alaycı bir şekilde sordum.

Tripp başını öne eğdi ve parmaklarıyla siyah saçlarını taradı. "Bir bak bakalım, hayatım. Dün sonra en az elli tane beyaz saç çıkmıştır eminim."

Sinirimi bir kenara bırakarak, hamile karısının kaldırımında sinir krizi geçirdiğini söyleyen bir yabancıнын telefonunu almasının onun için ne kadar travmatik olduğunu anlayabiliyordum.

Ellerimi yüzünün iki yanına koyup, bakışlarını bana çevirmesini sağladım, sonra eğilip dudaklarını dudaklarımla okşayarak fısıldadım, "Ben iyiyim."

Yutkunması duyuldu. "Lütfen," diye yalvardı. "Endişelenmemem için mi?"

"Tamam. Ama en azından duş almak için kalkabilir miyim? Dün geceden beri hala içimden akıyorsun."

Küçük bir kahkaha attıktan sonra şakacı bir uyarıda bulundu. "Bunu bana söylememelisin. Tek istediğim seni tekrar doldurmak. Ve bugün dinlenmeni istiyorum."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı. "Duşa evet mi hayır mı, Bay Sullivan?"

Bir anda eli ensemin arkasına yapıştı ve dili boğazımın yarısına kadar girdi. Ağzına inleyerek direnmeye çalıştım, ama bu, bacaklarımla arasındaki ıslaklığı azaltmaya yardımcı olmuyordu.

Sonunda çekildiğinde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. "Duş al."

"Bana katılır mısın?" Ona kirpiklerimi kırptım.

"Ama bu, amacın tersine olmaz mı?"

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. "Sanırım öyle, ama benim için sorun değil."

Boğazından bir hırıltı çıktı. "Çık buradan, yoksa kışını şaplaklayacağım."

"Bu sandığın gibi bir tehdit değil, bebeğim." Bacaklarımı yatağın kenarına atıp ayağa kalkarken ona göz kırptım.

O bana seslenmeden önce bir adım atabildim.

"Penny." Adımın kesik kesik çıkması beni birden döndürdü.

Tripp'in yüzünün rengi atmıştı, gözleri yatağa sabitlenmişti. Onun bakışlarını takip ettiğimde, kanım dondu.

Yumruğum kadar büyük, kırmızı bir leke bembeyaz çarşafları lekeliyordu.

BÖLÜM 24

Tripp

O kanı gördüğümde KALBİM DURDU.

Penny banyoya koşarken, ben korkudan donakalmış, hareketsizce oturuyordum. Kapalı kapıdan gelen kesik kesik hıçkırıkları, trans halimden çıkmam için yeterliydi ve hemen harekete geçtim.

Telefonumu kapıp Tucker'ı aradım, gözlerim yataktaki dev kırmızı lekeyi hiç bırakmadı. Her şeyden çok, bunun normal olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı. Çünkü alternatif... Kahretsin, bunu düşünmeye bile dayanamazdım.

Yatağımın başındaki tavırları kusursuzdu; sesini alçak ve sakın tutarak, onu Topeka'daki bir hastaneye götürmemi ve acil serviste muayene ettirmemi söyledi. Ama bir saatlik yolun çok uzak olduğunu, daha çabuk tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu söylediğimde, profesyonel tavrı kayboldu ve bana doğrudan konuştu.

Tucker, en basit şekilde, eğer hayal edilemez bir şey oluyorsa, kimsenin yapabileceği bir şey olmadığını, ama sonuçlarına gelince, tam donanımlı bir hastanede olmanın, bir köy kliniğinde olmaktan daha iyi olacağını söyledi.

Direksiyonu sıkıca kavrayarak, tüm hız sınırlarını aşarak otoyolda hızla ilerledim ve bir polis bizi durdurmaya cesaret edemez diye umarak, acil servisin kapısına ulaşip karıma ve bebeğimize ihtiyaçları olan yardımı alana kadar durmayacaktım.

Penny'nin daha önce çıkardığı neredeyse sessiz nefes sesi, sürerken hala kulaklarımda yankılanıyordu.

O ses, muhtemelen yıllarca kabuslarımda beni rahatsız edecekti.

Yanımda, karım hafifçe hıçkırıyordu. "Ya bebeğimizi kaybedersek?"

"Değilsin," diye tersledim, sözlerim istemeden sert çıkınca yüzümü buruşturdum. Ama zihnimin o noktaya gitmesine izin veremezdim. Beni yıkılmaktan alıkoyan tek şey buydu.

Trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken, bir gözüm yolda, diğer gözüm yolcu koltuğundaydı. Güzel kızımın yüzünden gözyaşları akıyordu, dizlerini göğsüne sıkıca çekmiş, önüne bakıyordu.

Tanrı'ya bir mucize olması için dua ederken, bir sonraki nefeste şeytanla pazarlık yapıyordum, onun hayatını kurtarmak için kendi ruhumu vermeye hazırdım. Çünkü bunun geri dönüşü olmadığını zaten biliyordum.

O artık eskisi gibi olmayacaktı. *Biz* artık eskisi gibi olmayacaktık.

Ufukta eyalet başkenti görüldü ve yaklaştığımızı bilmek göğsümdeki sıkışmayı biraz hafifletmişti. Ayağımı gaz pedalına bastım ve kalan yolu son hızla sürdüm.

Acil servisin girişine vardığımızda, arabadan atladım ve anahtarları valeye attım, sonra yolcu kapısını açıp Penny'yi koltuğundan nazikçe indirdim.

Şiddetle titriyordu ve ilk içgüdüm onu kollarımın arasına alıp içeri taşımaktı. Kafamda, onun tipik tepkisini canlandırabiliyordum, ateşli mizacı göğsüme vurarak indirilmeyi talep ediyordu. Ama güzel yüzünde yazan çaresizlikten, direnmeyeceğini biliyordum. Ve bu farkındalık, onu sadece belinden tutarak kayar cam kapılardan geçirmekten neredeyse daha acı vericiydi.

Aşırı aydınlık giriş, geniş bir bekleme odasına açılıyordu ve Penny'yi bir sandalyeye oturttum.

Alnına bir öpücük kondurup, "Hemen dönerim" diye fısıldadım ve resepsiyon masasına doğru yürüdüm.

Bölmenin diğer tarafındaki kadın bilgisayarından başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Karım." Boğazım kuruydu, sesim kısık çıktı. "Kanıyor ve muayene olması gerekiyor."

"Tamam." Kadın başını salladı. "Kendini kesti mi?"

Elimi yüzüme sürerek başımı salladım. "Hayır, öyle değil. O hamile."

"Oh." Gözleri bana acıyarak baktı ve ben bunu istemediğimi, buna ihtiyacım olmadığını haykırmak istedim, ama bunun yerine çenemi sıkıca kapattım.

Yan tarafa uzanarak, boş kağıtlarla dolu bir dosya tutan bir klipboard aldı ve bana uzattı. "Bunları doldurmanız ve onun ehliyetinin ve sigorta kartının bir kopyasını almanız gerekiyor."

Klip tahtasına baktım ve sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Bunun için vaktimiz yok. Bu acil bir durum."

Kadının dudakları birbirine bastırıldı. "Bütün bu bekleyen insanları görmüyor musunuz?" Bir eliyle arkamdaki odayı işaret etti. "Hepsi acil durumlar için buraya geldiler. Mümkün olduğunca çabuk eşinize bakacağız, efendim."

Şaşkın bir halde geriye sendeleyerek Penny'nin yanındaki sandalyeye düştüm.

Karım kanıyordu. *Kanıyordu* ve çocuğumuzun hayatı tehlikedeyken, biz de hafif bir hastalık veya yaralanma geçiren diğer insanlar gibi burada beklemek zorunda kalmıştık.

Ama kendimi sinirlenmemeye zorladım, karımın öncelikli olarak görülmemesine duyduğum öfkeyi bastırdım, çünkü onun için sakın kalmam gerekiyordu. Ona bir gram bile fazla stres yaşatırsam kendimi affetmezdim.

Formları olabildiğince hızlı doldurdum, Penny'nin çantasını kapıp kimliğini ve sigorta kartını çıkardım, masaya geri dönüp bunları uzattım.

Sonra bekledik. Ve bekledik. Ve biraz daha bekledik. Nazik gözlü ve sempatik gülümsemeli hemşireler diğerlerini çağırırken, aramızdaki gerginlik giderek arttı. Sıkı sıkı tutunduğum umut, geçen her dakika ile azalıyordu.

"Penny Sullivan?"

Adını duyunca anında ayağa kalktım. Penny de titrek ayakları üzerinde yavaşça ayağa kalktı.

Onu koyu mavi önlüklü hemşireye doğru yönlendirerek, "Bu Penny," dedim.

"Lütfen beni izleyin." Arkasında bulunan otomatik kapının düğmesine bastı ve kapı açıldığında bizi koridora götürdü. Bir sedyenin önünde durdu ve diğer hastalardan mahremiyetimizi sağlamak için tavandaki rayda bulunan perdeyi çekti.

Beyaz çarşafı örtülü ince yatağı okşayarak, "Penny, neden buraya oturuyorsun?" diye ısrar etti.

Karım yerleştikten sonra hemşire kendini tanıttı. "Ben Tara, bugün size bakacak olan hemşireyim. Öncelikle neden buraya geldiğinizi anlatır mısınız?"

Penny'nin alt dudağı titredi ve konuşmak için ağzını açtığında, boğuk bir hıçkırık çıktı.

Onun yanına koşarak elini tuttum ve destek olmak için hafifçe sıktım, sonra Tara'nın sorusuna cevap verdim. "On iki haftalık hamile ve bu sabah kalktığımızda çarşaflarda kan vardı." Tara başını salladı, tabletine notlar yazdıktan sonra dikkatini Penny'ye çevirdi. "Lekelenme gibi mi, yoksa pedini ıslatacak kadar ağır mı?"

"

Penny gözlerini yere indirmiş, boynuna pembe bir kızarıklık yayıldığını gördüm. "Lekelenmeden daha fazla. Pedim yoktu, ben de iç çamaşırlarımın içine tuvalet kağıdı tikiştrirdim."

"Bu olmaz." Tara dilini şaklattı. "Sana banyoyu göstereyim. Orada bir sepet var."

Penny başını kaldırdı ve paniklemiş yeşil gözleri bana takıldı.

"Seninle gelmemi ister misin?" Bu kadın için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Neye ihtiyacı olursa, ona verirdim.

Teklifimi düşünürken alını kırışan kız, sonunda "Hayır, ben hallederim" dedi.

Onu yalnız bırakmak istemediğim için parmaklarımızı birbirine kenetleyerek tek kişilik tuvaletin kapısına kadar yanında yürüdüm. "Burada beklerim, tamam mı?"

Başını sallayarak içeri girdi ve kapıyı arkasında kilitledi. O gözden kaybolur kaybolmaz, duvara yaslandım, gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim.

Tüm bu olay çok ağır, çok gerçekçiydi.

Yaşadığımız sandığımız masalın illüzyonu, kırık bir ayna gibi paramparça olmuştu. Aslında, haftalardır çatlamaya başlamıştı.

Birlikte olmak için bu kadar çok mücadele ettikten sonra hayat neden bize bir şans vermiyordu?

Kapının kilidi açıldı ve Penny'nin çıkmasını izlemek için döndüğümde nefesim kesildi.

Yüzümdeki bekleyişi görmüş olmalı ki, üzgün bir şekilde başını salladı. "Durmadı."

Yutkunarak onu yanıma çekip, kendisine ayrılan perdeli yatağa götürdüm.

Tara orada bizi bekliyordu. "Daha iyi misiniz?"

Penny omzunu hafifçe silkti ve sedyeye geri tırmandı.

"Hayati fonksiyonlarını kontrol edeceğim, ama önce birkaç soru sormak istiyorum."

"Tamam." Penny ellerini kucağında ovuşturdu.

"Eşiniz, neredeyse on ikinci haftada olduğunuzu söyledi. Daha önce lekelenme, kanama veya kramp yaşadınız mı?"

"Hayır."

Tara ısrar etti. "Düşmüş müydün?"

Penny başını sallamaya başladı, ama o soruyu geçiştirmeden önce araya girdim. "Dün bayıldı."

"Bayılma mı?" diye sordu Tara.

"Duygusal çöküntü," diye açıkladım.

Hemşirenin kaşları birden yükseldi. "Öyleyse, olası nedenler arasına dış stres faktörlerini de ekleyebiliriz." Bir süre durakladı, tabletine bakarak bir kontrol listesini gözden geçirir gibi yaptı. "Ağır fiziksel aktivite var mı?"

Penny, "Bana binmeme izin vermiyor" diye mırıldandı.

Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim. Korkudan ödü patlasa bile, bunu es geçemiyordu.

Tara, anlayan bir kahkaha attı. "Bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini anlayabiliyorum, ama galiba o sadece senin iyiliğini düşünüyor." Tabletinden gözlerini kaldırıp bana göz kırptı.

"Biz, şey..." Bu konunun ne kadar kişisel olacağını fark edince sözlerim kesildi.

"Evet?"

Yüzüm kızardı ama kendimi zorlayarak söyledim. "Dün gece seviştik."

"Anlıyorum." Benim bariz rahatsızlığım karşısında gülümsemek için dudaklarını ısırdı.

"O... o... o... o..." Tanrım, daha utanç verici olabilir miydi?

"Mümkün," diye itiraf etti Tara.

Bağırsaklarım acı bir şekilde kıvrıldı, yumruklarım kot pantolonumun üstüne sıkıca kenetlendi. Tüm bunların benim hatam olabileceği düşüncesi, suçluluk duygusunu bir

ve karım fısıldayarak adımı söylediğinde, başımı kaldırıp onun gözlerine bakmadım.

"Aceleci davranmayalım. Kanama korkutucu bir durum, ama çoğu insanın sandığından daha sık görülür, özellikle ilk üç aylık dönemde. Hızlıca tansiyonunu ölçüp kalp atışını kontrol ettikten sonra, tüm bu bilgileri dosyana bakan doktora ileteceğim."

O odadan çıktığında, kafam tamamen karışmıştı ve kendimi suçluyordum. Penny dün duygusal bir cehennemden geçmişti ve hem acil tıp teknisyeni hem de Tucker ona bol bol dinlenmesini tavsiye etmişti. Peki ben ne yaptım? O kabustan uyanıp çılgılık atarken onu becerdim. Bana yalvardığı önemli değildi. Daha iyi bilmeliydim.

"T-Tripp?"

Sesini duyunca başımı yatak kenarından kaldırdım ve sandalyenin kenarına kaydırdım. İki elimle onun bir elini sıkıca tutarken, sesimdeki paniği gizleyemedim. "Ne oldu? Canın acıyor mu?"

İkiz gözyaşları kirpiklerinden süzülerek, motelden ayrıldığımızdan beri yanaklarına kazınmış izlerin üzerinden yuvarlandı.

Parmak eklemlerini ağzıma götürdüm ve üzerine bir öpücük kondurdum. "Konuş benimle, Lucky."

Yüzü buruştu ve açıkça ağlamaya başladığında kalbim parçalandı.

Düşünmeden sedyeye tırmandım ve onu göğsüme çekerek kendime doğru çektim.

Gömleğime gömülmüş ve hıçkırıklarla kesik kesik konuşarak, "Çok utanıyorum," dedi.

Geri çekildim ve parmağımınla çenesini kaldırdım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bu senin suçun değil."

O üzüntüyle başını salladı, gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Testin Jake'in babası olduğunu ortaya çıkarma ihtimali varken, bana nasıl bakabiliyorsun?"

Çenem düştü ve inanamayan bir nefes ağzımdan çıktı.

Son yirmi dört saat hayatımın en zor saatleriydi ve önümdeki on yıllarda bununla kıyaslanacak anlar olmayacağını düşünmek aptallık olurdu.

Aniden, babamın sesi kafamda yankılandı.

"Zor günlerin seni yenmesine izin verme, oğlum. Onlarla savaş. Birbiriniz için savaşın."

Bugün burada olanlar ya da babalık testi sonucu ne olursa olsun, Penny'ye olan hislerim asla değişmeyecek. Ve bunu açıkça belirtmenin zamanı gelmişti.

Ciğerlerimi hava ile doldurarak, onun sorusuna cevap verdim. "Babanın kim olduğu önemli değil, çünkü bu bebek *senin* bir parçan. Ve seninle ilgili takıntılı olmadığım tek bir parça bile yok."

Büyük yeşil gözleri bana baktı, sonra göz kapakları düştü ve başını sallayarak fısıldadı, "Şimdi öyle diyorsun, ama..."

"Ama yok, istisna yok. Kendimi bildim bileli senin etrafında dönüp duruyorum. Hayatımın merkezi hep sen oldun. Sen yanımda olduğun sürece detaylar umurumda değil."

Islak kirpikleri kalktı, cam gibi bakışları beni aradı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Ben gülerek iç geçirdim. "Seni kaybetme düşüncesi beni o kadar altüst etti ki, düğününün ortasında ayağa kalkıp beni seçmen için yalvardım. Sensiz nasıl yaşayabilirim ki? Sen olmadan ben yokum. Nokta. Hikayenin sonu."

Penny'nin alt dudağı titredi ve ben başparmağımı dudağının üzerinde gezdirdikten sonra eğilip onu yumuşak bir öpücükle yakaladım. "Sana olan aşkım sonsuz. Gökyüzü gibi sonsuza kadar sürecek."

"Ben hep ortalığı karıştıracağım."

Kıkırdayarak alnımı alnına bastırdım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama şanslısın ki, ben bunları temizlemede uzmanım. Hayatım boyunca pratik yaptım."

Perdenin çekilme sesi başımızı döndürdü. Tara geri gelmişti ve bu sefer yanında beyaz önlük giymiş orta yaşlı bir adam vardı. Adam öne çıkıp kendini tanıttı.

"Merhaba, Penny. Ben Dr. Freedman. Tara bana senin dosyandan bahsetti ve ilk üç aylık dönemde endişelendiğin bir kanama yaşadığını söyledi."

Penny sadece başını sallayabildi, ben onun cevabını söyledim. "Doğru. Bu sabah ilk iş fark ettim."

Dr. Freedman'ın dudakları anlayışlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tara, hamileliğin bu aşamasında bunun olağan bir durum olduğunu söylemiştir, ama kontrol için gelmeniz iyi oldu." Tara'ya elindeki tableti uzattı.

"Sizin için de uygunsa, kanamanın nedenini belirlemek için ultrason yapmak istiyorum."

"Penny?" Karıma baktım.

Titrek bir nefes alarak çenesini hafifçe eğdi. "Tamam." "Beyefendi, bir dakika aşağı inebilir misiniz?" Doktor nazikçe rica etti.

Sedyeyi terk etmeye başladım, ama gömleğimin kumaşını sıkıca tutan parmaklar beni yerinde tuttu. Yüzünü göğsüme gömen karım zayıf bir sesle "Hayır" diye mırıldandı.

Tara, Penny'yi sakinleştirmeye çalışmak için araya girdi. "Şu anda çok korkmuş olduğunu ve sana destek olacak birine ihtiyacın olduğunu biliyorum. Kenara oturup elini tutsa olur mu? Ultrason için düz yatman gerekiyor."

"Bana iyi bir fikir gibi geldi. Ne dersin, Lucky?" Alnına güven verici bir öpücük kondurdum.

Vücudu titriyordu ama elini gevşeterek yanıma yaklaşmama izin verdi. Kalçamın bir kısmı ince yatağın kenarında kalacak şekilde oturarak, titremesi gözle görülür olan elini kucağıma çekip, bana istediği kadar sıkı sarılmasına izin verdim.

Üzerinde bir bilgisayar bulunan bir araba, perdenin dördümüzü kapatmadan önce küçük alana getirildi.

Penny elbise giydiği için Tara, yatağın ayak ucundaki çarşafı karımın uyluklarına kadar çekerek iç çamaşırlarını örtmesini sağladı ve ardından eteğini kaldırıp karnını açmasını istedi.

Gözlerim, göbeğinin altında beliren sert çıkıntıya kayınca kalbim sıkıştı. Haftalarca her gece ona konuşmuş, sabırsızlıkla tanışmak istediğim bebeğime sözler vermiştim.

Bu son olamazdı. Hangi Tanrı, bu hayali karımdan alıp götürür? Eğer bugün trajediyle sonuçlanırsa, artık inanmak istemediğim bir Tanrı.

"Bu biraz soğuk olabilir," diye uyardı doktor, Penny'nin cildine jel sürmeden önce.

Penny keskin bir nefes aldı, nefesini vermeden önce karnı bir an için çöktü.

Dr. Freedman dikkatini ekrana vermiş, aleti jelin üzerinde kaydırırken hareketleri çok tecrübeli görünüyordu. Gözlerimi kısarak siyah-beyaz görüntüleri anlamaya çalıştım ama başaramadım.

Bir saat kadar süren sessizliğin ardından, doktor parmağıyla ekranın bir bölümünü işaret etti. "Burayı görüyor musun?"

Başımı yana eğdim. Siyah denizin ortasında duran beyaz şekil, neredeyse jelibon ayıya benziyordu.

"Bu senin bebeğin." Parmağı ekranın ortasına kayd. "Ortadaki o küçük titremeyi görüyor musun? O, bebeğinin kalbi, güzel ve güçlü bir şekilde atıyor."

Tutmuş olduğum nefes dudaklarımdan fırladı ve daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama beni sardı.

"Gerçekten bir şey yok mu?" Penny'nin sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu.

Dr. Freedman ona sıcak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Evet, hanımefendi. İçeride kanamanın nedeni olabilecek hiçbir şey göremiyorum, bu çok iyi bir işaret." Ekranı geri döndü. "Ancak verdiğiniz tarihler tam olarak uyuşmuyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Bebek görüntüsünü duraklatıp dijital çizgiler çizmeye başlamadan önce kaşlarımı çatıttım.

"Genellikle gebelik yaşını, bebeğin başının tepesinden poposuna kadar olan yüksekliği ölçerek belirleriz. Belgelerinizde on iki haftaya yaklaştığınız yazıyor, ama benim ölçümlerime göre on haftaya daha yakınsınız. Düzenli gittiğiniz kadın doğum uzmanı tarih belirleme taraması yaptı mı, yoksa doğum tarihiniz son adet dönemine göre mi hesaplandı?"

Cevabı bilmediğim için, ekrana bakarak Penny'ye baktım. "Son adet."

Doktor başını sallayarak mırıldandı. "Muhtemelen bu yüzden. Tüm kadınlar adet döngüsünde aynı zamanda yumurtlamaz, bu yüzden bu hesaplama yöntemi en iyi tahmindir ve bazen biraz yanlış olabilir. Bana bir dakika verirseniz, tüm bu verileri girip size düzeltilmiş bir doğum tarihi verebilirim. Sonra eve götürmeniz için birkaç fotoğraf basacağım."

Arabaya takılı klavyeye basmaya başladı, ama ben "Yeni tarihlerle gebeliğin ne zaman gerçekleştiğini söyleyebilir misiniz?" diye sorunca hareketleri durdu.

Başını bir yandan diğer yana salladı ve omuz silkti. "Yaklaşık bir tarih. Kesin bir şey söyleyemem." Penny'nin parmaklarını daha sıkı tuttum. "Olur."

Ritmik klavye sesleri bir şekilde yatıştırıcıydı ve saatler sonra ilk kez kalp atışlarım yavaşlamaya başladı, kaslarımdaki gerginlik azaldı.

"Tamam." Dr. Freedman'ın sesiyle irkildim ve o anda, dik otururken uykuya dalmak üzere olduğumu fark ettim.

Kahretsin, bu çile sonrası bir hafta uyuyabilirim. Ben bu kadar bitkin durumdaysam, Penny'nin ne kadar yorgun olduğunu hayal bile edemiyorum.

"On hafta iki gün oldu, bu da yeni tahmini doğum tarihini 25 Şubat yapıyor. Gebelik muhtemelen Haziran'ın ilk haftasında gerçekleşmiş olmalı. Nasıl?"

Lanet olası bir mucize gibi.

Garanti olmasa da, şansın bizim lehimize döndüğü haberi göğsümdeki yükü kaldırdı ve Penny'nin stresini biraz olsun hafifletmesi için dua ettim.

"Şimdi." Penny'ye baktı. "Kanama şiddetini artırırsa veya pıhtılar gelirse hemen geri gel, tamam mı?"

O başını salladı, boğazında bir yumru vardı.

"Baba." Bana döndü. "En az bir hafta boyunca dinlenmesini sağla. Bol bol dinlensin, stresi en aza indir. Anladın mı?"

"Evet, efendim, ama seyahat etmek güvenli mi? Pazartesi günü Nebraska'ya gidiyoruz, sonra Oklahoma'ya dönmemiz gerekiyor. Çok uzun bir yolculuk olacak."

"Sorun olmaz. Bol bol sıvı al ve sık sık mola ver. Arabadan inip biraz yürü. Bu şişmeyi önlemeye yardımcı olur."

Parlak siyah beyaz bir dizi fotoğrafı yazdırdı ve Penny'ye uzattı. "Tebrikler, ikinize de." Penny'nin yatağının başındaki taburesinden kalkarak ekledi: "Tara sizi taburcu edecek. Eve güvenli bir yolculuk yapın ve kendine iyi bak Penny." Bunun üzerine perdenin arkasından çıktı.

Son iki gün çok zorlu geçmişti, ama karımın elinde tuttuğu bebeğimizin fotoğraflarına bakarken, babamın haklı olduğunu anladım. Artık büyümem ve sorumluluklarımı, ailemi üstlenmem zamanı gelmişti.

Ve tam da bunu yapmayı planlıyordum.

BÖLÜM 25

Tripp

Acil servis doktorunun tavsiyesine uyarak, yol boyunca sık sık mola verdik, bu da iki günlük yolculuğun üç güne uzamasına neden oldu. Penny yolun büyük bir kısmında uyudu ve eve vardığımızda, yatak başındaki ışığı kapatamadan gözleri tekrar kapandı.

Karanlıkta karımın yanında yatarken gözlerim ağırlaşmıştı, ama beynimi kapatamıyordum. Son birkaç gündür aklımı meşgul eden en acil sorunu halletmeden yapamazdım.

Yataktan kalkıp botlarımı giydim ve kapıdan çıktım. Dolunay etrafımı aydınlatıyordu ve çiftliği geçmek için kamyoneti kullanmak yerine yürümeye karar verdim. Günün sıcağı geçmişti ama Ağustos gecesinin nemi hala havada hissediliyordu. Sonbahar esintilerinin bu ovaları sarması çok uzun sürmeyecekti ve kısa süre sonra kar yağacak, göz alabildiğince uzanan bu güzel araziye bembeyaz bir örtüyle kaplayacaktı.

Büyük eve vardığımızda arka kapıdan girdim, kurşun gibi ağır ayaklarım beni mutfak masasına taşıdı ve yorgun bedenim masayı çevreleyen sandalyelerden birine düştü.

Dirseklerimi çiziklerle dolu ahşap yüzeye dayadım, bekledikçe gözlerim ağırlaşmaya başladı ve sonunda savaşı kaybettim, karanlığa teslim oldum.

"Tripp?"

Omzumda bir dürtme hissettim ve inledim. "Tripp!"

İkinci kez daha keskin bir sesle adım söylendi ve bir gözümü araladım.

Şafak yeni sökmüştü, yumuşak ışığı pencerelerden mutfığa sızıyordu.

"Burada ne işin var?"

Uykudan uyandığım için, neden gece yarısı anne babamın evine geldiğimi hatırlamam bir dakika sürdü.

Oturarak, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırdım. Avuçlarımı çektiğimde, babamın karşımda durduğunu gördüm, kolları kalın göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu.

Jett Sullivan yüzümdeki yorgun ifadeyi görünce sert hatları yumuşadı. Mavi gözleri endişeyle doldu ve sesine de yansıdı: "Ne oldu, oğlum?"

Boğazımı kaplayan kum kağıdı gibi hissettiren yutkunmayla, "Zor günler geldi. Tıpkı senin dediğin gibi."

Bakışları benimkilerle buluştu. "Onlara galip geldiler mi?"

Nefes borum hızla kapanırken, "Hayır, efendim" diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Babam derin bir nefes aldıktan sonra onaylayarak başını salladı. "İyi. Kahve ister misin?"

"Lütfen." Elimi çeneme sürdüm.

Dönerek tezgaha doğru yürüdü, annemin geçen Noel'de aldığı tek fincanlık kahve makinesinden mırıldanarak şikayet etti.

Adam alışkanlıklarının esiri biriydi. Değişiklikten *nefret ederdi*.

Bu yüzden bu sabah çok gergindim. Bir iyilik yapmasını istiyordum. Sadece onun yapabileceği bir iyilik.

Masaya geri dönen babam, önüme buhar çıkan bir fincan koydu ve oturdu.

Ellerimi sıcak porselenin etrafına doladım ama ağzıma götürmedim. Bunun yerine, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sadece fincana baktım.

Gözlerim masanın karşısında oturan adama kaydı, o da kahvesini yudumlarken bana bakıyordu. Son görüşmemizde

, Şimdi ben ailem için ihtiyaım olan Şeyi istemek için cesaretimi toplamaya çalışırken sessiz kalması çok normaldi. O ailem için, kendi ailesinin bir parçasıydı.

Ciğerlerimi sakinleştirici bir nefesle doldurarak konuşmaya başladım. "Aspen ve ben büyürken, sen zorunlu olarak takımila yollardaydın."

Babamın kaşları kalktı. KonuŐmamın konusu onu hazırlıksız yakalamıştı.

"Bu iftliği bugünkü haline getirmek için çok çalıŐtın, işini sıfırdan kurup itibarını kazandın."

Övgüye karşılık mırıldandı.

"Senin yaptığın fedakarlıklar için sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Bu sayede Şimdi ihtiyaım olan Şeyi isteyebiliyorum."

Babam başını yana eğdi. "Ne istiyorsun?"

"Beni eve götür. Sonsuza kadar." Babam sessiz kaldı, ben de devam ettim. "Haklıydın. Son birkaç ay çok çalkantılı geçti ve karımın dürtüselliliğinin sağduyumu gölgelemesine izin verdim. Şimdi onun ihtiyaı olan Şey istikrar ve güvenlik, ve onun için buradan daha iyi bir yer yok."

Bana hayat veren adama gözlerinin içine bakarak açıkladım, "Bundan sonraki süreçte çevremizde ailemize ihtiyaımız olacak."

Sorgulayan gözlerle, "Hangi aşama?" diye sordu.

Nasıl tepki vereceğini bilmediğim için zihnen kendimi hazırladım ve bombayı patlattım.

"Ebeveyn olacağımız kısım."

Kahve, ahşap masaya çarparak fincanın kenarından döküldü. "Ebeveyn." Bu kelime sersemlemiş bir Şekilde söylendi, sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi.

Arka cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım. Cüzdanı açıp ultrason fotoğraflarından birini çıkardım ve babama uzattım.

Bir an tereddüt ettikten sonra fotoğrafın kenarını tuttu ve parmağını ortadaki resmin üzerinde gezdirdi.

Sert bir sesle, "Otuz yıl önce bu kadar net görüntüler yoktu," diye düşündü. Sonra güldü. "Siz ikiniz hiçbir Şeyi yarım yapmıyorsunuz, değil mi?"

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Planlı değildi." Kafamı sallayarak düzelttim, "Aslında, bir bakıma planlıydı, ama ayrıntılarını duymak istediğinden emin değilim."

"Hayır, evlat. O kısmı kendine sakla."

İyi, çünkü karımın tuhaflıklarını babamla paylaşmak istemiyordum. Bu, sayamayacağım kadar çok sınırı aşıyordu.

Gözleri ultrason fotoğrafına sabitlenmiş olan babamın dudakları çatıldı. "Neden Topeka General yazıyor?"

Perdeleri olan o küçük odanın anıları bir anda zihnime hücum etti, yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı.

Boğazımı temizledim ve tüm kartlarımı masaya koydum.

"Biz, şey..." Boğazımı sertçe yuttum. "Kaybediyoruz sandık."

Babamın ciğerlerindeki tüm hava bir anda dışarı çıktı ve nefesini verirken "Tanrım" diye mırıldandı.

Boynumu çektim. "Hayatımın en korkunç günüydü." "Penny. O iyi mi?"

Dudaklarımı içe doğru kıvrarak başımı salladım. "Beklediğin gibi çok sarsılmış ve o kadar yorgun ki son birkaç gündür uyanık kaldığı süreden daha fazla uyudu."

"Annen bunu duyunca, o kızı boğmak için kulübeye taşınacak. Caroline'ı da."

"Buna biraz güveniyorum." Başımı eğdim. "Yol onun için uygun bir yer değil, baba. Ve ben onsuz oraya geri dönmem, dönmeyeceğim. Ricky ekibi idare edebilir. Çalışkan ve sadık biridir. Terfiyi hak ediyor."

Babam tek kelime etmeden ayağa kalktı. Buzdolabına doğru yürüyerek, Reagan'ın resmini tutan mıknatısı kaldırdı ve torunlarının iki resmini de paslanmaz çelik yüzeye sabitleyebilecek şekilde yeniden yerleştirdi.

Sanırım onu ona bırakıyordum.

Arkasını dönüp tezgaha yaslandı ve iki elini ceplerine soktu. "Zaten bir ustabaşı var, Tripp. Uzun süredir bu işi yapan iyi bir adam."

Beni yanlış anlamıştı. "Wade'i benim için kovmanı asla istemezdim. Burada ne yapılması gerekiyorsa yaparım. Penny ve bebekle birlikte kalabildiğim sürece çiftlik işleri benim için sorun değil."

Babam memnuniyetle mırıldandı. "Ben daha çok çıraklık gibi bir şey düşünüyordum."

Merakla kaşlarımı kaldırdım. "Ne tür bir çıraklık?"

"Sana işin inceliklerini öğreteceğim. Bu büyüklükte bir çiftliği yönetmek için ne gerektiğini, onu nasıl ayakta tutacağını ve daha da iyisi, nasıl büyüteceğini göstereceğim."

Çenemin yere düştüğünden emin olarak, babama gözlerimi kocaman açarak baktım. "Beni yerine geçmem için eğitmek mi istiyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Daha uygun biri mi var?"

"Öyle değil." Onu kırmadan bunu nasıl söyleyebilirdim? "Sadece düşünmemiştim..."

"Sonsuza kadar yaşayacağıma inanacak kadar aptal değilim, oğlum. Babamdan on beş yıl daha fazla yaşadım, bu yüzden Tanrı'nın bana verdiği her bir yılı şükranla karşılıyorum. Uzun zamandır seni, bir gün ben bu dünyadan göçtüğümde, senin doğuştan hakkın olan bu mirası devralman için hazırlamam gerekiyordu. Böylece sen de bir sonraki nesle devredebilir, onlar da bir sonrakine devredebilir ve böylece devam edebilir."

Şaşkınlıktan ne söyleyeceğimi bilemedim. En çılgın hayallerimde bile, babamın bana büyüdüğüm çiftliği, evim olarak gördüğüm tek yeri yönetmeyi öğretmeyi teklif edeceğini hayal edemezdim.

"Sessizliğini evet olarak mı alayım?" diye sordu babam. "Uh, evet." Boğazımı temizledim. "Evet, isterim."

"Güzel." Bir adım öne çıktı, kahve fincanını kaldırdı ve içindekileri bir dikişte içti. "Birkaç gün izin al ve karına bak. Kendini iyi hissettiğinde, geçen seferki davranışım için özür dilemek için uğrayayım. Ama bu arada, ne kadar zamana ihtiyacı olursa olsun - bir hafta, bir yıl, o çocuk on sekiz yaşına gelene kadar - ona izin vereceğini söyle. O bir çalışan değil, aileden biri." Sonra gülümsedi ve ekledi: "Her zaman öyleydi."

Gözlerim yaşlarla doldu ve duygudan boğulan sesimle yutkundum. "Teşekkür ederim baba. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Senin tahmin edemeyeceğin kadar iyi anlıyorum, oğlum. Eve hoş geldin."

Siktir. Bu beni çok etkiledi ve farkına varmadan mutfağın karşısına geçip babamı kucakladım.

Fiziksel sevgi gösteren biri değildi, ama sırtımı birkaç kez okşadı ve kucaklaşmamızdan çekilmeden önce birkaç sert sözle beni teselli etti.

Ruhuma bir huzur çöktü ve her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

Ailemizin desteğiyle Penny ve ben her şeyi atlatabilirdik.

BÖLÜM 26

Tripp

Rust Canyon'a döndükten iki hafta sonra, Bex'in tavsiyesi üzerine tuttuğumuz aile avukatından bir telefon aldık ve babalık testi sonuçlarının çıktığını öğrendik. Jake mahkeme emri aldığından, sonuçlar önce bir yargıç tarafından incelenecekti. Ardından, avukatlarımızın huzurunda her iki tarafa da yüksek sesle okunacaktı.

Penny'nin taşıdığı bebeğin Jake'in olması ihtimali çok düşük olsa da, DNA testi benim babası olduğumu kesin olarak kanıtlayana kadar zaferi ilan edecek kadar aptal değildik.

Yargıcın odasına girerken elimi o kadar sıkı tutuyordu ki kan dolaşımım kesildi ve Jake görüldüğünde yanımda sertleştiğini hissettim. Hemen onu odanın diğer tarafına götürdüm, bir sandalyeye oturtup yanına geçtim ve onu Jake'den tamamen gizleyecek şekilde durdum.

Ofisin kapısı kapandı ve yargıç konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. İlgili tüm tarafların hayatlarına devam edebilmeleri için bu işi olabildiğince çabuk halletmeye çalışacağım."

Doğrudan ve net. Bunu takdir ettim. Özellikle de bu konuyu uzatmak, haftalarca stres seviyesini düşük tutmak için uğraştığımız hamile karımın endişesini daha da artıracaktı.

Bizi öldüren şey bilinmezlikti. Sonuçları alır almaz, bir plan yapabilirdik — öyle ya da böyle.

"Test sonuçlarına göre, davacı Jacob Waller ile davalı Penny Sullivan'ın doğmamış çocuğu arasında DNA eşleşmesi bulunmadığını bildirmek benim görevimdir."

Rahatlama hissi beni o kadar etkiledi ki dizlerim titredi ve düşmemek için Penny'nin sandalyesinin arkasına uzandım.

Bu kabus sonunda bitmişti.

"Bu davayı kapanmış sayıyorum. Hepiniz gidebilirsiniz."

Penny'nin sessiz hıçkırıkları, titrek bedenini kollarıma çekmeme neden oldu. Minik karnı kalçama değdi ve aramızdaki boşluğu görebilmek için biraz geri çekildim, elim eteğinin altındaki şişkinliğe düştü.

"Bizim," diye fısıldadım. "Senin ve benim."

Karımın güzel yüzünden gözyaşları süzülürken, elini dikkatlice benimkinin üzerine koydu ve ikisi birlikte yarattığımız bebeğin üzerinde durdu.

"Buradan gidelim," dedim. "Bu haber Canyon Comforts'ta kutlama milkshake'leri hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarında çok küçük bir gülümseme belirdi. "Kirazını alabilir miyim?"

Haftalardır ilk kez güldüm, onun çift anlamlı sözünü hemen anladım. "Şanslısın, cevabı zaten biliyorsun."

Serbest eliyle yüzündeki ıslaklığı sildi. "Sadece kontrol ediyordum."

Kızımı odadan çıkarırken başka hiçbir şeyin varlığı yoktu. Koridorun yarısına kadar ilerlemiştik ki, bu hayatta bir daha duymak istemediğim bir ses duyuldu. "Penny, ben..."

Yıldırım hızıyla döndüm, Penny'yi arkama sakladım ve dişlerimi sıkarak, "Onunla konuşma. Yaptıklarından sonra olmaz." dedim.

Jake, ölümcül ses tonumu duyunca geri adım attı ve teslim olarak iki elini havaya kaldırdı. Ama uzaklaşmak yerine konuşmaya devam etti. "Kendini benim yerime koy. Bilmem gerektiğini anlayabilirsin."

"Öyle olsa bile, bekleyebilirdin. Şimdi öğrenmen ile doğumdan sonra öğrenmenin ne farkı var? Bu senin çocuğun olmadığı için mutlu olmalısın, çünkü tüm bu saçmalıkların stresi onu hastaneye düşürdü. Bebeğimin hayatını tehlikeye attın."

Adamın yüzü belirgin bir şekilde soldu. "Ben... ben düşünmedim..."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii ki düşünmedin. Kendinden başka kimseyi düşünmezsin, orası kesin." Serbest kalan yumruğumu yanıma sıkıca bastırdım. "Hepimize bir iyilik yap ve

Rust Canyon'dan git. Onlardan birine bulaştıktan sonra, buradaki topluluğun pek dost canlısı olmadığını göreceksin."

Jake duyulur bir şekilde yutkundu ve başını salladı. "Evet." Geniş omuzlarımın arkasından bakarak mırıldandı, "Gerçekten üzgünüm, Penny. Her şey için."

Penny alnını sırtıma dayadı, ondan saklanmaya çalışıyordu.

Çenemi koridora doğru çevirdim. "Gitsen iyi olur."

Jake başını eğerek çıkışa doğru yürümeye devam etti. O gözden kaybolunca, derin bir nefes alıp Penny'yi önüme çektim.

Ellerimle yüzünü okşadım ve güzel yeşil gözlerine baktım. "İyi misin?"

Göz kapaklarında hala gözyaşları vardı ve gözlerini kırptığında birkaç tanesi damladı. "Şimdi iyiyim."

"Geçmişe bakmak yok artık. Bundan sonra sadece geleceğe odaklanacağız, tamam mı?"

Şimdi karım olarak adlandırabildiğim için çok şanslı olduğum en iyi arkadaşım bana gülümsedi. "Buna varım, Bay Sullivan."

Bu kadını o kadar çok seviyordum ki kalbim patlayacak gibiydi. Bebeğimiz doğduğunda, bunun beni mahvedeceğini biliyordum. En iyi şekilde.

Kolumu beline dolayarak onu adliye binasından çıkardım.

"Işık hızında evlendik ve hamile kaldık. Bütün bu olanlardan sonra biraz yavaşlasak nasıl olur?"

Uzun süre sessiz kalınca, gözlerimi Penny'ye çevirdim. Gözlerinde çok tanıdık bir ışıltı vardı.

"Hadi ama Tripp," diye alay etti. "Hiçbir şey kanımı bu kadar hızlandırmıyor. Fuarda beni atlıkarıncaya binmeye zorladığın zaman uyuyakaldığımı hatırlamıyor musun? Hızlı çok daha eğlenceli."

Kafamı geriye yaslayıp güldüm. Sormamalıydım.

Hızlı ya da yavaş, umurumda değildi. Penny ve büyüyen küçük ailemiz her şeyin merkezinde olduğu sürece.

BÖLÜM 27

Penny

TRIPP KABİNİN ön kapısından içeri girdi ve aniden durdu. Önündeki dağınıklığı gözleriyle taradı — bebek mobilyalarının bulunduğu büyük kahverengi kutuları çevreleyen düzinelerce alışveriş poşeti — ve sordu, "Vay canına, burada ne oldu?"

Yorgunluktan bitkin bir halde, öfkeyle kanepeye yığıldım. "Annelerimiz."

"Ah, mantıklı." Bilmiş bir gülümsemeyle başını salladı ve uzanmış olduğum yere yaklaştı. Ayaklarıma hafifçe vurarak Tripp, "Kalk" diye emretti.

Altı aylık hamile karnımın izin verdiği kadar dizlerimi yukarı çekerek ayaklarımın önünden çekildim, böylece kocam da ikimiz için çok küçük olan kanepeye oturabilirdi. Aslında üçümüz için çok küçüktü.

O oturur oturmaz bacaklarımı onun kucağına uzattım. Hafifçe öne eğilerek kahve masasına büyük bir kağıt rulosu bıraktı, ama ben ne olduğunu sormadan, ayak kemerime sertçe bastırılan başparmakları dikkatimi dağıttı.

Gözlerim kapandı ve başım geriye düşerek inledim. "Siktir, bu çok iyi."

"Aşırıya kaçarsan bana söylersin, değil mi?"

Gözlerimi araladım. "Sadece alışveriş yaptım, bebeğim."

Hoşnutsuzluğunu mırıldandı. "Bugün aldığın her şeyi internetten satın alıp doğrudan çiftliğe gönderebilirdin. Eve girer girmez

Kapıdan girdiğimde ne kadar yorgun olduğumu görebiliyordum. Seni bu kadar yoran annelerimizin boynunu sıkasım var. Daha iyi bilmeleri gerekirdi."

Aylar önce o mahkeme salonundan çıktığımızda stresimi geride bırakmıştım, ama Tripp'in stresi, beni Kansas'ta acil servise götürdüğü sabahdan beri hiç azalmamıştı.

Bana cam gibi davranmıyordu, ama o tek bir aksilik dışında hamileliğim mükemmel geçmesine rağmen çok endişeleniyordu. Ben sağlıklıydım. Bebeğimiz sağlıklıydı ve normal şekilde büyüyordu.

Koluna dokundum ve parmaklarımı kıvrarak oturmak için yardıma ihtiyacım olduğunu işaret ettim. Elini elime alması bana ihtiyacım olan desteği verdi ve bacaklarımı altına çekip alnındaki kırıışıklıkları düzeltmek için uzandım.

"Hamileyim, Tripp. Bütün gün burada yatıp hiçbir şey yapmadan yorgun düşerim."

Göğsünden bir homurtu geldi.

"Annelerimize biraz anlayış göstermen gerek. Bu ikisi için de yeni bir şey ve çok heyecanlılar."

Tripp mırıldandı, "Annemin zaten bir torunu var."

"Evet," diye onayladım. "Ama bana, sonuncusu ilk kızı olduğu için bunu ilk kez yaşıyormuş gibi davranabileceğini söylediler, çünkü bu seferki ilk erkek olacak." Bana yan gözle baktı ve ben teslim olarak ellerimi kaldırdım. "Kuralları ben koymuyorum."

Erkek arkadaşım sadece homurdandı. Onu sakinleştirecek hiçbir şey söyleyemezdim. En iyi ihtimalle dikkatini başka yere çekebilirdim.

Kahve masasını işaret ederek, "O nedir?" diye sordum.

Tripp, neredeyse bir metre uzunluğundaki ruloya bakarken kaşlarını çatı, sanki kafasında o kadar çok şey vardı ki ne olduğunu unutmuş gibiydi. Mavi gözlerinde bir anlık bir ışık gördüm ve o da öne eğilip ruloyu tutan lastik bandı çıkardı.

"Az önce Mac ve Aspen'e uğradım..."

"Anlamadım?" Sesim yükseldi.

Başını o kadar hızlı çevirdi ki boynunun çatırdamasını duydum. Gözleri fal taşı gibi açılmış, "Ne?" diye sordu.

Sinirli bir nefes verdim. "Reagan'ı kucakladın mı? *Bensiz mi?*"

Kocamın ağzı defalarca açılıp kapandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Nefes vererek, elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Bu

Hamilelik hormonlarıyla mantık yürütmenin imkânsız olduğunu kabul edip hemen gecelik çantamı toplamaya başlamam gereken anlardan biri mi?"

Gözlerimi kısarak, bir dakika onu terletip sonra dedim, "Dün gece geç saatlere kadar çalışacağını söylediğin halde bütün akşamı orada geçirdiğimi düşünürsek, çok kızamazsın."

Tripp'in kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Dudaklarım utangaç bir gülümsemeye büründü. "Ona biraz bağımlı oldum. Onu ceketimin içine gizlice sokmaya çalışıyorum ama Mac her seferinde engel oluyor. Sanki çocuğunu çok seviyor gibi."

"Hayret." Omuzlarındaki gerginlik kaybolurken güldü.

Dolgun karnımı ovuşturarak hüzünlü bir nefes verdim. "Onların çiftlikte birlikte büyümesini izlemek çok özel olacak."

Avuç içime keskin bir tekme geldi, sanki küçük oğlumuz da aynı fikirdeymiş gibi.

"Çiftlikte büyümekten bahsetmişken..." Tripp devasa kağıdı açtı, bir kenarını cep telefonuyla sabitlerken, diğer kenarını da atılmış bir kitapla destekledi.

Çizimi gözden geçirdikten sonra ona sorarak baktım. "Bir ev mi?"

Tripp tek odalı kulübeyi işaret etti. Zaten küçük olan alan, bebek eşyalarıyla daha da daralmıştı, üstelik bebek henüz gelmemiştir. "Sonsuza kadar burada mı kalmak istiyorsun?"

"Sonsuza kadar değil." Diye iç geçirdim. "Ama yeni başlayan bir çift için fazlasıyla yeterli."

"Biz bir çiftten fazlasıyız." Elini karnımın üzerinde gezdirdi. "Biz bir aileyiz."

"Senin anne baban bu kulübede yaşarken *iki* çocukları oldu," dedim.

"Zorunluluktan. Kendi isteğimizle değil," diye karşılık verdi. "Mac, planları onaylarsak, evlerini yapan müteahhidi arayacağını ve baharda toprak çözülür çözülmez inşaatın başlayabileceğini söyledi. Bubba buraya geldiğinde hazır olmayacak," parmakları karnımın üzerinde dans etti, "ama iki ekip çalışırsa, Cadılar Bayramı'na kadar taşınabileceğimizi tahmin ediyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Onun adı Bubba değil." Tripp sırtıttı. "Haklısın. TJ."

Tanrı aşkına. Bazı geceler onu kovduğum için hormonlarımı suçlamıştı, ama çoğu zaman asıl neden, ilk oğlumuzun junior olması konusunda ısrarcı olmasıydı. Ve ben bunu kabul etmiyordum. Çocuğumuz kendi ismini hak ediyordu.

Neyse ki, o tartışmada henüz kullanmadığım bir kozum vardı.

"Bebeğim?" Boynunun arkasında kıvrılan saçlarıyla oynadım.

"Hmm?" Gözleri kahve masasının üzerinde duran ev planlarına geri dönmüştü.

"Gerçekten oğlumuz, bir gün annesinin seks sırasında onun adını avaz avaz bağırarak haykırdığı bir travma yaşatacak mısın?"

Şok olmasını bekliyordum, hemen geri adım atıp bebek isimleri tartışmamızdan Tripp Junior'ı silmesini bekliyordum, bu yüzden gözlerinin köşelerine kadar uzanan geniş bir gülümsemeye bana dönünce tamamen hazırlıksız yakalandım.

Kaşlarımı çatarak elimi yüzünün önünde daireler çizdim. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Bana bakmadan masaya parmağıyla vurarak açıkladı: "O işi hallettim. Ana yatak odası ses geçirmez olacak."

Boğazımdan inanamayan bir ses çıktı.

Kendinden emin bir şekilde dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Çok uzağa gitmeden, elimi boynuna doladım ve dişlerimi alt dudağının dolgun etine geçirdim. Acıyla tısladı ve ben bu sesi zevkle dinledim.

"Kendini fazla beğenme, bebeğim," diye mırıldandım. Serbest kalan elimi onun kucağına indirip, sikini nazikçe sıktım ve o inledi. "Ya da belki de kendini beğenmelisin. Ellerini ve ayaklarını tekrar yatak direklerine kelepçeleyip, ellerimle, ağızımla, amımla seni sızlanana, titreyene, gelmeme izin vermem için yalvarana kadar azdırmaktan başka bir şey istemem."

Tripp'in sert yutkunması kulaklarıma ulaştı ve ben de onun kasıklarına hafifçe vurduğum, sonra geri çekildim.

"Ee, bu ev hakkında daha fazla bilgi verecek misin?"

Kocasını pantolonunu düzelterek boğazını birkaç kez temizledi. "Uh, evet." Öne eğilerek, her katın planını parmağıyla takip etti, mutfak, oturma odalarını, yatak odalarını ve banyoları gösterdi. "Aspen'e dört yatak odası çizdirttim. Eğer yetmezse, ileride ek bina yapabiliriz. Bunun için yeterince yerimiz var."

Ailemizi ne kadar genişletmek istediğimizi şimdiden düşünmesi içimi ısıttı.

"Verandayı salıncak koyacak kadar genişletmek için çok mu geç?"

Tripp eliyle beni uzaklaştırdı. "Gerek yok."

"Tabii ki gerek yok. Sadece günün sonunda ikimiz baş başa oturup dinlenebileceğimiz bir yer ya da çocuklar bahçede oynarken onları izleyebileceğimiz gölgeli bir yer olsa güzel olur diye düşündüm."

Kanepede pozisyonunu değiştirerek bir dizini minderlerin üzerine çekip bana dönerek oturdu. "Veranda salıncağı istiyorsan, ben kendim takarım, ama ihtiyacımız yok derken bunu kastetmemiştim."

Başımı yana eğdim. Hala anlamıyordum.

Kahve masasının üzerinden uzanarak, evin planlarının kenarı diğer uca doğru kıvrılmış olan telefonunu aldı. Ekranı dokundu ve telefonu bana uzattı. "Aspen eski kafalı olduğu için kağıt üzerinde çizdi, ama Mac 3D olarak dijital bir plan da olmasını istedi."

İki parmağıyla evin arka tarafına döndü ve nefesim kesildi.

"İşte bu yüzden."

Ev, bizim evimiz, arkasında lastik salıncaklı ağacımız vardı. Bize özel yerimizde bir ev inşa edecekti. Birbirimizde her zaman rahatlık bulduğumuz yer, artık ailemizi yetiştireceğimiz, birlikte yaşlanacağımız yer olacaktı.

Gözlerim bulanıklaştıkça fısıldadım, "Mükemmel."

"Beğeneceğini düşündüm." Sesinde gurur duyduğunu hissedebiliyordum. "Bayıldım." Gözyaşları yüzümden süzülerek akmaya başladı. "Teşekkür ederim."

Tripp yanağımı avuçlayarak ıslaklığı sildi. "Teşekkür etmesi gereken benim. Bana her şeyi verdin Penny. Hayatını, sevgini, geleceğini."

"Sen de bana kendininkini verdin."

Alnını alnıma yaklaştırdı ve burnumu okşadı. "Başka türlü olmasını istemezdim."

Dışarıdan bakanlar, ilk sevdiğim ve tek sevdiğim erkekle evlendiğimi ve hayatımın geri kalanını büyüdüğüm topraklarda geçirmek istediğimi duyunca deli olduğumu düşünebilirler. Dünyayı yeterince tanımadığım için ufkun sonsuza kadar uzandığını ve olanakların sınırsız olduğunu fark edemediğimi söyleyebilirler.

Ama neden daha fazlasını arayayım ki, istediğim her Şey burada, gözümün önünde dururken?

Oklahoma'nın Rust Canyon kasabasının eteklerinde yer alan Sullivan Çiftliği, benim, kocamın ve çocuklarımızın hayatının anılarıyla dolu bir yerdı. Benim için bu, onu dünyadaki en özel yer yapıyordu.

Epilog

Penny

Yedi Ay Sonra

Telefonumun kamerasından birkaç fotoğraf çekerken kendime gülümsedim. "En sevdiğim üç erkeğime bakın."

Tripp, Echo'nun sırtında oturmuş, dört aylık oğlumuz Cash kucağında. Bu, oğlumuzun babasıyla ilk at binme deneyimiydi ve tombul yanaklarında gamzeler oluşacak kadar geniş gülümsemesini izlemek kalbimi eritti.

Bu anı, yeni evimiz tamamlandığında basılıp duvarlarımıza asılmayı hak ediyordu. Bu, küçük ailemizin evimiz olarak adlandırdığımız çiftlikte yarattığı birçok anıdan biriydi ve bana kalsa hepsini çerçeveletirdim.

Yüksek bir çığlık beni geri gerçekliğe döndürdü ve telefonumdan başımı kaldırdığımda Echo'nun birkaç metre ötede durduğunu gördüm.

"Gel oğlunu al, anne." Tripp, Cash'i eyerden kaldırdı, böylece onu kollarımın arasına alabildim.

Yaklaştığımda Cash ellerini uzattı, yapışkan gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. Denim tulumu ve altına giydiği beyaz tulumuyla, en sevimli küçük country bebeği gibiydi. Tek eksik olan minyatür kovboy şapkası ve bebek kovboy çizmeleri idi, ama büyükanneleri bu konuda bir şey söylerse, yıl bitmeden hepsi giydirilir diye hissediyordum.

Geniş ailemiz, ebeveynliğe geçiş sürecini çok kolaylaştırmıştı. Elbette, uykusuz gecelerin yorgunluğu vardı, ama Daisy ilk kez gözlerimin altındaki koyu halkaları gördüğünde, Cash'i bir gece kendisinde kalacağını söyledi. Biraz dinlenip enerji toplamamızın, bebeğimiz için en iyi halimizde olmamızı sağlayacağını söyledi. Sonra annem bunu duyunca, kendini dışlanmış hissetti ve en sevdiği (ve tek) torunuyla bir gece kalmak istedi.

En iyi iki büyükannenin oğlumuzu sevdiğini bilmek, işe dönme kararını çok daha kolaylaştırdı. Ayrıca, onu evimizde tutmanın ek bir avantajı da vardı: gün boyunca onu beslemek ve kucaklamak için uğrayabiliyordum.

Çiftlikte yaşamak ve çalışmak gerçekten her iki dünyanın da en iyisiydi. Sevdığım insanlarla çevrili, sevdiğim işi yapıyordum.

Tripp, Cash'i bana uzattı ve o benim kollarımda olduğu anda, tatlı oğlum saçımı iki eliyle kavradı. Onu göğsüme sıkıca bastırarak, yanağımı kafasının üstündeki platin sarısı tüylerine dayadım ve kokusunu içime çektim.

Güçlü bir kol belime dolandığında ve dudaklar şakağıma değdiğinde ruhum sakinleşti.

"Bundan daha iyisi olamaz," diye düşündü Tripp, ve ben boynumu uzatıp Cash'in yüzünü gömdüğü yere baktım.

"Gerçekten yok," diye onayladım.

Üçümüzün birbirine uyumu, sanki eskimiş bir çift bot giymiş gibi, ikiliden üçlüye dönüşmeden önce nasıl var olabildiğimize inanmamızı zorlaştırıyordu. Bebeğimiz bu dünyaya gelip minik başını haykırarak ağladığında, birbirimize olan sevgimiz yeni ve daha güçlü bir şeye dönüşmüştü. Hayatlarımız yeni bir amaç kazanmıştı ve en iyi arkadaşımın baba olmasını izlemek - ki onun bu konuda harika olacağını hep biliyordum - ölene kadar saklayacağım bir hediye idi.

Partinin gürültüsünün arasında bir ses duyuldu: "Siz ikiniz bebeği tekelinizde tutmayı bitirdiniz mi? Ben de gençleşmiyorum burada."

Gülümsememi saklamak için dudaklarımı içe doğru kıvrıdım.

Tripp'in büyükannesine hamile olduğumuzu söylediğimizde, gözlerimizin içine bakarak bizi uzun süre beklettiğimiz için azarladı. Gözümüzün önündeki gerçeği göremediğimiz için aptal olduğumuzu söyledi.

Haksız değildi.

İkimiz de duygularımızı itiraf edersek ilişkimizi mahvedeceği korkusuyla yıllarımızı boşa harcamıştık, ama sonunda korkacak bir şey yoktu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, farklı bir şey yapardım diye emin değilim. Eğer yapsaydım, Cash olmazdı; başka bir bebeğimiz olurdu. Ve benim oğlumu istemeyeceğim bir dünya yoktu. O ve babası benim yaşam nedenimdi.

Her şeyin olması gerektiği gibi gittiğine inanmak zorundaydım.

Tripp kalçamı sıkarak alaycı bir şekilde, "Evet, Penny, bebeği kucaklamayı bırak artık," dedi.

Omzumun üzerinden şakacı bir bakış atarak kocamın kollarından kurtuldum ve yaz güneşinden korunmak için şemsiyenin altında oturan büyükannesinin yanına gittim.

Betsy Sullivan'ın kolları uzanmış, oğlumu kucağına almak için can atıyordu.

Oğlumu ona verirken, "Onu besledim, yakında uyku vakti olacak," diye uyardım.

Bana bakmadı bile, Cash'i başını dirseğinin kıvrımına sokacak şekilde yerleştirip onu nazikçe sallamaya başladı. "Emzirildikten sonra bayılan ilk erkek sen olmayacaksın."

Gözlerimi kocaman açarak kahkahkanı içime attım. Hayatım boyunca onun bu tür şok edici sözlerine maruz kaldığım için artık bağışıklık kazanmış olmam gerekirdi, ama hala beni şok etme gücü vardı.

Betsy boş eliyle bizi kovmak için bir hareket yaptı. "Gidin, huzurlu anlarınızın tadını çıkarın. Biz burada iyiyiz."

Cash'in başının üstüne elimi okşadım. Ne kadar sevildiğinin farkında değildi.

Ailenin reisini torunuyla vakit geçirmesi için bırakarak, yiyeceklerin bulunduğu masalardan birine doğru yürüdüm, taze karpuzdan bir dilim alıp ısırırken etrafı gözlemledim.

Servetini göstermeyi sevmeyen bir adam olan Macallan Blaze, kızının ilk doğum günü kutlaması için elinden geleni yapmıştı. Şişme ev, fotoğraf kabini, yüz boyama standı ve at binme etkinliği vardı.

Doğum günü kızı, babasının kollarında güvenle duruyordu, koyu renkli buklelerinin üstüne bir taç takılmıştı. Bir yıl geçmesine rağmen, Mac paylaşma konusunda hiç gelişmemişti.

Reagan'ı kucağında tutmuyorsa, suratını asıyordu.

Gözlerim Aspen'in Bex ile güldüğü yere kayd, bakışlarım hafifçe şişkin karnına indi. O ve Mac ikinci çocukları için hiç vakit kaybetmemişlerdi ve ikinci çocukları Noel'e yakın bir tarihte doğacaktı.

Mac'in, ya da Reagan'ın, aileleri bir çocuktan iki çocuğa çıktığında dikkatini nasıl bölüşeceğini merak ettim.

Kollarımdan belime dolanan bir el, kulağıma fısıldadı: "Bakıyorsun, biliyor musun?"

Arkamdaki güçlü vücuda yaslandım. "Biraz kıskanç olmam yanlış mı?"

Şaşkınlıkla nefesini içine çekti ve itirafımdan kurtulmak için bir dakika bekledikten sonra meydan okurcasına sordu: "O kocaman karnından yeni kurtuldun, şimdiden bir tane daha mı istiyorsun?"

Yüz yüze gelmek için döndüm ve kaşımı kaldırdım. "Bana sınırsız sayıda bebek vereceğine söz veren biri vardı."

Tripp gülererek başını salladı. "Üzgünüm. Sadece bunun geçen seferki gibi bir tuzak olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Geçen sefer bana senden bir bebek yapmamı söylemiştin, sonra ben gerçekten yapınca çıldırmıştın."

Anında savunmaya geçtim. "Tuzak değildi. Sadece hormonlarımın gerçekliği görmememi sağladı."

O mırıldandı. "Bu sefer gerçek farklı, Lucky. İki yaşından küçük iki çocuk olacak. Bunu gerçekten istiyor musun?"

Burnumu kırıştırdım. "Belki?"

"Bu dünyaya başka bir hayat getirmekten bahsederken 'belki' yeterli olmayabilir." Göğsünü genişleterek, derin bir nefes verdi. "Bana bunu istediğini söylersen, seni reddetmeyeceğim, hayatım. Ama önce emin olmanı istiyorum, özellikle de başlangıçta daha ağır yükü sen taşıyacağın için."

Beni mutlu etmek için kendi duygularını bir kenara atacağını bildiğimden, soruyu ona yönelttim. "Sen bunu ister miydin?"

Yakışıklı yüzü saf sevgiyle doldu. "Cash bu dünyadaki en mükemmel şey. Tabii ki onun gibi daha fazlasını isterim."

Yanaklarım ağrımaya başlayana kadar gülümsedim. "O gerçekten harika, değil mi?"

"Nasıl olmasın ki?" Tripp'in bakışları başımın üstünden geçip oğlumuza takıldı, sonra tekrar benim gözlerime döndü. "O senden geldi."

Boynum kızardı. "Çok tatlı konuşuyorsunuz, biliyor musunuz Bay Sullivan?"

Başını eğerek dudaklarımı yumuşak bir öpücükle kapattı. "Sen bunu benden çıkarıyorsun, Bayan Sullivan."

"Bana rüya görmediğimi söyle," düğün günümüzde inanamadan söylediği sözleri fısıldadım.

Burnu benim burnumun yanından geçti ve nefes vererek, "Eğer öyleyse, bu benim en sevdiğim rüya. Bana bir iyilik yap ve uyanmamaya çalış," dedi.

"Pasta! Gelin doğum günü kızına şarkı söyleyin!" Mac'in sesi, o hassas anımızı bozdu.

Tripp gülerek uzaklaştı ve başını, devasa pembe dört katlı pastanın önünde duran kayınbiraderinin olduğu yere doğru çevirdi. "Bugün yeğenimizin büyük günü. Onu hayal kırıklığına uğratamayız."

Onun beni, toplananların şarkı söylemeye başladığı yere doğru çekmesine izin verdim.

Sevdiğimiz herkes buradaydı ve sahip olduğum nimetleri sayarken, bu güzel hayatın şimdiye kadar gerçekleşen en güzel doğum günü dileği olduğunu düşünmeden edemedim.

Tripp ve Penny'nin gerçek bir balayına çıktıkları uzun bir epilog için [buraya](#) tıklayabilirsiniz.

Rust Canyon serisi, Tripp ve Aspen'in ebeveynleri Jett ve Daisy Sullivan arasındaki tüm ilişkiyi anlatan [Before You Can Blink](#) adlı kitapla sona erecek.

Rust Canyon serisinin önceki çiftlerini kaçırdınız mı? Aspen ve Mac'in hikayesini [Festive Faking](#), Bex ve Tucker'ın hikayesini ise [Coming Home Country](#) kitaplarında okuyabilirsiniz

Teşekkür

Kocam Andy'ye, şüphelerim olduğunda bile beni destekleyen ve cesaretlendiren sürekli kaynağı olduğun için teşekkür ederim.

Editörüm Katie'ye, bu kitabın benim tüm eserlerim arasında okuduğun en iyi çatışmaya sahip olduğunu söylediğin için teşekkür ederim. On iki kitap sonra hala seni şaşırtabilmeyi seviyorum.

Nina, düzeltmenim, el yazımı düzeltirken, beni kahkahalara boğan küçük notlar bıraktığın için teşekkür ederim.

Sam D'ye, seninle çılgın ve rastgele fikirler paylaşabilmeyi ve senin "evet, mantıklı" demeni seviyorum.

Asistanım Jamie'ye, yaptığın her şey için teşekkür ederim. Hayatımı çok kolaylaştırıyorsun ve en iyi destekçimisin.

İçerik ekibime, sizler en iyisisiniz! Böyle inanılmaz bir destek ekibini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum.

Spicy Sidekicks'e, bu çılgın yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Sizin birbirinizle etkileşim kurmanızı, okuduğunuz kitapları paylaşmanızı, en sevdiğiniz Siena erkeklerini tartışmanızı veya bir sonraki bölümde ne olacağını tahmin etmenizi görmekten daha mutlu olamıyorum!

Bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan Luna Literacy Management'a teşekkür ederim. Lemmy ve Catie, ikiniz de harikaydınız ve kitabımın iyi ellerde olduğunu bilerek rahatça dinlenebileceğim için çok mutluyum.

Son olarak, ama kesinlikle en önemlisi, en büyük teşekkürüm inanılmaz okuyucularıma gidiyor. Karakterlerime hayat verdiğiniz için teşekkür ederim, sizler olmadan bunu başaramazdım!

Yazar

SIENA, spor sevgisinin kızların DNA'sında işlenmiş olduğu Pittsburgh, Pennsylvania'da doğdu. Romantik romanlara olan sevgisi de erken yaşlarda başladı. Romantik roman eleştirmeni olan annesine sık sık kitap severlerin ve romantik roman yazarlarının katıldığı toplantılara eşlik eder, atölye çalışmalarına katılır ve çok sayıda çok satan yazarla tanıştırdı. Kısa süre sonra defterlerini kendi hikayeleriyle doldurmaya başladı. Bu hikayelerin çoğunda kendisi ve gerçek hayattaki bir prens başrol oynuyordu.

Şans eseri, yakışıklı bir sporcuyla tanışıp evlendi. Birkaç eyalette ve Almanya'da geçici olarak yaşadıktan sonra, gençlik hokeyinin hüküm sürdüğü Michigan'a yerleşti.

Hikayelerinde artık kendisi yer almıyor, ancak güçlü kahramanlarını yaratırken eğitimci, iş kadını, moda danışmanı ve dünya gezgini olarak edindiği deneyimlerinden yararlanıyor. "Oh evet," diyor gülümseyerek ve göz kırparak, "Hepsinde benden bir parça var." Şimdi günlerini kurgusal karakterler için mutlu sonlar yazarak geçiriyor ve akşamlarını yerel hokey sahalarında üç çocuğunu destekleyerek geçiriyor.

Siena, okuyucularından haber almayı çok seviyor. Ona e-posta gönderebilirsiniz: siena.trap.books@gmail.com

Ya da sosyal medyada (FB, IG ve TT) @siena.trap.books adresinden onu bulabilirsiniz.

Siena Trap'ın diğerkitapları

Remington Royals Serisi

[Prensesle Oynamak](#)
[OyunPrensesle Oyun Oynamak](#)
[Moda Prensesiyle Kavga Etmek](#)

Connecticut Comets (Hokey) Serisi

[Blueliner'ı Yakalamak](#)
[Keskin Nişancıya](#)
[Sürpriz İkinci Sınıf](#)
[Süperstar](#)

Indy Speed (Hokey) Serisi

[Yedek Kulübesi Patronu için](#)
[Bir Tavşan Donmuş Kalp](#)
[Karşı Karşıya](#)
[Kaleci Golü](#)

Rust Canyon Serisi

[Şlikli Sahtecilik](#)
[enEve Dönüş](#)
[Gözünü Kırpmadan](#)
[Altarı Yıkma](#)

Bellini Mafya Serisi (2025 sonbaharında çıkacak)

[Bellini Born](#) (Matteo'nun hikayesi)
[Bellini Bound](#) (Enzo'nun hikayesi)
[Bellini Bred](#) (Gio'nun hikayesi)

İçinde

[Önsöz](#)

[Adanmışlık](#)

[Playlist](#)

[Önsöz](#)

[1. Tripp](#)

[2. Penny](#)

[3. Tripp](#)

[4. Penny](#)

[5. Tripp](#)

[6. Penny](#)

[7. Tripp](#)

[8. Tripp](#)

[9. Penny](#)

[10. Penny](#)

[11. Penny](#)

[12. Tripp](#)

[13. Tripp](#)

[14. Penny](#)

[15. Tripp](#)

[16. Tripp](#)

[17. Penny](#)

[18. Tripp](#)

[19. Tripp](#)

[20. Penny](#)

[21. Penny](#)

[22. Tripp](#)

[23. Penny](#)

[24. Tripp](#)

[25. Tripp](#)

[26. Tripp](#)

[27. Penny](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Siena Trap'ın Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

